Ieremie Hodoroabă

NEEMIA

Paharnicul de la Susa

Ieremie Hodoroabă

NEEMIA

Paharnicul de la Susa

::■

Editura Stephanus
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale HODOROABĂ, IEREMIE
Neemia - paharnicul de la Susa / Ieremic **Hodoroabă.** -Bucureşti : Editura Stephanus. 2002
Bibliogr. r ″f ′″*|
ISBN 973 - 9438 - 47 - 4 '-f % * £
* Coper+i: A
Redactor: CONSTANTIN MOISA Tehnoredactor: OLGA CHIBICI Procesare: ANGELA VÎNĂTORU Culegere: DOINA IDOR
© 2002 Editura Stephanus
Toate drepturile rezervate.
Este interzisă reproducerea integrală sau parţială
a cărţii, fără permisiunea scrisă a Editurii.
Tiparul executat sub comanda nr. 10/2002 la Tipografia Stephanus
Editura Stephanus
Bibcscu Vodă I, sect. 4,
Bucureşti - 70521
tel. 335.33.49, fax. 335.59.48,
c-mail: stcphanu(ă)fx.ro
http://www.stephanus.ro
ISBN 973 - 9438 - 47 - 4

INTRODUCERE

Cartea lui Neemia relatează peripeţiile reinstalării la Ierusalim a poporului iudeu, întors din captivitatea babiloniană. Mândrul şi înfloritorul oraş de altădată zăcea acum în ruine - locuitorii erau de batjocura altor popoare, lăsaţi pradă duşmanilor. Dar Dumnezeu intervine cu bunătate, făcând apel la Neemia, un iudeu evlavios, care exercita importanta funcţie de paharnic la curtea lui Artaxerxe, regele Persiei. Văzând dragostea înflăcărată a lui Neemia pentru neamul său, Artaxerxe îi acordă un concediu prelungit, ca să meargă la Ierusalim, unde Neemia constată starea jalnică în care se aflau zidurile oraşului. Plin de încredere în *„mâna cea **bună** a **lui Dumnezeu"*** (Nem. 2.8), el îi adună pe puţinii locuitori ai cetăţii, le înviorează credinţa şi îi îndeamnă să înceapă curajos reconstruirea Ierusalimului, conducând el însuşi, cu multă înţelepciune şi energie, lucrările de restaurare. Astfel lucrarea este dusă la bun sfârşit. în ciuda tuturor piedicilor, zidurile sunt reclădite şi porţile oraşului aşezate la locul lor. în sanctuarul curăţit se restabileşte slujba divină, şi într-o stare de pocăinţă profundă, poporul încheie un legmânt cu Dumnezeu. Ierusalimul recâştigă locul de altădată al Sionului şi între zidurile sale este glorificat Numele lui Dumnezeu.
Acesta este pe scurt cuprinsul cărţii Neemia. Ideea predominantă se poate rezuma în chemarea adresată de Neemia compatrioţilor săi: ***„Veniţi** să **zidim iarăşi zidul***

Ierusalimului!" (2.17). Prin acest îndemn cald şi încurajator înţelegem să privim mersul treptat al construcţiei întreprinsă de Neemia, până la reuşita deplină.
Fiindcă ceea ce Neemia şi cetăţenii Ierusalimului au izbutit pe vremea lor, printr-o încredere nestrămutată în Dumnezeu şi printr-o supunere deplină faţă de voia Sa, este tocmai o imagine minunată a Bisericii militante pe care Dumnezeu a pus-o în mijlocul lumii. Apostolul Pavel rezumă această poziţie în cuvintele: ***„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu"*** *{1* Cor. 3.9), exprimând astfel însuşi scopul divin al mântuirii noastre din robia păcatului şi a morţii. Noi am fost mântuiţi nu pentru plăcerea noastră, ci pentru o slujire rodnică în împărăţia lui Dumnezeu.
Isus Cristos ne-a răscumpărat prin sângele Său preţios, pentru ca noi să devenim martorii Lui plini de curaj şi de râvnă în această lume, constructorii Lui credincioşi devotaţi, care lucrează împreună sub conducerea şi puterea Sa divină, la zidirea Ierusalimului duhovnicesc - pentru propăşirea şi extinderea împărăţiei lui Dumnezeu, pentru mântuirea din starea lor păcătoasă a cât mai multe suflete.
Scopul cărţii de faţă, provocându-ne să reflectăm la evenimentele întâlnite în aceste meditaţii este tocmai acela de a ne arăta cum putem deveni şi'noi nişte ***„lucrători împreună cu Dumnezeu"*** - indiferent de vârstă, poziţie socială sau talente - pentru a contribui la reconstruirea Ierusalimului duhovnicesc. De asemenea, ne exprimăm dorinţa ca lectura acestui studiu să fie un imbold binevenit şi pentru mulţi slujitori fideli, deschizându-le şi mai mult inima pentru o implicare tot mai activă în minunata lucrare a Domnului, care este pentru întreaga omenire o operă aducătoare de speranţă.
Mai trebuie precizat, în acest cuvânt introductiv, că am evitat intenţionat să intrăm în problematica adâncă privind sursa textului cărţii lui Neemia, în raport cu canonul

ebraic şi istoricul textelor. Aceasta, spre a uşura înţelegerea mesajului, mai ales că spaţiul rezervat aici nici nu ne-ar îngădui o asemenea abordare. Voi menţiona doar bibliografia consultată, care ne-a fost de mare ajutor - mai ales „Gottes Mitarbeiter" de Johannes Schneider; apoi „Com-mentaire de l'Ancien Testament" de Frank Michaeli; „In-troduction â l'Ancien Testament" de Lucien Gautier; „Theologie des Alten Testaments", de Otto Procksch; „Old Testamnets Studies" de William R. Newell; „Bibelwerk" de J. P. Lange.
înţelegem, de asemenea, să aducem aici prinosul recunoştinţei noastre celor care ne-au încurajat şi sprijinit prin efort financiar sau colaborare redacţională, la publicarea prezentei lucrări, care a servit şi ca material radiofonic pentru emisiunile în limba română transmise prin „Glasul îndrumătorului Creştin".
Orice sfaturi sau sugestii prilejuite de lectura cărţii de faţă sunt binevenite.
Pastor Jeremie Hodoroabă 48, rue de Lille Paris 7, Franţa

Neemia 1

SENSUL RĂSPUNDERII CREŞTINE

„Istorisirea lui Neemia, fiul lui Hacalia. în luna Chişleu, în al douăzecilea an, pe când eram în capitala Susa, a venit Hanani, unul dintre fraţii mei, şi câţiva oameni din Iuda. I-am întrebat despre iudeii scăpaţi care mai rămăseseră din robie, şi despre Ierusalim. Ei mi-au răspuns: «Cei ce au mai rămas din robie sunt acolo în ţară, în cea mai mare nenorocire şi ocară; zidurile Ierusalimului r'int dărâmate şi porţile sunt arse de foc».
Când am auzit aceste lucruri, am şezut jos, am plâns, şi m-am jelit multe zile. Am postit şi m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor, şi am zis: „Doamne, Dumnezeul cerurilor, Dumnezeule mare şi înfricoşat, Tu, Care ţii legământul Tău şi eşti plin de îndurare faţă de cei ce Te iubesc şi păzesc poruncile Tale!
Să ia aminte urechea Ta şi ochii să-Ţi fie deschişi: ascultă rugăciunea pe care Ţi-o face robul Tău

acum, zi şi noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, păcatele făcute de noi împotriva Ta; căci eu şi casa tatălui meu am păcătuit. Te-am supărat, şi n-am păzit poruncile Tale, legile şi orânduirile, pe care le-ai dat robului Tău Moise.
Adu-Ţi aminte de cuvintele acestea pe care le-ai dat robului Tău Moise să le spună: «Când veţi păcătui, vă voi risipi printre popoare; dar dacă vă veţi întoarce la Mine, şi dacă veţi păzi poruncile Mele şi le veţi
9
împlini, atunci, chiar dacă veţi fi izgoniţi la marginea cea mai depărtată o *cerului, de acolo vă voi aduna şi vă voi duce iarăşi în locul pe care l-am ales ca să locuiască Mumele Meu acolo». Ei sunt robii Tăi şi poporul Tău, pe care l-ai răscumpărat prin puterea Ta cea mare şi prin mana Ta cea tare.*
Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea robului Tău, şi la rugăciunea robilor Tăi, cari vor să se teamă de Numele Tău! Dă astăzi izbândă robului Tău, şi fă-l să capete trecere înaintea omului acestuia! Pe atunci eram paharnicul împăratului."
Ştim din viaţa renumitului teolog Jean Calvin, de la care se trage şi numele Bisericii Reformate de astăzi, că el avea preferinţă pentru o singură carte şi anume, Sfânta Scriptură; de asemenea era stăpânit de un singur gând: acela de a cinsti Numele lui Dumnezeu.
Acelaşi scop îl urmărim şi noi prin Cuvântul Scripturii, care ne ajută să trăim spre gloria Numelui Dumnezeului nostru, dăruindu-ne putere şi călăuzindu-ne pe calea Sa din biruinţă în biruinţă.
Primul capitol din cartea proorocului Neemia, conţine în esenţă, semnificaţia responsabilităţii creştine. Este o învăţătură plină de însemnătate, care constituie o condiţie de bază pentru orice acţiune în împărăţia lui Dumnezeu; şi anume, ne arată în modul cel mai clar, conştiinţa răspunderii înaintea lui Dumnezeu cât şi faţă de semenii noştri, ceea ce ne determină credinţa întru Cristos şi acceptarea mântuirii Sale. Dacă suntem conduşi de simţul responsabilităţii noastre, vom ajunge să-I slujim Domnului aşa cum se cuvine.
în acest capitol, observăm două aspecte: cum se naşte şi se dezvoltă conştiinţa responsabilităţii; apoi cum îşi dovedeşte ea efectele practice în viaţa noastră. 10
1. Privind mai îndeaproape viaţa lui Neemia, îl vedem în slujba lui Artaxerxe, împăratul Persiei, la Curtea din Susa, capitala fortificată din provincia Susiana, şi reşedinţa imperială de vară, situată la circa 1 200 de kilometri de Ierusalim. Neemia ocupă aici înalta funcţie de paharnic, bucurându-se de încrederea împăratului şi a împărătesei, datorită purtării sale demne şi corecte. Funcţia de paharnic era direct legată de viaţa personală a împăratului, pe care paharnicul îl înveselea şi veghea la siguranţa lui. Deci Neemia o ducea bine la Curtea Regală. Ce 1-a împins atunci să ceară o lungă vacanţă, renunţând la un post atât de onorabil în schimbul unei perioade foarte dificile de 12 ani, trăite în folosul poporului său? Cine 1-a determinat să se despartă de comoditatea şi privilegiile pe care ile conferea poziţia sa de slujbaş al împăratului, pentru a împărtăşi soarta grea a poporului său? Nu există decât un singur răspuns la această atitudine: ceea ce 1-a forţat să procedeze astfel a fost un puternic simţ de răspundere care a pus stăpânire pe inima lui şi nu 1-a mai părăsit niciodată. Cum putem interpreta altfel acest eveniment? Ne-o spune însuşi Neemia, după ce ia cunoştinţă despre starea nenorocită în care se afla poporul său, pribeag de 150 de ani: *„Când am auzit aceste lucruri, am şezut jos, am plâns, şi m-am jelit multe zile"* (1.4). Şi din durerea acestei inimi devotate ţâşneşte rugăciunea către Dumnezeu: *„Ascultă rugăciunea pe care Ţi-o face robul Tău acum, zi şi noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, păcatele făcute de noi împotriva Ta"* (v. 6).
Neemia se ştie stăpânit şi călăuzit de mâna lui Dumnezeu, după cum mărturiseşte el însuşi: ***„mâna cea bună*** *a Dumnezeului meu fusese peste mine"* (2.18). Este mâna divină care 1-a luat cu totul în stăpânire, mâna care i-a oferit din puterea iubirii dumnezeieşti, el fiind un om integru, un om de caracter, cu suflet curat şi o purtare ireproşabilă.
11

Această iubire divină a fost ca o scânteie care a aprins în inima lui Neemia o credinţă vie şi o profundă dragoste pentru Dumnezeu.
Credinţa vie şi dragostea de Dumnezeu pătrund în inimile oamenilor, ca rezultat al lucrării

divine, şi sunt o dovadă că ne-am întâlnit cu Dumnezeu şi am înţeles mesajul transmis de dragostea Lui. Iubirea lui Neemia pentru Dumnezeu era rodul unei revelaţii dumnezeieşti, o dragoste limpede ca apa de izvor. De aceea, această iubire nu se exteriorizează numai sub forma unei emoţii religioase de o clipă, a unei evlavii trecătoare, ci se manifestă ca o forţă care-1 stăpâneşte şi îi determină întreaga viaţă. Dragostea lui Neemia pentru Dumnezeu izvorăşte din capacitatea de a înţelege lucrurile capacitate ce a primit-o din partea Sa: El i-a deschis ochii să-şi vadă atât starea lui, cât şi aceea în care se afla poporul său. Această dragoste îl smulge pe Neemia din egoismul său, făcându-1 să înţeleagă că nu Dumnezeu era la dispoziţia lui, ci el trebuie să stea la dispoziţia lui Dumnezeu. Neemia îşi dă seama că toată energia, înţelepciunea, voinţa şi elocvenţa lui, într-un cuvânt tot ce are şi tot ce este nu-i mai aparţin lui însuşi, ci lui Dumnezeu şi lucrării Sale, şi în felul acesta el devine tot mai conştient de responsabilitatea care îi revine înainte lui Dumnezeu în ce priveşte modul în care îşi întrebuinţează viaţa.

Dar iubirea lui Dumnezeu nu numai că trezeşte în inima lui Neemia simţul răspunderii, ci îi îndreaptă privirile spre semenii săi, către poporul căruia îi aparţine. El recunoaşte în acest popor nu numai neamul său şi pe strămoşii săi, dar ştie că acesta este poporul iubit de Dumnezeu, ceea ce-1 face să declare atât de mişcător la versetul 10: *„Ei **sunt robii Tăi şi poporul Tău, pe** care **l-ai răscumpărat prin puterea Ta cea mare şi prin** mâna **Ta cea tare".*** Putem remarca aici unele cuvinte mai accentuate, şi anume pronumele posesive: Tăi, Tău, Ta. Cu alte cuvinte, compatrioţii lui Neemia sunt posesiunea lui Dumnezeu, obiectul

12

dragostei Sale, şi ocara care apasă asupra Ierusalimului se răsfrânge greu şi asupra Numelui Domnului. Aceasta răscoleşte sufletul lui Neemia. El nu-şi mai găseşte locul. Se simte responsabil înaintea lui Dumnezeu pentru starea de ruină în care a ajuns Ierusalimul, pentru jalea poporului său. împins de simţul responsabilităţii, el nu mai poate sta liniştit nici o clipă în palatul din Susa. El trebuie să se supună voinţei lui Dumnezeu şi să se ducă să ajute la rezidirea oraşului dărâmat de atâta vreme.

Deci, sentimentul de iubire îl pune în mişcare. Este dragostea pentru Dumnezeu, pentru poporul său, pentru cetatea sa de origine. Prin aceasta putem înţelege ce forţă reprezintă simţul răspunderii. într-adevăr, faptul de a fi conştienţi de răspunderea pe care o avem înaintea lui Dumnezeu este dovada reală a dragostei noastre faţă de El, este piatra de încercare care arată dacă iubirea aceasta este doar un sentimentalism îmbrăcat în haina evlaviei, sau o dragoste adevărată care, aşa cum spune apostolul Pavel, *„a **fost turnată în inimile noastre"*** (Rom. 5.5).

Dacă pretindem că-L iubim pe Domnul Isus Cristos, dragostea noastră să nu rămână la această afirmaţie -fără să ne dăm seama de răspunderea pe care o avem faţă de semenii noştri cufundaţi tot mai adânc în deşertăciune şi păcat. Dragostea pentru Cristos ne obligă, ne împinge mereu către cei din jurul nostru, ca să-i servim, să-i ajutăm.

în aceasta constă secretul care 1-a făcut pe apostolul Pavel să manifeste o râvnă neobosită şi să depună nişte eforturi extraordinare în lucrarea Evangheliei. El a fost pe deplin stăpânit de puterea Domnului. Iubirea lui Cristos 1-a cuprins şi 1-a copleşit într-o asemenea măsură, încât 1-a făcut să coboare de pe cal, pe când era dezlănţuit în prigonirea creştinilor din Damasc, 1-a făcut să iasă din turnul îngâmfării şi al egoismului în care se zăvorâse. A venit clipa când să vadă şi să înţeleagă altfel lucrurile.

13

Dragostea lui Cristos 1-a înfăşurat şi i-a trezit simţul răspunderii, sub o altă formă decât ataşamentul faţă de datinile strămoşeşti.

La un moment dat, apostolul Pavel se simte dator faţă de lumea întreagă. El îşi închină întreaga viaţă în slujba lui Cristos, fiind gata să sacrifice totul pentru cauza Lui. Ajunge până acolo să-şi asume suferinţele cele mai grele, să accepte a fi anatemizat dacă aceasta ar conduce la mântuirea poporului său (cf. Rom. 9.3. N.Red.). El declară deschis: *„Căci dragostea **lui** Cristos ne constrânge"* (2 Cor. 5.14).

Dragostea lui Cristos reprezintă şi pentru noi motivaţia slujirii şi izvorul puterii de a mărturisi Numele Lui. Este dragostea care ne obligă, care trezeşte în noi simţul răspunderii de creştini. Da, aceasta este opera făurită în noi de iubirea lui Cristos. Ea ne face capabili pentru slujirea

semenilor noştri. Dar, înainte de a fi în stare să-i îmbrăţişăm pe cei din jurul nostru, trebuie să fim stăpâniţi de Cristos. In ce condiţii are loc această minune? Ea se produce numai atunci când păcătosul se opreşte în faţa crucii de pe Gol-gota - numai atunci şi numai acolo. Dacă ne oprim în faţa Celui Răstignit, Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii, făcând să amuţească toate scuzele noastre ieftine, atunci ni se va arăta şi nouă taina iubirii divine; atunci toată îngâmfarea noastră se va prăbuşi, în timp ce noi, copleşiţi de sentimentul propriei păcătoşenii, vom rămâne prosternaţi în adâncă umilinţă la piciorul crucii. Dar tocmai această prăbuşire totală ne face să înţelegem dragostea lui Dumnezeu şi îndurarea Lui nemărginită care L-au făcut să-Şi sacrifice Fiul pentru mântuirea noastră. Aşa ni se deschide şi nouă posibilitatea să pricepem ceva din măreţia iubirii lui Dumnezeu şi, după cum spune apostolul Pavel, să cunoaştem lărgimea, lungimea, adâncimea şi înălţimea acelei iubiri divine, care îi copleşeşte nu numai pe cei credincioşi, dar mişcă întreaga omenire, chiar şi pe cei răzvrătiţi

şi duşmănoşi. Dumnezeu iubeşte lumea întreagă, chiar şi pe aceia care îi prigonesc pe urmaşii Domnului, căutând să nimicească Ierusalimul. Biblia afirmă că ***„atât de mult*** *a iubit Dumnezeu lumea, încât a* ***dat*** *pe singurul* ***Lui Fiu"*** ca s-o mântuiască de la pierzare.
Iată, deci, ce 1-a făcut pe Neemia să vadă în semenii lui pe cei iubiţi, chemaţi şi mântuiţi ai lui Dumnezeu. Dragostea lui Neemia faţă de neamul său ne ajută şi pe noi să înţelegem că Domnul Isus ne-a mântuit pentru a ne putea folosi spre salvarea semenilor noştri, spre a lucra împreună la zidirea Ierusalimului spiritual. Aceasta dă sens vieţii noastre de creştini, ne aprinde râvna pentru lucrarea Domnului şi ne face să ne simţim răspunzători atât faţă de Dumnezeu, cât şi faţă de cei din jurul nostru, faţă de colegii de muncă - faţă de superiorii ca şi de subalternii noştri, faţă de vecinii şi prietenii noştri preocupaţi de tot felul de lucruri. Iubirea creştină trezeşte în noi simţul răspunderii, ne face să ne simţim datori faţă de toţi oamenii. Ea este izvorul puternic al oricărei lucrări săvârşite în împărăţia lui Dumnezeu.
2. Acum să ne punem întrebarea: în ce mod se poate manifesta acest simţ de răspundere în viaţa practică?
Răspunsul la această întrebare constituie al doilea aspect pe care-1 desprindem din capitolul 1 al cărţii lui Neemia. Putem observa din capul locului că, atunci când şi-a dat seama de răspunderea sa înaintea lui Dumnezeu şi faţă de poporul său, Neemia n-a fost imediat impulsionat de gândul să plece spre îndepărtatul Ierusalim, ci el simte mai întâi nevoia de a cugeta şi a se reculege în linişte adâncă.
a. Mai întâi, el ascultă în tăcere raportul lui Hanani despre nevoile în care zace poporul şi oraşul său atât de preţuit. Da, a asculta nu numai cu urechile, dar şi cu inima, a căuta să te transpui în situaţia nenorocită în care se află alţii, identificându-te cu nenorocirea şi durerea altora, înseamnă

capacitatea de a simţi cu alţii, de a le acorda atenţia cuvenită, şi aceasta este o caracteristică fundamentală a unui slujitor al lui Dumnezeu.
Este o artă să asculţi cu atenţie pe cineva. Poţi asculta numai cu urechea, fără ca cele auzite să te pătrundă adânc; poţi fi mişcat în mod superficial pentru ca apoi această emoţie trecătoare să dispară rapid şi fără să lase vreo urmă. Această atitudine nu este, nicidecum, atenţia pe care o acordă dragostea. Putem asculta păsurile altora nu numai cu urechea, ci şi cu inima, aşa cum i-a ascultat Iosif în temniţă pe ceilalţi deţinuţi când i-au istorisit visurile lor. Printr-o ascultare cu atenţie a doleanţelor, care este dictată de inimă şi care poate să deschidă uşi tainice, se stabileşte o punte de comunicare între oameni. Aşa devenim părtaşi nevoilor, dificultăţilor, suferinţelor şi necazurilor altora, şi această atitudine trezeşte în sufletul nostru un sentiment de compătimire adevărată, profundă, simţământ caracteristic unui slujitor al Domnului.
Dacă dorim să-i ajutăm pe semenii noştri, atunci trebuie să ne însuşim într-adevăr necazurile şi frământările lor, să ne împovărăm cu sarcinile lor. Aceasta nu se poate face rămânând rezervaţi, retraşi în cuibul călduţ al egoismului pios. Trebuie să deschidem larg uşile inimii ca să putem asculta strigătul nevoilor omeneşti. La fel ca Neemia, să ne informăm cum stau lucrurile cu Ierusalimul duhovnicesc, să căutăm a fi mereu, pe cât posibil, la curent cu tot ce ţine de misiunea noastră în lume. Da, după cum afirma un prieten, într-un mod foarte plastic, un creştin adevărat trebuie să citească jurnalul cu evenimentele zilei, pentru a şti ce se petrece

pe glob şi astfel să poată contribui, prin rugăciuni de mijlocire cât mai specifice, la rezolvarea unor probleme concrete.
întâi de toate, pentru a fi capabili de o ascultare cuvenită, avem trebuinţă de ceea ce ardea şi în inima lui Neemia, de ceea ce constituie izvorul puterii pentru slujire, şi anume
16
de dragostea lui Dumnezeu, turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt. Ea este aceea care ne deschide urechea, **ne** face ochiul mai ager, sufletul mai sensibil la nevoile omeneşti; ea inspiră şi naşte încredere, ea ne direcţionează spre acţiuni practice, concrete şi ne dă forţa necesară de a purta cu devotament poverile lumii în care trăim.
b. Să mai vedem la Neemia un alt aspect care ţine de conştienta responsabilităţii. La versetul 4 el spune: ***„Când am auzit aceste lucruri, am şezut jos, am plâns şi nv-am jelit multe*** *zile. Am* ***postit*** *şi* ***m-am rugat..."***
Vedem la acest om al lui Dumnezeu o întristare profundă, o compătimire adevărată, care se poate numi plânsul iubirii. înţelegem noi oare pe deplin acest plâns al iubirii pentru dărâmăturile Ierusalimului duhovnicesc - pentru nevoile şi frământările îngrozitoare care zbuciumă atâtea popoare ale lumii? Pentru atâtea slăbiciuni şi deşertăciuni care bântuie omenirea? Desigur că noi ne îngrozim citind prin ziare despre grozăviile şi atrocităţile care răscolesc diverse naţiuni; suntem profund indignaţi din pricina nedreptăţilor şi a faptelor monstruoase săvârşite de anumiţi oameni lacomi de bani, sau de cei afectaţi de setea teribilă după putere şi întâietate. Dar am plâns noi vreodată, am fost într-adevăr întristaţi pentru oamenii care nu mai au nimic dumnezeiesc în fiinţa lor, oameni care au ajuns orbiţi de patimi, fiinţe vrednice de plâns? Plângem noi oare aşa cum îi plângea Domnul Isus Cristos pe locuitorii Ierusalimului zicând: *„De câte* ***ori am vrut să strâng pe copiii*** *tăi cum işi strânge găina* ***puii sub aripi, şi n-aţi vrut!"*** (Mt. 23.37).
Sau cum plângea apostolul Pavel, care, la despărţirea de fraţii săi din Milet, le spune: ***„Aduceţi-vă aminte că, timp*** *de* ***trei ani,*** *zi şi* ***noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu*** *lacrimi* ***pe*** *fiecare dintre voi"* (F. A. 20.31).
Iată ce înseamnă un plâns pătruns de iubire divină, lacrimi care sunt sămânţa cea mai fecundă pe ogorul Evangheliei. Să ne gândim numai la tinerii împietriţi, care nu
Nocwia o ■ 2 *'
s-au schimbat deloc la mustrările aspre ale tatălui lor, dar au fost în schimb adânc mişcaţi de lacrimile mamei lor, pline de duioşie. Dacă în spatele tuturor acţiunilor noastre, în predicile şi sfaturile noastre, în mustrările şi îndemnurile noastre ar picura mai multe lacrimi, izvorâte dintr-o compătimire mai profundă, de slujitor al lui Dumnezeu, câte inimi, care rămân închise la slaba noastră vorbire, s-ar putea deschide!
Vedem apoi că Neemia nu rămâne cufundat în întristare, dar nici nu pleacă grăbit în misiunea sa. Ci el cade în genunchi şi varsă lacrimi într-o rugăciune de mărturisire şi căinţă. El zice: ***„...ascultă rugăciunea pe care Ţi-o face robul Tău acum, zi şi noapte, pentru robii Tăi, copiii lui Israel, mărturisind păcatele copiilor lui Israel, păcatele făcute de noi împotriva Ta; căci eu şi casa tatălui meu am păcătuit".***
Remarcăm că Neemia vorbeşte nu numai în numele poporului său, pentru oraşul aflat în ruine, ci el însuşi se căieşte împreună cu întregul popor, asumându-şi vina neamului său, solidar la nenorocirea venită asupra lor. El spune textual: ***„păcatele făcute de noi împotriva Ta".*** Pune mai întâi persoana lui. Deci este o căinţă personală. Şi nu ne înşelăm afirmând că tocmai aici se află secretul tuturor izbânzilor de mai târziu în zidirea Ierusalimului, şi anume în această căinţă personală, în această stare de umilinţă sinceră, poziţie de pe care îşi mărturiseşte propria sa păcătoşenie, dar bizuindu-se pe harul şi îndurarea lui Dumnezeu. Fiindcă orice izbândă, orice biruinţă câştigată pentru cauza împărăţiei lui Dumnezeu şi orice trezire spirituală încep printr-o smerire profundă şi prin căinţa adâncă a credincioşilor. Căinţa omului face loc acţiunii lui Dumnezeu.
înainte de a ne îngrozi de crizele în care se zbate omenirea, să conştientizăm faptul că fiecare dintre noi, în sfera lui de activitate, este vinovat, într-o măsură mai mare sau
18
mai mică, şi suntem cu toţii responsabili de situaţia actuală. Suntem vinovaţi de lipsa unei trăiri la înălţimea chemării noastre, de lenevie şi de neglijarea unor porunci biblice foarte

clare.
Principala vină a creştinilor nu constă în diviziunea confesiunilor şi bisericilor care poartă diverse denumiri, ci în lipsa unei pocăinţe profunde, care să mişte toate bisericile şi pe fiecare credincios în parte, pocăinţă care este nevoia noastră actuală cea mai urgentă.
c. Cu aceasta am ajuns la un al treilea element care se desprinde din comportamentul lui Neemia în textul citit la început. Trezirea sentimentului responsabilităţii nu 1-a împins doar la smerenie şi căinţă, ci prin aceasta 1-a făcut să se apropie şi mai mult de Dumnezeu. El caută o legătură mai strânsă cu Dumnezeu, o cunoaştere mai adâncă a voii Sale descoperită în Cuvântul Său. Neemia se cramponează de promisiunile divine şi nu mai are decât **o** singură dorinţă, şi anume aceea de a trăi în frică de Domnul şi în conformitate cu voia Lui. La versetul 11 el spune: ***„Ah! Doamne, să ia aminte urechea Ta la rugăciunea robului Tău, şi la rugăciunea robilor Tăi, care vor să se teamă de Numele Tău".***
Din perspectiva Noului Testament putem rezuma lucrurile în felul următor: simţul responsabilităţii îşi produce efectul acolo unde lucrează dragostea lui Dumnezeu, conducând la sfinţirea vieţii. A umbla pe calea sfinţeniei înseamnă a face loc în viaţa noastră puterii, prezenţei şi firii lui Cristos. Noi ne manifestăm nu numai prin cuvinte, ci prin întreaga noastră personalitate; sau, mai exact, Isus Cristos Se manifestă în noi prin lucrările pe care le face în viaţa noastră. Nu noi zidim Ierusalimul duhovnicesc, ci Domnul Isus. Nu noi suntem în stare să îmbrăţişăm sufletele oamenilor, pentru a le îndruma la pocăinţă şi mântuire, sau a le determina să se încreadă în jertfa lui Cristos, ci toate acestea nu sunt decât acţiuni ale Domnului Isus

Cristos, săvârşite prin puterea Duhului Sfânt. Numai în măsura în care viaţa noastră este răstignită împreună cu Cristos, poate El să-Şi manifeste în noi viaţa Sa, lucrarea Sa şi principiile împărăţiei Sale şi, în felul acesta, să ne sfinţească. Atunci viaţa noastră devine o mărturie, o slujire plină de dăruire şi o contribuţie personală la zidirea Ierusalimului spiritual. Lucrul cel mai important pe care-1 putem face pentru Domnul, ca dovadă a consacrării noastre, este să ne supunem pe deplin lucrării de sfinţire pe care o săvârşeşte El în viaţa noastră. Aşadar, sfinţirea nu este un act personal, ci efectul unei slujiri dedicate în întregime ţelurilor împărăţiei lui Dumnezeu, iar aceasta este slujirea cea mai minunată şi biruitoare. Domnul Isus Cristos îşi zideşte împărăţia Sa nu numai *din* ci şi *prin* sufletele sfinţite şi devotate Lui. Ele alcătuiesc pietrele vii care servesc la zidirea Casei Lui şi a oraşului Său, Noul Ierusalim. Şi numai în măsura în care Cristos însuşi ne poate sfinţi, în măsura aceea slujirea noastră devine rodnică şi încununată de izbândă. Conştienţi de răspunderea pe care o avem, în calitate de creştini, înaintea lui Dumnezeu şi faţă de lumea în care trăim, să ne rugăm împreună cu Neemia: *„Doamne, dă astăzi izbândă robului Tău!"* (v. 11).

Neemia 2
MENIREA CREDINCIOSULUI

„în lunaNisan, anul al douăzecilea al împăratului Artaxerxe, pe când vinul era înaintea lui, am luat vinul .ţi l-am dat împăratului. Niciodată nu fusesem trist înaintea lui.
împăratul mi-a zis: «Pentru ce ai faţa tristă? Totufi nu eşti bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii». Atunci m-a apucat o mare frică, şi am răspuns împăratului: «Trăiască împăratul în veac! Cum să n-am faţa tristă, când cetatea în care sunt mormintele părinţilor mei este nimicită şi porţile ei sunt arse de foc?» Şi împăratul mi-a zis: «Ce ceri?»
Eu m-am rugat Dumnezeului cerurilor, şi am răspuns împăratului: «Dacă găseşte cu cale împăratul, ţi dacă robul tău îi este plăcut, trimite-mă în Iuda, la cetatea mormintelor părinţilor mei, ca s-o zidesc din nou». împăratul, lângă care şedea şi împărăteasa, mi-a zis atunci: «Cât va ţine călătoria ta, şi când te vei întoarce?» împăratul a găsit cu cale să mă lase să plec, şi i-am hotărât o vreme.

Apoi am zis împăratului: «Dacă găseşte împăratul cu cale, să mi se dea scrisori pentru dregătorii de dincolo de Rău, ca să mă lase să trec şi să intru în Iuda, o scrisoare pentru Asaf, păzitorul pădurii împăratului, ca să-mi dea lemne să fac grinzi pentru porţile cetăţuiei de lângă casă, pentru zidul cetăţii, şi pentru casa în care voi locui.» împăratul mi-a dat aceste scrisori, căci
21
mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine. M-am dus la dregătorii de dincolo de Râu, şi le-a,m dat scrisorile împăratului, care pusese să mă însoţească nişte mai-mari ai oastei şi nişte călăreţi. Sanbalat, horonitul, şi Tobia, slujitorul amonit, când au auzit lucrul acesta, nu le-a plăcut deloc că venea un om să caute binele copiilor lui Israel.
Am ajuns la Ierusalim şi am rămas acolo trei zile. După aceea, m-am sculat noaptea cu câţiva oameni, fără să fi spus cuiva ce-mi pusese Dumnezeul meu pe inimă să fac pentru Ierusalim. Nu era cu mine nici o altă vită, afară de vita pe care călăream.
Am ieşit noaptea pe poarta văii, şi m-am îndreptat spre Izvorul Balaurului şi spre Poarta Gunoiului, uitându-mă cu băgare de seamă la zidurile dărâmate ale Ierusalimului şi la porţile lui arse de foc.
Am trecut pe la Poarta Izvorului şi pe la Iazul împăratului, şi nu era loc pe unde să treacă vita care era sub mine. M-am suit noaptea pe la pârâu, şi m-am uitat iarăşi, cu băgare de seamă, Ut zid.
Apoi am intrat pe Poarta Văii, şi astfel m-am întors. Dregătorii nu ştiau unde fusesem, şi ce făceam. Până în clipa aceea nu spusesem nimic iudeilor, nici preoţilor, nici mai-marilor, nici dregătorilor, nici vreunuia dintre cei ce vedeau de treburi.
Le-am zis atunci: «Vedeţi starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat, şi porţile sunt arse de foc. Veniţi să zidim iarăşi zidul Ierusalimului, şi să nu mai fim de ocară!» Şi le-am istorisit cum mâna cea bună a Dumnezeului meu fusese peste mine, şi ce cuvinte îmi spusese împăratul. Ei au zis: «Să ne sculăm, şi să zidim!» Şi s-au întărit în această hotărâre bună.
Sanbalat, horonitul, Tobia, slujitorul amonit, şi Gheşem, arabul, fiind înştiinţaţi, şi-au bătut joc de noi
22
şi ne-au dispreţuit. Ei au zis: «Ce faceţi voi acolo? Vă răsculaţi împotriva împăratului?» Şi eu le-am răspuns: «Dumnezeul cerurilor ne va da izbânda. Noi, robii Săi, ne vom scula şi vom zidi; dar voi, n-aveţi nici parte, nici drept, nici aducere aminte în Ierusalim»".

Gândindu-ne la menirea noastră de creştini, la chemarea venită din partea Domnului de a lucra la mântuirea altora, s-ar putea ca, în primă instanţă, să fim înclinaţi a crede că această chemare trebuie să apară sub o formă spectaculoasă, extraordinară, ieşită din comun. Că trebuie să survină un eveniment măreţ prin care să fie făcută cunoscută intervenţia dumnezeiască în viaţa omului, printr-o chemare în urma căreia credinciosul să fie scos din mediul lui obişnuit, să fie ales pentru a i se încredinţa o sarcină şi o slujbă în împărăţia lui Dumnezeu.
Este adevărat că aşa s-au petrecut lucrurile cu Avraam, el trebuind să-şi părăsească ţara, neamul, casa părintească şi prietenii, pornind într-o direcţie necunoscută care urma să-i fie descoperită ulterior. O chemare asemănătoare i-a fost adresată şi lui Moise, privind scoaterea poporului său din robia Egiptului. La fel s-a întâmplat când au fost chemaţi proorocul Ieremia sau apostolul Pavel, fiecare dintre ei fiind rânduit pentru o vocaţie cu totul aparte.
Domnul cheamă şi astăzi persoane devotate care să lucreze cu râvnă pentru înaintarea împărăţiei Sale. Să luăm, însă, bine seama, ca să nu înţelegem greşit glasul chemării noastre ca un fel de selecţionare, sau o predestinare - ceea ce ne poate duce în eroare, făcându-ne să născocim tot felul de scuze în ce priveşte adevărata noastră menire. în acest mod, mulţi se pot sustrage de la împlinirea îndatoririlor care îi revin fiecărui creştin în parte, pretinzând
23
că mărturisirea credinţei întru Cristos este mai mult sarcina unor oameni cu o pregătire specială: teologi, predicatori, preoţi, diaconi sau misionari. Dar realitatea este că, după cum noi toţi am fost

chemaţi, în Domnul Isus Cristos, pentru a fi mântuiţi, tot astfel suntem rânduiţi în Isus Cristos pentru o slujbă. Mântuirea şi slujirea nu pot fi separate una de cealaltă. în împărăţia lui Dumnezeu nu există două grupuri deosebite: o ceată a celor chemaţi pentru mântuire şi o alta a celor chemaţi pentru slujire; sau o ceată a celor ce muncesc şi o alta a celor care se bucură de recompensă. Când noi înţelegem chemarea lui Cristos şi primim mântuirea prin credinţă, atunci se înţelege că luăm asupra noastră şi chemarea de a intra în slujba Lui, în vederea lărgirii hotarelor împărăţiei Sale. Din punct de vedere fizic, putem fi persoane în vârstă, sau tineri timizi şi stângaci, socotindu-ne în sinea noastră nişte oameni slabi şi lipsiţi de daruri spirituale, incapabili de a face o anumită lucrare pentru Domnul, printre semenii noştri. Şi totuşi, nouă tuturor ne este adresat apelul lui Neemia: *„Veniţi să zidim iarăşi zidul Ierusalimului!"*
Să facem din nevoile noastre o virtute, aşa cum spune Scriptura: *„ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată"* (1 Pet. 2.9). Să ne bucurăm de această misiune divină care ne-a fost încredinţată, să ne bucurăm că nu trebuie să stăm toată ziua fără să facem nimic, ca lucrătorii rămaşi în piaţă, din pilda lui Cristos (Mt. 20.6), ci să fim chemaţi a ne aduce aportul la îndeplinirea măreţei opere de mântuire a sufletelor pierdute, ceea ce constituie un har şi o cinste care nu se pot exprima în cuvinte omeneşti.
Cartea Neemia ne arată într-un mod foarte practic, cum poate ajunge fiecare credincios să-şi valorifice darurile şi talentul său în lucrarea Domnului - în ce măsură Se poate folosi Dumnezeu de fiecare dintre noi pentru zidirea Ierusalimului duhovnicesc. în capitolul 2 al acestei cărţi
24
găsim răspunsul la întrebarea: Cum trebuie să ne purtăm şi ce atitudine trebuie să adoptăm, mai întâi, faţă de chemarea pe care ne-o adresează Domnul?
Dar să luăm un exemplu din timpurile moderne. Se spune despre cunoscutul misionar englez Hudson Taylor, că, imediat ce s-a decis să pornească pe calea credinţei, a înţeles foarte limpede glasul conştiinţei care-i spunea: „Du-te tu în China pentru mine!" Cu timpul, chemarea aceasta a devenit foarte puternică, i-a întărit credinţa şi i-a arătat drumul pe care trebuia să-1 urmeze, bizuindu-se tot pe promisiunile Scripturii, dar adresate de către aceeaşi voce a conştiinţei: „Du-te tu în China pentru mine!" De aceea, tânărul Taylor se duce într-o bună zi să ceară sfatul pastorului său, rugându-1 să-i împrumute şi o carte despre China. Din vorbă în vorbă, tânărul îi destăinuieşte ce avea pe inimă şi se declară gata să răspundă acestei chemări. Pastorul 1-a întrebat:
- Dar cum crezi că vei putea îndeplini această misiune, angajându-te într-o călătorie atât de lungă şi apoi lucrând într-o regiune atât depărtată?
Taylor nu găseşte alt răspuns mai potrivit decât cel de mai jos:
- încă nu ştiu cum să fac, dar am impresia că trebuie să mă refer la trimiterea celor 12 apostoli, sau a celor 70 de ucenici care au plecat în Iudeea fără bani, fără merinde, dar având convingerea că împlinesc porunca Celui ce i-a trimis, deplina încredere că sunt sub îngrijirea Lui.
Pastorul n-a fost prea convins de atitudinea lui Hudson. Cu un gest prietenos 1-a bătut pe umăr, spunându-i:
- Mai aşteaptă puţin, ca să înţelegi mai bine îndemnul pentru această misiune - poate cu timpul vei deveni mai înţelept, ca să poţi face diferenţa între vremea şi condiţiile de viaţă din epoca lui Cristos şi cele de azi.
După mai mulţi ani, referindu-se la această întrevedere cu pastorul, Hudson Taylor a spus:
25
- între timp îmbătrânisem aproape, dar n-am ajuns mai deştept. Dimpotrivă, sunt convins de un lucru: dacă ascultăm de chemarea Domnului şi credem în promisiunile Sale, atunci înţelegem în modul cel mai clar că ele se potrivesc în întregime pentru vremea actuală, exact cum a fost şi pe timpul lui Cristos. Cuvântul pe care El mi-1 adresează este acelaşi plin de putere şi înviorător, plin de lumină şi ziditor, care croieşte drumul tainic spre inima omului, pentru ca apoi să se răsfrângă asupra unei naţiuni întregi.
Aşa a devenit Hudson Taylor trimisul lui Dumnezeu pentru misiunea creştină din China, unde mii şi mii de suflete au fost câştigate pentru zidirea credinţei creştine în această imensă ţară.
Dar să revenim la capitolul 2 din cartea lui Neemia pe care tocmai l-am citit.
Primul lucru pe care-1 observăm este faptul că, în adâncul inimii sale, Neemia este pregătit pentru a răspunde chemării lui Dumnezeu, şi acum stă la dispoziţia Lui şi aşteaptă un semnal din partea Sa. Poate că ne-am fi aşteptat ca, ştiindu-1 pătruns de o iubire atât de puternică pentru poporul lui aflat în suferinţă şi conştient de marea lui responsabilitate, să ia iniţiativa adresându-se lui Dumnezeu: „Iată-mă aici, sunt gata să mă devotez pentru cauza Ta! Trimite-mă fără zăbavă la Ierusalim!"
N-am fi surprinşi dacă, înflăcărat de dragostea sa pentru popor, Neemia ar căuta el însuşi o posibilitate, să-şi grăbească plecarea spre Ierusalim. Dar iată că el nu dovedeşte un zel excesiv. Parcă se gândeşte că graba strică treaba. Neemia aşteaptă din luna Chişleu, luna decembrie (când fratele său Hanani îi aduce

la cunoştinţă starea jalnică în care se află Ierusalimul) până în luna Nisan, care este luna martie, deci timp de trei luni. El îşi tăinuieşte durerea faţă de împărat, deşi ocuparea unei funcţii atât de importante l-ar fi putut ajuta să-i împărtăşească motivul întristării
26
sale. Ba parcă ar căuta să înlăture tot ce părea să-1 preseze. Numai Dumnezeu, Care 1-a chemat, îi va arăta, la timpul Său, calea pe care va trebui s-o urmeze. Acest aspect este foarte important şi demn de reţinut. Tăcerea şi aşteptarea sfinţită înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor sunt o mărturie minunată în ce priveşte credinţa lui în dragostea lui Dumnezeu.
Nicăieri în cartea lui Neemia nu se insistă vreodată asupra credinţei sau atitudinii sale faţă de Dumnezeu, dar acţiunea lui dovedeşte continuu o evlavie temeinică. El nu face uz de un limbaj excesiv de pios, ci mai degrabă cuvintele lui dovedesc respect şi ascultare faţă de chemarea lui Dumnezeu. Prin aceasta, Neemia îndeplineşte un lucru, care nouă astăzi ni se pare destul de greu: aşteptarea cu răbdare! Ah, facem orice numai să nu trebuiască să aşteptăm! Uneori ni se pare că ceasul lui Dumnezeu a rămas în urmă. Noi nu putem pricepe de ce, după atâta rugăciune şi stăruinţă pentru întoarcerea la Dumnezeu a soţului sau a soţiei noastre, a fiului sau a fiicei noastre, a fratelui sau a prietenului pe care vrem să-i ajutăm, nu a rezultat nimic, fiindcă ei încă n-au primit mântuirea lui Isus Cristos. Noi dorim mult să ajutăm cu ceva la zidirea Ierusalimului. Dar mereu suntem nevoiţi să constatăm că lucrurile au rămas neschimbate. Uşa este tot închisă. Atunci încercăm noi să-L ajutăm pe Dumnezeu forţând lucrurile, deschizând noi înşine uşa. Şi nu ne dăm seama că prin aceasta sărim peste cal, hoinărind pe drumuri egoiste, având impresia că slujim, dar împiedicând opera divină, având impresia că zidim, dar de fapt dărâmăm. Şi care este rezultatul? Doar extenuare, năruire, frustrare.
Câte eşecuri şi înfrângeri suferă lucrarea Domnului din cauză că noi nu am avut răbdare şi n-am aşteptat ca Neemia, liniştiţi şi încrezători în adâncul inimii noastre, până când Dumnezeu însuşi intervine ca să ne deschidă
27
calea! Pierdem din vedere că nu noi zidim împărăţia lui Dumnezeu, ci El însuşi este Ziditorul, noi nefiind decât slujitorii Lui. Suntem obligaţi uneori la o aşteptare dureroasă, ba câteodată trebuie să ne întoarcem înapoi pe drumul parcurs deja, ceea ce reprezintă o lovitură dată orgoliului nostru. Aşa de greu ajungem să înţelegem că tot ce facem ca slujitori ai lui Dumnezeu depinde de ceasul Lui şi atât de greu ne vine să aşteptăm în tăcere, până când El însuşi ne croieşte calea. Tocmai în aceasta constă secretul biruinţei măreţe din viaţa lui Cristos. El, ca Fiu al lui Dumnezeu şi, deopotrivă, Fiu al omului, fiind un tânăr plin de vigoare, ar fi putut lucra cu mare putere în mijlocul poporului. Şi totuşi, El aşteaptă liniştit în atelierul de tâmplărie al tatălui Său Iosif, până la vârsta de 30 de ani. Chiar şi atunci când îi este deschisă calea pentru a deveni Mântuitorul lumii, Cristos nu Se repede în mulţime, ci observăm în permanenţă la El o stăpânire de sine, o discreţie tainică. El nu îngăduia nici ca cineva să-L preseze în lucrarea Sa - fie mama Lui, fie ucenicii, sau norodul, sau vreo împrejurare oarecare - ci totdeauna El privea în sus, aşteptând să acţioneze mai întâi Tatăl ceresc. Vorbind odată iudeilor, afirma: ***„Eu nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învăţat Tatăl Meu. Totdeauna fac ce-I este plăcut."*** De aceea în fiecare cuvânt rostit de Isus, în fiecare acţiune a Sa, se simte împuternicirea dumnezeiască. Poate că doreşti din toată inima să ajuţi la zidirea Ierusalimului. Dacă aşa stau lucrurile, atunci primeşte sfatul pe care ţi-1 putem da: urmează calea lui Neemia, da, urmează pilda lui Cristos! Nu te precipita, nu te agita, ci aşteaptă liniştit şi încrezător în adâncul inimii, fiind conştient că Domnul Isus este mai interesat decât tine de zidirea Ierusalimului, că zăbovirea Lui nu înseamnă tărăgănare, nici indiferenţă. Aşteaptă în rugăciune şi credinţă statornică, purtând cu mâini devotate făclia Cuvântului lui Dumnezeu, în supunere faţă de El şi în autodisciplinare.
28
Atunci vei putea înţelege că aşteptarea nu este zadarnică, aşteptarea nu înseamnă inactivitate, ci, dimpotrivă, ea este deja o acţiune, fiindcă procedând astfel, îi dăm Domnului loc şi timp să lucreze în fiinţa şi în viaţa noastră şi să ne pregătească pentru lucrarea Lui. O asemenea acţiune este hotărâtoare pentru orice operă divină. Pentru că noi vom fi în stare să zidim, numai în măsura în care Cristos însuşi ne va întări să stăm pe temelia statornică a harului Său. Numai aşa putem duce la îndeplinire opera Sa şi putem lucra conform voii Sale.
Dar să ne întoarcem iarăşi la Neemia şi la traiul lui în palatul imperial din Susa, unde omul rânduit pentru lucrarea lui Dumnezeu aştepta intervenţia Sa. Şi iată că, la un moment dat, i se face cunoscut ceasul. Domnul îi deschide uşa, dar nu brusc, prin surprindere. Ci totul se

petrece firesc şi calm. Vreme de trei luni, Neemia reuşise să-şi ascundă durerea înaintea împăratului. însă, mâhnirea atâta vreme închisă în el, începuse să se vadă pe trăsăturile feţei. împăratul a observat o schimbare a fizionomiei paharnicului său şi îl întreabă: ***„Pentru ce ai faţa tristă? Totuşi nu eşti bolnav; nu poate fi decât o întristare a inimii"*** (Nem. 2.2).
Iată cum, prin întrebarea pusă de împărat, Dumnezeu însuşi îi deschide gura lui Neemia. Dar într-o atitudine cuviincioasă, smerit şi rezervat în continuare, ca şi cum ar aştepta ca Dumnezeu să-i pună pe buze răspunsul potrivit, Neemia îi destăinuieşte împăratului necazul care îi stătea pe inimă, cu privire la poporul şi oraşul lui de obârşie. Şi putem observa ce minunat intervine Dumnezeu pentru a-i deschide calea. împăratul şi împărăteasa îi permit să plece la Ierusalim, îi acordă o împuternicire, precum şi nişte scrisori de recomandare către diverşi dregători. Se are în vedere şi materialul lemnos necesar pentru grinzi şi pentru porţile cetăţii Ierusalimului (v. 8). I s-a asigurat şi protecţie, fiind însoţit de o gardă alcătuită **din**
„nişte mai-mari ai oastei
29
şi nişte călăreţi" (v. 9). Problemele se rezolvă una după alta. I se deschide drumul către Ierusalim, şi totul se desfăşoară în bune condiţii. Dar Neemia nu vede în această situaţie o simplă întâmplare fericită, sau că a sosit timpul potrivit, ci o afirmă solemn în versetul 8: *„Căci mâna cea bună a Dumnezeului meu era peste mine".* Totul sa datorat faptului că Dumnezeu 1-a binecuvântat apreciind aşteptarea în răbdare şi credinţa respectuoasă de care a dat dovadă slujitorul Său.
Printr-o asemenea experienţă trec toţi aceia care păşesc pe calea lui Neemia. Supunerea faţă de voia lui Dumnezeu nu duce decât la biruinţă. Este minunat să constatăm cum, pe această cale, la vremea cuvenită, chiar dacă uneori trebuie să treacă luni în şir sau ani întregi, Domnul deschide uşile zăvorâte, înlătură obstacolele unul după altul, creând punţi de legătură şi acordând ajutorul necesar. Calea smereniei este netezită şi uşurată, prin intervenţia lui Dumnezeu, în modul cel mai firesc cu putinţă. în majoritatea cazurilor, Dumnezeu lucrează într-un mod tainic, absolut natural, folosindu-Se de o mână omenească pentru a trage zăvorul unor uşi încuiate, croind drumul în împrejurări care adesea par fără însemnătate. Dar simplitatea este tocmai semnul acţiunii divine. Atunci când căutăm să acţionăm prin propriile noastre forţe, ajungem uşor la nesocotirea altora, o acţiune oarbă şi nesănătoasă, care mai mult strică, într-o astfel de lucrare unde totul se prăbuşeşte curând. Insă, acolo unde Domnul Isus Cristos acţionează prin puterea Duhului Său, sfinţirea devine ceva foarte normal. Persoanele sfinţite de Domnul devin mai modeste, naturale, senine. Atunci când Domnul este Cel ce zideşte Ierusalimul, acolo nu se aud strigăte şi nu se văd atitudini furioase, nici trudă plină de amărăciune, ci lucrarea se desfăşoară normal, sub semnul modestiei sfinţite şi al bucuriei tainice. De aceea, dacă suntem conştienţi de menirea noastră divină şi dorim să slujim Domnului cu
30
tragere de inimă, atunci să păşim pe calea modestă a lui Neemia! Să nu aşteptăm semne extraordinare, ci, după cum Neemia îşi continua slujba lui de paharnic având doar inima împovărată, tot astfel să ne desfăşurăm şi noi în linişte activitatea noastră pământească, dovedind credin-cioşie şi modestie în viaţa de toate zilele. însă, în adâncul inimii, să fim pregătiţi pentru a da curs intervenţiei lui Dumnezeu. Şi astfel vom observa şi noi cât de atent este Domnul faţă de sufletele care aşteaptă în tăcere ajutorul Său, şi cum, la momentul cuvenit, într-un mod neaşteptat, El ne deschide uşa, ne împuterniceşte, ne povăţuieşte şi ne întăreşte în aşa măsură, că nu mai avem altceva de făcut decât să ducem mai departe lucrarea începută de El.
Dar să ne întoarcem din nou la Neemia. Acum el ajunge la Ierusalim. Ne-am fi aşteptat ca, sub impulsul menirii sale divine, el să-i adune îndată pe locuitorii Ierusalimului, să li se prezinte numaidecât ca trimis al lui Dumnezeu pentru reconstruirea Ierusalimului, să-şi expună planul şi să treacă imediat la acţiune. Dar lucrurile nu se întâmplă tocmai aşa. După trei zile, fără să spună cuiva vreo vorbă despre misiunea pe care i-o încredinţase Dumnezeu, el porneşte în miez de noapte, împreună cu câţiva oameni, pentru a face un tur în jurul oraşului, privind *„cu băgare de seamă la zidurile Ierusalimului .şi la porţile lui arse de foc"* (v. 13). Apoi se întoarce cu inima sfâşiată de durere la locuinţa sa.

De ce această examinare nocturnă, în tăcere? înainte de a se adresa norodului, Neemia vrea să se convingă mai bine despre ceea ce i-a vorbit Domnul. Numai după aceea decide să se adreseze poporului. Abia atunci cuvintele sale au greutatea şi autoritatea necesară.
Trebuie să recunoaştem, în mod sincer, că multe piedici, încurcături şi pagube ne-au stânjenit viaţa şi lucrarea, numai din cauza refuzului nostru de a aştepta în răbdare ceasul lui Dumnezeu. Adeseori noi am auzit clar glasul chemării
31
în slujba Domnului, dar în loc să fim atenţi la ceea ce dorea Domnul să ne precizeze, noi am ascultat mai curând glasul inimii noastre şi vocea dorinţelor noastre omeneşti, fără să acordăm cuvenita atenţie glasului Arhitectului ceresc, mergând pe drumurile croite de noi înşine şi lucrând pe cont propriu până când ne-am împotmolit.
în lucrarea pentru înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu este extrem de importantă acţiunea săvârşită de Neemia şi consemnată în acest capitol: cercetarea nocturnă, în tăcere, a zidurilor Ierusalimului.
îmi aduc aminte de experienţa unui director de seminar, un om capabil şi credincios, care suferea mult din pricina slăbiciunii dovedite de elevii săi. însă el tăcea. Doar noaptea, când se făcea linişte, elevii îl auzeau din dormitor, plimbându-se în biroul său de la etaj şi apoi îngenunchind într-un colţ pentru a-şi vărsa cu voce tare, înaintea lui Dumnezeu, amărăciunea inimii sale. Ca un bun pedagog, el rostea înaintea Domnului numele fiecărui elev. Dar acele plimbări nocturne şi rugăciunile profesorului pentru elevii săi care semănau cu zidurile ruinate ale Ierusalimului au făcut asupra lor o mare impresie. Când, a doua zi, directorul trebuia să adreseze cuiva un cuvânt de mustrare, drumul către conştiinţa acelui elev era deja deschis. Dumnezeu vorbise mai înainte cu el.
Dacă ne apasă şi pe noi starea deznădăjduită în care se află Ierusalimul duhovnicesc, dacă ne frământă nevoile omenirii, dacă observăm cum pătrund deşertăciunile printre credincioşi, să nu trecem pripit la judecată şi pedeapsă; ci să păstrăm un timp de linişte, ca Neemia, pentru a asculta mai întâi glasul Stăpânului nostru ceresc, angajând un dialog cu El. Din timpul de rugăciune pentru starea tristă a zidurilor Ierusalimului duhovnicesc, va izvorî mai multă putere aducătoare de biruinţă, decât din toate celelalte acţiuni şi eforturi omeneşti. în ceasurile petrecute pe
32
genunchi, în toiul nopţii, acolo în grădina Ghetsimani, a câştigat Domnul nostru biruinţa care a adus mântuirea omenirii.
Şi pe noi, misiunea care ne-a fost încredinţată trebuie să ne îndrume spre „nopţile de rugăciune".
în sfârşit, capitolul 2 al cărţii se încheie cu confirmarea misiunii încredinţate lui Neemia. în ce mod se arată ea? Are loc intervenţia unui înger? Vreo minune dumnezeiască? Nicidecum, ci se confirmă prin neliniştea şi tulburarea duşmanilor Ierusalimului.
Atâta vreme cât Ierusalimul zăcea în ruine, nimeni nu-1 lua în seamă, duşmanii erau liniştiţi şi siguri de biruinţă. Dar când Sanbalat şi Tobia, duşmani de moarte ai evreilor, au aflat că *„venea un om să caute binele copiilor lui Israel",* (v. 10) nu le-a plăcut deloc, s-au supărat foc, şi au început să batjocorească şi să înspăimânte pe locuitorii Ierusalimului, spunându-le: (v. 19) *„Ce faceţi voi acolo? Vă răsculaţi împotriva împăratului?"*
Acum Neemia trece printr-o experienţă de care, la urma urmei, are parte fiecare credincios care slujeşte Domnului cu sinceritate şi curăţie de inimă. Atâta vreme cât noi ne luăm după vorbele oamenilor şi judecăm ca ei, nu ducem o viaţă evlavioasă ci practicăm doar o formă de evlavie egoistă, menită să nu-i supere pe Sanbalat şi pe Tobia, simbol al adversarilor noştri - Diavolul şi acoliţii săi - care ne pun piedici în lucrare. Dar când ei află că ne apasă pe inimă mântuirea semenilor, când noi începem să ne rugăm Domnului pentru răscumpărarea păcătoşilor, stând la dispoziţia Lui pentru reconstrucţia Ierusalimului, atunci Diavolul se supără foc şi începe să pună piedici în viaţa noastră, căutând orice prilej de răzbunare şi duşmănie. Nu trebuie să ne mirăm, aceasta confirmă menirea noastră; se confirmă că suntem pe calea cea bună. Scriptura ne spune: *„De altfel, toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Cristos Isus, vor fi prigoniţi"* (2 Tim. 3.12). Neemia c - 3
33

Să urmăm deci exemplul lui Neemia. El nu se lasă nicidecum intimidat de ameninţările duşmanilor, nu se lasă antrenat în tratative cu ei, nici nu se laudă cu certitudinea bituinţei sale, ci se mărgineşte la un singur procedeu, pe care trebuie să-1 adoptăm şi noi în faţa duşmanilor. El se înarmează cu o pavăză puternică, ridicând în slăvi Numele lui Dumnezeu, şi căutându-şi apărarea în spatele acestui Nume sfânt. Pe acelaşi temei se va baza şi planul de reconstrucţie, ceea ce îl face să declare : ***„Dumnezeul cerurilor*** *ne va da izbânda, noi suntem robii Săi"* (v. 20). în Numele acesta măreţ a câştigat Neemia biruinţa, ducându-şi la îndeplinire misiunea încredinţată.

în Noul Testament, un exemplu încurajator este pentru noi apostolul Pavel. El întreabă: ***„Cine va ridica pâră*** *împotriva aleşilor lui Dumnezeu?... Cine-i va osândi?... Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Cristos?"* (Rom. 8.33-35). Pavel îşi zideşte pe Numele Domnului apărarea sufletului său faţă de duşmani, afirmând: *„Cristos* ***a*** *murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!"* (v. 34).

Diavolul poate să se răzbune pe noi, să ne reproşeze slăbiciunile şi păcatele; şi anumiţi oameni se pot ridica împotriva noastră. într-un cuvânt, Satan, oamenii şi problemele vieţii pot fi tot atâtea obstacole destinate să ne împiedice de la îndeplinirea misiunii pe care ne-a încredinţat-o Domnul nostru, Care a fost răstignit şi a înviat ca Mântuitor al omenirii. Dar Numele Domnului Isus Cristos ne poate oferi, la vremea potrivită, scut, tărie şi biruinţă. într-adevăr, Domnul nostru ne cheamă azi pe fiecare în parte - tineri şi vârstnici, bărbaţi şi femei - să ne îndeplinim cu credincioşie, ca nişte creştini devotaţi, nobila misiune pe care ne-a încredinţat-o, adresându-ne cuvintele încurajatoare ale lui Neemia: ***„Veniţi să zidim iarăşi zidul*** *Ierusalimului, şi să nu mai fim de ocară!"*

Neemia 3

ÎNŢELEGEREA ŞI LEGĂTURA FRĂŢEASCĂ

„Marele preot Eliaşib s-a sculat împreună cu fraţii săi, preoţii, şi au zidit Poarta Oilor. Au sfinţit-o şi i-au pus utile; au sfinţit-o de la turnul Mea, până la turnul lui Hananeel.
Alături de Eliaşib au zidit şi oamenii din Ierihon; alături de el a zidit şi Zacur, fiul lui Itnri.
Fiii lui Senaa au zidit Poarta Peştilor. Au acoperit-o cu scânduri, şi i-au pus uşile, încuietorile şi zăvoarele.
Alături de ei a lucrat la dregerea zidului Meremot, fiul lui Urie, fiul lui Hacoţ; alături de ei a lucrat Meşu-lam, fiul lui Berechia, fiul lui Meşezabeel; alături de ei a lucrat Ţadoc, fiul luiBaana; alături de ei au lucrat tecoiţii, ai căror fruntaşi nu s-au pus în slujba Domnului.
Ioiada, fiul lui Paseah, şiMeşulatn, fiul lui Beso-dia, au dres poarta cea veche.
Au acoperit-o cu scânduri, şi i-au pus uşile, încuietorile şi zăvoarele. Alături de ei au lucrat Melatia, gabaonitul, ladon, meronotitul, şi oamenii din Gabaon şi Miţpa, până la scaunul dregătorului de dincoace de râul Eufrat; alături de ei a lucrat Uziel, fiul lui Har-haia, dintre argintari, şi alături de ei a lucrat Hanania, dintre făcătorii de mir.
Au întărit Ierusalimul până Iu zidul cel lat. Alături de ei a lucrat Refaia, fiul lui Hur, care era mai mare peste jumătate din ţinutul Ierusalimului. Alături de ei a lucrat, în faţa casei sale, Iedaia, fiul lui Harumaf, şi

35

alături de el a lucrat Hatuş, fiul lui Haşabnia. O altă parte a zidului şi turnul cuptoarelor au fost drese de Mal-chia, fiul lui Harim, şi de Haşub, fiul lui Pahat-Moab.
Alături de ei a lucrat, cu fetele sale, Şalurn, fiul lui Haloheş, mai-marele peste jumătate din ţinutul Ierusalimului. Hanun şi locuitorii Zanoahului au dres Poarta Văii. Au zidit-o, şi i-au pus uşile, încuietorile şi zăvoarele. Ei au făcut o mie de coţi de zid pană la Poarta Gunoiului.
Malchia, fiul lui Recab, mai-marele peste ţinutul Bet-Hacheremului, a dres poarta Gunoiului. A zidit-o şi i-a pus uşile, încuietorile şi zăvoarele. Şalun, fiul lui ColrHoze, mai-marele peste ţinutul Miţpa, a dres Poarta Izvorului.

A zidit-o, a acoperit-o cu scânduri, şi i-a pus uşile, încuietorile şi zăvoarele. A făcut zidul iazului Siloe lângă grădina împăratului, până la treptele care pogoară din cetatea lui David. După el Neemia, fiul lui Azbuc, rnai-marele peste jumătate din ţinutul Bet-Ţu-rului, a lucrat la dregerea zidului până în faţa mormintelor lui David, până la iazul care fusese zidit, şi până la casa vitejilor.
După el, au lucrat leviţii, Rehum, fiul lui Bani, şi alături de el a lucrat, pentru ţinutul său, Haşabia, mai-marele peste jumătate din ţinutul Cheila. După el au lucrat fraţii lor, Bavai, fiul lui Henadad, rnai-marele peste jumătate din ţinutul Cheila; şi alături de el Ezer, fiul lui Iosua, mai-marele Miţpei, a dres o altă parte a zidului, în faţa suişului casei armelor, în unghi.
După el, Baruc, fiul lui Zabai, a dres cu râvnă o altă parte, de la unghi până la poarta casei marelui preot Eliaşib. După el, Meremot, fiul lui Vrie, fiul lui Hacoţ, a dres o altă parte, de la poarta casei lui Eliaşib, până la capătul casei lui Eliaşib. După el au lucrat preoţii din împrejurimile Ierusalimului.
36
După ei, Beniamin şi Haşub au lucrat în dreptul casei lor. După ei Azaria, fiul lui Maaseia, fiul lui Anania, a lucrat lângă casa lui. După el Binui, fiul lui Henadad, a dres o altă parte, de la casa lui Azaria până la unghi şi până la colţ. Palal, fiul lui Uzai, a lucrat în faţa unghiului şi în faţa turnului de sus care iese înainte din casa împăratului, lângă curtea temniţei.
După el a lucrat Pedaia, fiul lui Pareoş. Slujitorii Templului, care locuiesc pe deal, au lucrat până în dreptul Porţii Apelor, la răsărit, şi până în dreptul turnului care iese în afară. După ei, tecoiţii au dres o altă parte, în dreptul turnului celui mare, care iese în afară până la zidul dealului.
Deasupra Porţii Cailor, preoţii au lucrat fiecare înaintea casei lui. După ei, Ţadoc, fiul lui Irner, a lucrat înaintea casei lui. După el, a lucrat Şemaia, fiul lui Şecania, păzitorul porţii de la răsărit. După el, Hanania, fiul lui Şelemia, şi Hanun, al şaselea fiu al lui Ţalaf, au dres o altă parte a zidului.
După ei, Meşulam, fiul lui Berechia, a lucrat în faţa odăii lui. După el, Malchia, dintre argintari, a lucrat până la casele slujitorilor Templului şi negustorilor, în dreptul porţii Mifcad, şi până la odaia de sus din colţ. Argintarii şi negustorii au lucrat între odaia de sus din colţ şi Poarta Oilor."
Capitolul trei din cartea lui Neemia ne arată foarte clar ce mare importanţă au, pentru desfăşurarea unei activităţi solidare în împărăţia lui Dumnezeu, înţelegerea între credincioşi şi legătura frăţească. în acest text, remarcăm, pe de o parte, marea varietate a lucrătorilor care şi-au unit eforturile în vederea realizării acestui proiect şi, pe de altă parte, stăruinţa lor fermă în solidaritatea care îi
37
leagă împreună, pentru avansarea lucrărilor de reconstrucţie.
1. Să vedem mai îndeaproape primul aspect: varietatea muncitorilor constructori. Desigur ne-am aştepta ca Neemia, având în vedere această lucrare în condiţii grele, să procedeze la alegerea unor lucrători specialişti, zdraveni şi îndemânatici. Or, lucrurile se petrec exact invers. Neemia, dovedindu-se un constructor priceput şi totodată un bun conducător, hotărăşte ca toţi cetăţenii, fără nici o deosebire, să participe la această lucrare. Ei trebuie să înţeleagă că restaurarea oraşului este datoria tuturor, un lucru de care sunt responsabili cu toţii. Fiecare trebuie să se implice în acest proiect şi fiecare are posibilitatea să facă acest lucru. Procedând astfel, Neemia asigură nu numai accelerarea ritmului lucrărilor, dar şi întărirea şi adâncirea climatului de înţelegere între lucrători, a relaţiilor frăţeşti. In felul acesta, devine tot mai vie conştiinţa unităţii lor spirituale, ceea ce este foarte important pentru reuşita misiunii încredinţate de Dumnezeu. Nimic nu-i mai încurajator pentru inimile oamenilor ca gândul că, purtând împreună o mare povară, lucrează uniţi spre a câştiga cu orice preţ biruinţa.
Aşadar, observăm aici o reprezentare extrem de interesantă a diverselor categorii de* locuitori, alcătuind cu toţii o adevărată asociaţie, unindu-şi laolaltă inimile şi braţele pentru reconstrucţia oraşului.
Putem număra aici vreo 35 de grupuri care, deşi se deosebesc din punct de vedere profesional,

lucrează totuşi cot la cot, având aceeaşi ţintă. Marele preot şi toată ceata preoţească, conducătorii spirituali ai poporului, sunt exemplu de consacrare, dovedind că darurile duhovniceşti şi slujba sfântă care le-au fost încredinţate nu numai că **nu-i** împiedică, dar chiar reprezintă un imbold pentru ei să pună mâna pe lopată. Ei arată că nu se dau înapoi de la o muncă atât de anevoioasă şi nu ezită să-şi murdărească
38
mâinile îndepărtând molozul sau manipulând materialele de construcţie: pietre, nisip, pământ. Alături de preoţi, apucă lopata şi giuvaergiii, negustorii, făcătorii de mir şi diverse leacuri, precum şi nobilimea celor două districte ale Ierusalimului. Desigur unora le-a părut istovitoare munca, nefiind deprinşi să care piatră sau să tencuiască; alţii vor fi ajutat cu multă stângăcie. Dar, după cum reiese din context, toţi lucrau cu bucurie, contribuind la avansarea lucrărilor, fie că erau deprinşi sau nu cu această activitate.
Un alt lucru pe care îl observăm aici este că nu numai bărbaţii şi tinerii se ocupă de zidărie, dar şi femeile vin să dea o mână de ajutor, după puterile lor. Iată ce se precizează la versetul 12: ***„Alături de ei a lucrat, cu fetele sale, Şalum, mai-marele peste jumătate din ţinutul Ierusalimului",*** deci familia unuia dintre conducătorii oraşului. Şi nu numai locuitorii oraşului iau parte la lucrări, dar li se alătură şi oameni veniţi din provincie. Astfel, unii au venit de pe dealurile Iudeii, alţii de pe valea Iordanului, socotind ca o cinste posibilitatea de a participa la reconstrucţia Ierusalimului, în timp ce locuitorii Capitalei se bucură de prezenţa lor şi le apreciază dedicarea, muncind laolaltă într-o strânsă legătură frăţească.
Toţi aceşti constructori ar fi preferat să lucreze în punctele mai importante, în locurile mai cu vază - de exemplu la zidurile din apropierea Templului; dar după cum profesiile lor erau variate, tot astfel se deosebeau între ele şi punctele de lucru. Nu-şi alege fiecare unde să lucreze, ci se duce acolo unde este trimis de Neemia: la Poarta Oilor, la Poarta Văii, la Poarta Gunoiului sau la zidul iazului Siloe, lângă grădina împăratului... Este o privelişte de-a dreptul minunată să vezi toţi aceşti bărbaţi şi femei atât de diferiţi ca profesie şi poziţie socială, bogaţi şi săraci, zdraveni şi firavi, îndemânatici sau stângaci, angajaţi cu toţii, cu bucurie şi curaj, într-o muncă fizică atât de grea.
39
O mare diversitate de oameni strâns uniţi şi deplin solidari, pentru realizarea aceluiaşi obiectiv.
în oraşul Chartres din Franţa, există o minunată catedrală gotică datând din sec. XII. Când s-a început construcţia ei, au fost gata să participe la lucrări toţi credincioşii din regiune. Istoria spune că s-au înhămat la muncă pentru căratul pietrelor de la vreo 10 kilometri distanţă chiar şi nobilii ţinutului - iar soţiile lor s-au asociat cu tărăncile din partea locului, ca să pregătească de mâncare lucrătorilor. Elanul a fost aşa de mare, încât au venit până şi orbii şi ciungii din împrejurimi, cântând şi rugându-se pe şantier. S-au adunat oameni atât de diferiţi între ei, dar toţi alcătuind o singură familie solidară în opera de construcţie. Aşa a luat fiinţă această catedrală care este admirată şi astăzi de mii şi mii de vizitatori, splendidă prin armonia formelor şi cele vreo 4 000 de vitralii colorate. Diversitatea lucrătorilor care au participat la realizarea acestei opere de artă a creat bogăţia şi frumuseţea ei aparte.
Şi tocmai aceasta ne lămureşte Noul Testament, scoţând în relief zidirea Ierusalimului duhovnicesc, a Templului spiritual al lui Cristos, prin unirea şi solidaritatea constructorilor, care îşi pun la contribuţie întreaga lor capacitate şi energie, marea lor varietate de talente şi daruri spirituale. Apostolul Pavel le scrie credincioşilor din Corint: ***„Sunt felurite*** *daruri, dar este acelaşi Duh; felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi. Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora. De pildă, unuia îi este dat prin Duhul, să vorbească despre înţelepciune; altuia, să vorbească despre cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh; altuia credinţa, prin acelaşi Duh; altuia darul tămăduirilor, prin acelaşi Duh; altuia puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia deosebirea duhurilor; altuia felurite limbi; şi altuia, tălmăcirea limbilor. Dar toate aceste lucruri le face unul şi*
40
acelaşi Duh, care dă fiecăruia în parte cum voieşte"
(1 Cor. 12.4-11).

Iar apostolul Petru ne îndeamnă: *„Ca nifte **buni ispravnici** ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit"*
(1 Pet. 4.10).
Da, în împărăţia lui Dumnezeu, la zidirea Ierusalimului spiritual, nu există şomaj. Fruntaşii din Tecoa, amintiţi la versetul 5 din Neemia 3, sunt singurii care nu s-au pus în slujba Domnului, prin aceasta autoexcluzându-se din solidaritatea frăţească a lucrătorilor, respingând astfel bogatele binecuvântări de care ar fi putut beneficia. Aşa se întâmplă şi azi cu toţi aceia care nu se declară disponibili să lucreze pentru Domnul printre semenii lor, ci se exclud singuri de la binecuvântarea şi roadele acestei părtaşii frăţeşti. Cine nu lucrează împreună cu ceilalţi urmaşi ai Domnului pentru înaintarea Evangheliei, dovedeşte prin aaeastă atitudine rezervată că încă nu a priceput valoarea mântuirii sale, că inima lui încă nu este cuprinsă de puterea credinţei şi nu a experimentat personal iertarea, mântuirea şi sfinţirea care ne sunt puse la dispoziţie prin jertfa Domnului Isus Cristos; neimplicarea cuiva în lucrarea de lărgire a împărăţiei lui Dumnezeu dovedeşte că el încă nu a aflat harul măreţ al pocăinţei şi naşterii din nou, deşi poate lăsa impresia că este o persoană evlavioasă, adoptând un limbaj specific omului pios.
Să ne bucurăm, deci, din adâncul sufletului, şi să ne exprimăm profunda noastră recunoştinţă înaintea lui Dumnezeu pentru faptul că putem face parte cu toţii din asociaţia atotcuprinzătoare a celor ce fac lucrarea Lui. Să ne bucurăm de faptul că Domnul chiar a rânduit o mare diversitate de lucrători pentru înaintarea împărăţiei Sale, să-I fim recunoscători că fiecare creştin este menit să lucreze alături de altul, sau unul după altul. Cel ce trudeşte cu braţele împreună cu cel ce păstoreşte sufletele, zidarul

muncind lângă plugar, giuvaergiul venind pe urmele medicului sau artistului, şi aşa mai departe, fiecare trebuie şi poate să ajute la zidirea Ierusalimului. Şi femeile sunt chemate să ia parte - aşa cum se poate vedea din exemplul oferit de fetele lui Şalum în textul nostru - contribuind şi ele la mărturisirea credinţei printre semenii noştri. Oriunde ne-ar fi locul: sus, lângă clădirea Templului sau jos la Poarta Gunoiului, pe amvon sau la strung, pe ogor sau în birou, în bucătărie sau în atelierul artistului, acolo unde suntem aşezaţi de Domnul, pretutindeni ni se dă posibilitatea să zidim Ierusalimul duhovnicesc, să slujim semenilor noştri, ajutându-i să-L afle pe Mântuitorul.
Trebuie să înţelegem foarte clar această realitate minunată, şi anume că noi am fost rânduiţi cu toţii nu numai pentru mântuire, dar şi pentru slujire; că marele Arhitect divin, Domnul Isus Cristos, doreşte să vadă conjugându-şi eforturile o mare varietate de lucrători, pentru promovarea tuturor asociaţilor Săi - aceasta reflectând măreţia lucrării de răspândire a Evangheliei, pentru lărgirea împărăţiei lui Dumnezeu.
2. Dar să urmărim mai îndeaproape a doua parte a capitolului 3 din cartea lui Neemia, unde remarcăm o profundă solidaritate între toţi lucrătorii, în activitatea lor comună, în ciuda marii lor diversităţi. De fapt, ce îi ţinea pe ei laolaltă? în ce consta forţa care îi unea atât de profund? Găsim trei motive:
a. în primul rând, ei aveau o ţintă comună. Erau solidari pentru că aveau un scop unic: opera de reconstrucţie. într-adevăr, cele 35 de grupuri de lucrători aveau în vedere un obiectiv comun: restaurarea Ierusalimului. Accentul nu cade pe locul nostru de muncă, poarta noastră, zidul nostru, pentru că nimic nu se face pentru slava cuiva, nu lucrează unii independenţi de ceilalţi, ci se vorbeşte despre o activitate comună. Cu toţii urmăresc aceeaşi ţintă. La fel şi în Noul Legământ, chiar dacă fiecare este plasat într-un

anumit loc, lucrând pentru un anumit oraş sau pentru un anumit popor, totuşi, ne aflăm cu toţii sub călăuzirea aceluiaşi Dumnezeu.
Şi tocmai această hotărâre clară şi unică, această ţintă comună era primul factor unificator care îi lega puternic între ei pe toţi lucrătorii lui Neemia.
Da, solidaritatea creştină vizează întotdeauna un ţel constructiv; creştinii sunt solidari pentru o ţintă ziditoare.
Ţelul unic al credincioşilor din Noul Testament fiind construirea Noului Ierusalim, aceasta reprezintă cea mai tainică legătură care ne uneşte inimile şi ne înflăcărează râvna pentru

înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu, cu toată varietatea talentelor şi darurilor noastre.
Apostolul Pavel a acţionat foarte energic atunci când s-au ivit dezbinări în Biserica din Corint, unii zicând că sunt urmaşii lui Pavel, alţii ai lui Apolo, unii ai lui Petru, iar alţii ai lui Cristos. Dar Pavel li se adresează, mustrân-du-i: *„Oare Cristos a fost împărţit?"* Pe apostol nu-1 supără existenţa diverşilor creştini, nici multele cercuri de lucrători devotaţi. Dimpotrivă! Numai să se aibă în vedere o singură ţintă, lucrarea pentru un singur scop, având un singur Domn, păşind pe un singur drum: predicarea lui Cristos şi zidirea împărăţiei Sale.
Oare gândindu-ne la adânca solidaritate dintre lucrătorii lui Neemia şi privind la lucrarea creştină de astăzi nu ni se rupe inima? Evident că nu ne supără varietatea Bisericilor, nici nu ne îndurerează diversitatea cercurilor creştine, înţelegem că diversitatea aduce îmbogăţire. Dar dureroase şi umilitoare apar lipsa de pricepere şi dezbinarea dintre diversele grupuri, mai cu seamă în privinţa ţintei care se urmăreşte. Observăm o lipsă de consideraţie faţă de împărăţia lui Dumnezeu, despre care suntem cu toţii de acord că este într-adevăr „împărăţia Lui" şi nu a noastră - opera Lui şi nu a noastră. De asemenea, ne întristează optica îngustă, sectară a unor grupuri creştine care pretind că poarta
43
Ierusalimului pe care o zidesc ei este unică, deşi de fapt cetatea aceasta are 12 porţi; sau chiar susţin că reconstrucţia zidurilor din împărăţia lui Dumnezeu este monopolul lor. Astfel, prin lipsa de coeziune pentru o ţintă clară, ni se împrăştie forţele şi, în loc să beneficiem de o slujbă rodnică, avem parte de pagube însemnate.
Apostolul Pavel spune că, deşi Trupul lui Cristos are diferite mădulare, el este unul singur. Pot exista mai multe provincii care alcătuiesc o ţară; la fel există mai multe Biserici locale, dar în definitiv ele culminează în Biserica universală a Domnului Isus Cristos. Printre credincioşii care tratează cu toată consideraţia şi seriozitatea rugăciunea: „vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta, sfinţească-se Numele Tău", care păstrează viziunea locului încredinţat pentru o lucrare plină de râvnă, în sfera largă a împărăţiei lui Dumnezeu, se pot vedea tot mai mult binecuvântarea Domnului şi propăşirea lucrării lor. De aceea trezirea spirituală a unor grupuri creştine este un semn de înviorare şi bucurie, dacă obiectivul urmărit este realizarea unei opere comune şi necesitatea unei solidarităţi depline, în spiritul Evangheliei lui Cristos.
b. Dar, solidaritatea dintre lucrătorii lui Neemia nu se limitează la o ţintă comună. Pe lângă faptul că au aceeaşi ţintă, ei lucrează şi după acelaşi plan. Căci dacă fiecare din cele 35 de grupuri şi-ar fi făcut un plan propriu de lucru, schimbând după bunul lor plac planul întocmit de Neemia, ce s-ar fi ales din toată construcţia? Desigur că proiectul ar fi fost ruinat, spre marea satisfacţie a duşmanilor, însă, ceea ce ne bucură este că toate grupurile s-au orientat riguros după planul omogen întocmit de Neemia, care s-a dovedit a fi un plan aţâţ de măreţ. Potrivit acestui plan, zidurile au fost clădite pe stâncă, astfel încât şi astăzi mai există temelia de pe vremea lui Neemia; încă se mai pot vedea treptele sculptate în stâncă, ceea ce dovedeşte că a fost vorba despre o lucrare bine chibzuită şi solidă.
44
Aşa a luat fiinţă zidul acela atât de rezistent, astfel că duşmanii care la început vorbeau în batjocură, s-au mâniat când s-au trezit că planurile lor fuseseră zădărnicite.
Solidaritatea în respectarea planului de construcţie văzută prin prisma Noului Testament are o mare însemnătate, şi este indispensabilă pentru reuşita lucrării. Deja pe vremea apostolului Pavel şi-au făcut apariţia o seamă de erezii care tindeau să schimbe planul Evangheliei adus de Cristos, să reducă sau să lărgească unele porţiuni ale ei, să încurce lucrurile prin adăugarea la cerinţele Evangheliei a unor dispoziţii extrase din Legea lui Moise. La un moment dat, apostolul Pavel se vede nevoit să-i avertizeze pe creştinii din Galatia zicând: ***„Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din*** *Cer* ***ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de. aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!"*** (Gal. 1.8).
Să ne ferim, deci, a încerca schimbarea planului divin. Pavel admite, în termeni clari, varietatea grupurilor de lucrători şi rabdă săgeţile arzătoare ale celor care îl atacă direct şi lucrează împotriva învăţăturii lui. însă, apostolul este preocupat de un singur lucru: propovăduirea lui Cristos. Atunci când se aduce atingere planului Evangheliei, este ameninţată toată structura învăţăturii creştine şi prin aceasta se dă apă la moara Diavolului. în decursul vremurilor, s-a întâmplat ca Bisericile creştine să păcătuiască grav faţă de planul

Evangheliei: fie că au făcut loc în sânul lor unei teologii lipsite de credinţă, prin a cărei critică şi disciplină s-a încercat amputarea Evangheliei lui Cristos şi zdruncinarea autorităţii Sfintei Scripturi; fie că s-au îndepărtat de la normele simple ale Bibliei, amestecându-se firea cu duhul - sau în loc de acte creştineşti să se prefere metode lumeşti îmbrăcate cu tradiţii pompoase, dar lipsite de puterea mântuitoare a Evangheliei.
S-a încercat chiar să se treacă peste standardele Bibliei, adoptându-se o formă de generozitate universală, care să
45

cuprindă pe toţi oamenii, fără a se ţine seama de atitudinea lor faţă de Persoana lui Cristos şi Evanghelia Lui, sau de mărturia lor personală cu privire la jertfa de pe Golgota. Dar judecând bine lucrurile, pentru o clădire potrivită, sunt absolut necesare ambele părţi: generozitatea divină şi sufletul omenesc, cu respectarea planului de lucru pe care Domnul însuşi 1-a întocmit şi 1-a destinat să fie fundamentul Bisericii Sale. Şi aceasta nu-i decât Evanghelia curată despre Cristos Mântuitorul, Fiul lui Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Tatăl ceresc prin moartea Sa pe cruce, deschi-zându-ne drumul către Cetatea Cerească.
Apostolul Ioan spune : *„Orice duh care mărturiseşte că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu".* Pe de altă parte, cine este înclinat să schimbe planul Evangheliei, acela poate fi recunoscut astfel : *„şi orice duh, care nu-L mărturiseşte pe Isus "* Care a venit în trup ca fiind Fiul lui Dumnezeu - *„acela nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist"* (1 Ioan 4.3).
Să ţinem deci cu toată puterea la planul integral al Scripturii. Unirea totală şi izbânda deplină în înaintarea zidirii se realizează printr-o solidaritate fermă, care se sprijină pe planul unei Evanghelii depline, din care nu se scoate nimic şi nu i se adaugă nimic, Isus Cristos, fiind piatra unghiulară a clădirii.
c. Ajungem acum la al treilea factor care a întărit spiritul de solidaritate caracteristic lucrătorilor lui Neemia. După cum am văzut, ei au avut o ţintă comună şi un plan comun cărora li s-a adăugat o forţă interioară dovedită prin dragostea şi aprecierea reciprocă. Lucrătorii deprinşi cu efortul fizic nu i-au luat în râs pe giuvaergiii sau dregătorii care mânuiau lopata sau mistria cu o anumită stângăcie. Preoţii nu-i dispreţuiesc pe cei ce cară poveri. Fiicele lui Şalum nu sunt desconsiderate de ceilalţi. Dimpotrivă. Vedem că toţi se apreciază şi se ajută reciproc. Nu acţionează unul împotriva altuia, ci aşa cum îi descrie textul citit la început: unul lângă altul, unul după altul, unul alături de altul şi toţi laolaltă.
46
Iubirea frăţească şi aprecierea reciprocă manifestate printre creştini sunt şi vor continua să fie până la capăt nişte elemente foarte importante pentru atingerea obiectivelor împărăţiei lui Dumnezeu - de ele depinde mult reuşita lucrării Evangheliei. De fapt, noi nu suntem înclinaţi să iubim prea lesne şi să apreciem pe cineva, mulţi din jurul nostru nefiindu-ne deloc simpatici. Mai degrabă credem că părerea noastră este cea mai corectă, că metoda noastră de lucru este cea mai bună, că felul nostru de a predica este cel mai indicat. Această atitudine merge atât de departe că, la un moment dat, ajungem să ne îndrăgostim de noi înşine şi să-i dispreţuim pe ceilalţi lucrători. Consecinţa este ruperea legăturii frăţeşti şi încetinirea ritmului lucrării, fiindcă îl întristează pe Duhul Sfânt, Cel ce trebuie să îndemne şi să călăuzească pe toţi slujitorii Domnului.
De aceea să ne rugăm cu stăruinţă cerând lui Dumnezeu mai multă smerenie şi dragoste de fraţi, pentru a-1 putea aprecia pe aproapele nostru şi a-1 privi mai presus de noi înşine. Să nu ne gândim că fraţii sau surorile noastre sunt mai lipsiţi de daruri şi mai puţin îndemânatici decât noi, lipsiţi de curaj, înceţi sau stângaci în acţiunile lor şi, de aceea, mărturia lor n-ar putea fi suficient de rodnică, iar aportul lor în slujba Domnului mai nesemnificativ decât al nostru. în privinţa aceasta ne putem înşela grozav, fiindcă nu noi zidim Ierusalimul, ci Cristos însuşi face acest lucru. Noi suntem doar salahorii Lui. Nu vorbirea noastră va putea atinge conştiinţa oamenilor pentru a-i convinge să vină la pocăinţă, ci aceasta este opera Duhului Sfânt. Pocăinţa şi credinţa nu sunt lucrarea noastră, ci opera măreaţă a harului unic al Domnului Isus. Duhul Sfânt poate să Se folosească chiar şi de slăbiciunea şi stângăcia noastră, pentru a zidi minunatul Templu al lui Dumnezeu.
Fie ca, meditând la toate aceste lucruri, noi toţi cei care îl iubim pe Cristos şi suntem rânduiţi

pentru a duce
47

la bun sfârşit lucrarea Lui, să căpătăm mai multă lumină pentru a înţelege mai bine măreţia spiritului de solidaritate frăţească şi de unitate în lucrarea Domnului! Fie că aparţinem unuia sau altuia din grupurile de lucrători ai Evangheliei, să lucrăm cu râvnă şi devotament la porţiunea de zid care ne-a fost repartizată, acolo unde ne-a aşezat Domnul, urmărind împreună aceeaşi ţintă: lărgirea împărăţiei lui Dumnezeu; urmărind împreună planul: întreaga Evanghelie despre Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu; legaţi împreună prin dragoste frăţească şi apreciere reciprocă, aşa cum spune apostolul Pavel: *„...în smerenie, fiecare să privească pe altul mai presus de el însuşi"* (Fii. 2.3b). Atunci vom lucra şi noi cu mai multă râvnă aducându-ne aportul la zidirea Ierusalimului duhovnicesc, pentru gloria măreţului nostru Domn Isus Cristos.

Neemia 4.1-10
PURTĂTORI DE POVERI

„ Când a auzit Sanbalat că zidim iarăşi zidul, s-a maniat şi s-a supărat foarte tare. Şi-a bătut joc de iudei, şi a zis înaintea fraţilor săi şi înaintea ostaşilor Samariei: «La ce lucrează aceşti iudei neputincioşi? Oare vor fi lăsaţi să lucreze? Oare vor jertfi? Oare vor isprăvi? Oare vor da ei viaţă unor pietre înmormântate sub mormane de praf şi arse de foc?» Tobia, amonitul, era lângă el, şi a zis: «Să zidească numai! Dacă se va sui o vulpe le va dărâma zidul lor de piatră». - «Ascultă, Dumnezeul nostru, cum suntem batjocoriţi! Fă să cadă ocările lor asupra capului lor, şi dă-i pradă pe un pământ unde să fie robi. Nu le ierta fărădelegea, şi păcatul lor să nu fie şters dinaintea Ta; căci au necăjit pe cei ce zidesc». Am zidit zidul, care a fost isprăvit pretutindeni până la jumătate din înălţimea lui. Şi poporul lucra cu inimă. Dar Sanbalat, Tobia, arabii, amoniţii şi asdodiţii, s-au supărat foarte tare când au auzit că dregerea zidurilor înainta şi că spărturile începeau să se astupe. S-au unit toţi împreună ca să vină împotriva Ierusalimului, şi să-i facă stricăciuni. Ne-am rugat Dumnezeului nostru, şi am pus o strajă zi şi noapte ca să ne apere împotriva locuitorilor lor. însă Iuda zicea: «Puterile celor ce duc poverile slăbesc, şi dărâmăturile sunt multe, nu vom putea să zidim zidul»".

Neemia c - 4 49

Când credincioşii îşi unesc forţele pentru o lucrare bună şi se învoiesc să contribuie, într-un climat de armonie şi înţelegere frăţească, la înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu, fireşte că Diavolul are de ce să se mânie. Pentru că întotdeauna scopul lui este să-i dezbine pe oameni, să împiedice orice progres duhovnicesc, descurajându-i pe credincioşi sau împingându-i să se îndoiască dacă nu chiar să dispreţuiască anumite învăţături ale Evangheliei, să paralizeze forţele celor devotaţi Domnului, să batjocorească promisiunile divine, sau să stânjenească înaintarea urmaşilor lui Cristos punându-le în cale tot felul de obstacole. Dar, în ciuda tuturor acestor împotriviri, Domnul le dă puterea necesară copiilor Lui, ajutându-i să ducă la bun sfârşit ceea ce au început. Adeseori se întâmplă ca „orice rău să fie spre bine", deoarece Dumnezeu veghează la desfăşurarea planurilor Sale, ceea ce 1-a făcut pe apostolul Pavel să le scrie romanilor: *„Unde s-a înmulţit păcatul, acolo harul s-a înmulţit.şi mai mult!"* (Rom. 5.20). Lumina Evangheliei pătrunde în inimile noastre cu razele sale puternice, făcând din noi nişte copii ai luminii şi înlăturând din viaţa noastră întunericul păcatului.

Aşa se realiza şi restaurarea zidurilor Ierusalimului, chiar sub ochii duşmanilor juraţi, fiindcă *„poporul lucra cu inimă"* (Nem. 4.6), cu râvnă şi devotament, cu spirit de sacrificiu şi dându-şi toate silinţele, având încredere că mâna cea bună a lui Dumnezeu va duce la îndeplinire opera începută. Aşa lucrau cu toţii laolaltă - fără să ţină seama de diferenţele de ordin profesional sau social dintre unii şi alţii - giuvaergii, negustori, spiţeri, preoţi, tineri, femei, oameni mari şi mici, într-un spirit de solidaritate deplină, la realizarea unui proiect de care

depindea însuşi viitorul lor. La fel suntem îndemnaţi azi şi noi, urmaşii Domnului, să stăruim pentru zidirea Ierusalimului duhovnicesc, do-vedint prin trăirea noastră că suntem pe deplin convinşi de credinţa pe care o mărturisim şi de slujba care ne-a fost încredinţată de Domnul nostru Isus Cristos.
50
Dar oare ce întorsătură iau împrejurările pentru fiecare lucrător în parte? Cum ar trebui să procedeze fiecare creştin care luptă pentru cauza lui Cristos şi lucrează la mântuirea semenilor lui, în situaţiile sale specifice, în viaţa practică, acolo unde îşi desfăşoară el activitatea zilnică, potrivit talentelor şi profesiei sale? Pentru Neemia contează foarte mult practica vieţii care se împleteşte cu credinţa. De aceea, el le arată planul construcţiei şi dă câte o îndrumare fiecăruia. Este vorba despre o prestare de servicii primordială, unde fiecare trebuie să se angajeze ca purtător de poveri pentru căratul dărâmăturilor.
Zidurile Ierusalimului se aflau deci într-o stare precară şi jalnică. Pretutindeni crăpături, găuri, spărturi. Zidurile se ruinau din ce în mai mult, peste tot se îngrămădea molozul. Dar pentru o zidire solidă, care să reziste, evident că trebuie înlăturate dărâmăturile de la temelie. Nu se poate construi ceva solid pe moloz. De aceea lucrătorii lui Neemia sunt îndrumaţi mai întâi să înlăture dărâmăturile.
Dar ce să vezi? Tocmai în timpul acestor operaţii, iată că apare adevărata stare în care se afla zidul. Erau atâtea dărâmături, că nu se mai termina căratul molozului. La un moment dat vine o delegaţie să se plângă lui Neemia, spunând: (v. 10) *„Puterile celor ce duc poverile slăbesc, şi dărâmăturile sunt multe; nu vom putea să zidim zidul".* Li s-au istovit puterile cărând la nesfârşit molozul!
Prin această lucrare, ni se arată acţiunea indispensabilă care trebuie îndeplinită de la început de către slujitorii împărăţiei lui Dumnezeu, lucrare care este cea mai grea şi ingrată, dar se aşteaptă de la fiecare creştin să care dărâmăturile, să poarte poverile. în împărăţia lui Dumnezeu nu se îngăduie cu nici un chip să se zidească pe moloz.
Ce putem noi înţelege prin dărâmături? Firește, unii se pot gândi la dușmănia şi nedreptatea pe care o întâmpinăm în diverse împrejurări din viaţă, sau la dărâmăturile şi molozul faptelor nechibzuite şi josnice, care ne împiedică
51
în împlinirea idealurilor creştineşti. Se spune că, mai întâi, ar trebui îmbunătăţită şi aranjată starea economică şi socială, crearea altor condiţii de trai, înlăturându-se tot molozul nedreptăţii sociale, ca să se poată pune bazele împărăţiei lui Dumnezeu, cu pace şi dreptate între oameni.
însă, dacă suntem animaţi de o gândire creştină, atunci trebuie să pătrundem ceva mai profund, în problemele societăţii omeneşti, să coborâm până la rădăcina tuturor problemelor - până la păcatul care încătuşează fiinţa omenească. Scriptura spune că: ***„Păcatul este ruşinea*** (într-o altă versiune, *căderea)* ***popoarelor"*** (Prov. 14.34).
însă, omul încearcă să ascundă această problemă fundamentală şi să tacă în faţa ei, fără să-şi dea seama că aici este cauza principală a tuturor nevoilor sale spirituale. La ce folosesc sfaturile pentru zidire şi planul pentru repararea oraşului, dacă nu se descoperă şi nu se înlătură pericolul fundamental? Zidurile dreptăţii şi adevărului se poţ clădi numai după ce a fost mai întâi înlăturat până la temelie molozul păcatului. Şi când vorbim despre dărâmăturile păcatului, nu ne referim numai la pornirile josnice ale celor lipsiţi de cuget dumnezeiesc, ci ne gândim mai cu seamă la înclinaţiile păcătoase care işi fac apariţia printre cei credincioşi. Da, piedica cea mai mare pentru construirea împărăţiei lui Dumnezeu în lume este tocmai marea nevoie din interiorul Ierusalimului şi slăbiciunea care se manifestă prin descurajare în rândul constructorilor.
Să ne întrebăm dar: cine zideşte Ierusalimul? Cine construieşte împărăţia lui Dumnezeu în lumea aceasta? Cine zideşte Biserica lui Cristos pe pământ? Biblia ne spune că arhitectul Bisericii este Isus Cristos, Care lucrează prin puterea Duhului Sfânt. Deci, avem un Arhitect care ne angajează ca lucrători împreună cu El, întrebuinţându-ne ca purtători de poveri, ca salahori, ca unelte ale Sale, aşa după cum are nevoie. Şi în măsura în care Duhul Sfânt lucrează în noi, slujba noastră se va dovedi rodnică, utilă şi eficientă

pentru înaintarea împărăţiei Lui. Duhul Sfânt este astăzi forţa motrice care ne inspiră şi ne înflăcărează pentru orice acţiune bună, şi nu îngăduie să ne clădim viaţa pe dărâmături - nu îngăduie contactul cu răul. Orice păcat, fie cât de neînsemnat în ochii noştri, orice neascultare, îndoială, mândrie sau egoism în slujirea creştină, îl întristează pe Duhul Sfânt, împiedică progresul în împărăţia lui Dumnezeu şi dăunează planului de zidire a Ierusalimului duhovnicesc.

Şi dacă vrem să pătrundem în miezul problemei, atunci curiozitatea ne împinge să ne întrebăm: De ce în toată istoria creştinismului, în lucrarea Bisericii lui Cristos, în activităţile misionare, se înregistrează pe lângă binecuvântări şi atâtea falimente? De ce nu s-a acordat mai multă atenţie şi n-a fost tratată cu toată seriozitatea această lucrare importantă, indispensabilă, de vreme ce s-a depus atâta efort şi s-au făcut atâtea sacrificii în lucrarea de propovăduire a Evangheliei?

Sf. Scriptură ne aminteşte mereu eforturile stăruitoare depuse pentru zidirea Bisericii Domnului Isus Cristos, tocmai în acest domeniu important al înlăturării dărâmăturilor. ***„Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!"*** (Ioan 1.29). ***„El suferinţele noastre le-a purtat, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui... El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, şi prin rănile Lui suntem tămăduiţi"*** (îs. 53.4-5). ***„...ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu*** *în* ***El"*** (2 Cor. 5.21).

Dar trebuie să recunoaştem că, de atâtea ori, am neglijat acest fapt minunat, dumnezeiesc, şi nu am avut curajul să-L purtăm pe Cristos în mărturisirea noastră faţă de lume! De aceea, se cuvine să fim pătrunşi în inimile şi cugetele noastre de măreţul eveniment al venirii Mântuitorului în lume pentru a Se jertfi pe lemnul crucii pentru înlăturarea

molozului păcatului şi a face posibilă construcţia Ierusalimului duhovnicesc. Izbăvirea şi salvarea noastră se datorează tocmai faptului că Mielul lui Dumnezeu a purtat acolo, pe crucea Calvarului, poverile cele mai grele ale omenirii răzvrătite, împlinindu-Şi astfel opera Sa mântuitoare şi lucrarea de Mare Preot, pentru întemeierea Bisericii Sale pe pământ.

Vorbind despre molozul din interiorul nostru sau dintre noi, care împiedică zidirea împărăţiei lui Dumnezeu şi tinde să slăbească forţa mărturiei noastre creştine, să nu ne gândim numaidecât la apucăturile brutale, care sar în ochi. Nu numai molozul, dar la fel de stânjenitor este şi praful mărunt care se depune pretutindeni. Când vorbim despre „praful spiritual", ne referim la ceea ce apare sub forma „apucăturilor imperceptibile" ale oamenilor evlavioşi; de aceea se trece adesea peste ele. Dar pentru ca tencuiala să se prindă bine de pietrele din zid, trebuia curăţat praful de pe suprafaţa pietrelor.

într-un alt studiu biblic, am comentat cunoscutul text din Cântarea Cântărilor 2.15: ***„Prindeţi-ne vulpile, vulpile cele mici, care strică viile "***. Acest pasaj se referă tocmai la păcatele „mici" ale oamenilor evlavioşi, păcate care pot deveni o obişnuinţă, pătrunzând până în „locul preasfânt" al slujirii creştine şi producând pagube grave. în comentariul respectiv, aceste vulpi au fost numite: intoleranţă, jignire, bârfă, nestatornicie, viclenie, nepăsare, măgulire, neglijenţă, falsitate, încăpăţânare, indiferenţă, susceptibilitate, îngâmfare, laudă de sine, descurajare, înşelătorie, minciună, orgoliu, dezmăţ, suduială, prefăcătorie, şi alte lucruri asemănătoare cu acestea. Da, toate aceste vulpi caută să strice cu şiretenie lucrarea creştină, şi multe din ele sunt tolerate printre Bisericile creştine, fiind tot aşa de dăunătoare ca pulberea pe care o lăsăm printre pietrele de construcţie şi care dăunează soliditătii întregii construcţii.

Au trecut mulţi ani de când la vestita catedrală din Strasbourg, în nord-estul Franţei, s-a ivit o crăpătură la pilastrul principal, care susţine turnul uriaş. Cu timpul,

crăpătura aceasta de-a lungul zidului se lărgea tot mai mult. Păzitorul catedralei şi-a dat seama că această fisură trebuie să aibă cauze mai profunde care nu se văd şi care pot dăuna întregii clădiri, pentru că dacă pilastrul se cufunda în pământ, turnul cu greutatea lui de 75 de tone se putea prăbuşi, deci întreaga construcţie era în pericol. Aşa că s-au efectuat cercetări serioase, până la temelie, unde s-au descoperit următoarele: când a început construcţia, în sec. XII, nu s-a aşezat pilastrul din faţă pe o stâncă solidă, ci pe rămăşiţele unui vechi castel roman, care încorporase şi nişte butuci de lemn. Când, după câteva sute de ani, a fost deviat cursul

Rinului, subsolul oraşului s-a uscat şi butucii de lemn de sub castelul roman au început să putrezească. Aceasta a pricinuit o scufundare lentă, punând în pericol minunata clădire gotică. De ce am povestit toate acestea? Dacă ne gândim serios la zidirea vieţii noastre creştine, ne aducem aminte cât de frumoasă părea ea la început. Dar la un moment dat, anumite fisuri au făcut loc unor prăbuşiri ruşinoase, fiindcă la începutul pocăinţei noastre nu s-a curăţat bine la temelie pentru a se da la o parte tot „praful". S-a trecut prea lesne cu vederea peste unele slăbiciuni şi greşeli, peste patimi şi apucături viclene. Apoi a început construcţia promiţătoare. Privită dinafară, viaţa noastră părea plină de râvnă pentru zidirea Bisericii Domnului - intonam cântări minunate, eram gata să facem vizite pe la bolnavi şi bătrâni, manifestam dăruire şi zel pentru educaţia copiilor şi pentru traiul armonios din familie. Dar, la un moment dat, toată clădirea s-a prăbuşit, fiindcă ea fusese bazată pe nişte vechi obiceiuri păgâne, şi nu pe temelia solidă şi curată, neclintită de veacuri, care este Domnul Isus Cristos.

Dacă dorim să fim destoinici pentru zidirea Ierusalimului, dacă dorim să depunem mărturie despre Mântuitorul nostru Isus Cristos în mijlocul oamenilor, acolo unde trăim, în familie, la locul de muncă - atunci nu trebuie să

începem cu reparea zidului care se ridică doar aparent, de ochii lumii, cu vorbire şi acţiune exterioară plină de ifose, ci să construim în interiorul nostru, să înlăturăm cu energie toate apucăturile aparent nesemnificative, şi nu numai pe cele brutale. Remuşcările care ne chinuie în taină şi ne tulbură somnul nu pot fi înlăturate doar prin rostirea unor simple rugăciuni în ascuns. Molozul unui trecut nenorocit nu poate fi acoperit printr-o vorbire pioasă înaintea oamenilor. Aici fapta şi traiul trebuie să dovedească mai mult decât vorba.

Dacă nu avem simţul realităţii, ne putem înşela amarnic. De aceea, exemplul oferit de Neemia ne ajută să înţelegem cum s-a procedat la reconstrucţia zidurilor Ierusalimului: mai întâi curăţindu-se temeinic terenul prin îndepărtarea dărâmăturilor. Dar unde să le cărăm, ca să scăpăm într-adevăr de ele? Biblia ne arată că orice creştin trebuie să-şi descarce poverile proprii la picioarele Domnului, însă, nu numai cu gândul că El ne-a luat toate sarcinile noastre asupra Lui, ci cu încredere deplină în puterea Sa izbăvitoare şi eliberatoare. Să credem, din toată inima şi cu toată puterea, că El ne iartă, ne curăţă şi ne izbăveşte de orice legătură şi dă la o parte orice piedică.

îndeplinind acest act măreţ de credinţă şi convingere, noi începem o lucrare eficientă, în slujba Domnului, în măreaţa operă de zidire a Ierusalimului duhovnicesc, iar efectul binefăcător al slujirii noastre se răsfrânge asupra celor din jur. Cum se realizează aceasta? Mult mai importantă decât lucrarea Domnului *prin* noi este lucrarea Sa *în* noi. De aceea, să-L lăsăm pe Cristos să Se ocupe serios de inima noastră, de caracterul nostru, de omul nostru lăuntric, de sfinţirea şi curăţirea fiinţei noastre interioare. Numai în măsura în care Domnul Isus Cristos lucrează la sfinţirea noastră prin Duhul Sfânt, astfel că noi ajungem să trăim o viaţă supusă Lui, ca oameni mântuiţi, eliberaţi şi curăţiţi, poate să izvorască din noi puterea de a depune mărturie pentru Domnul nostru. De aceea, sfinţirea nu este doar o problemă personală, ceva care foloseşte numai sufletului

nostru, ci ea ne împinge la o lucrare foarte importantă în slujba Domnului şi pentru propăşirea împărăţiei Lui. Curăţirea molozului vechi din viaţa credinciosului face loc puterii sfinţitoare a lui Cristos, pentru ca astfel să slujească şi celor din jur, să fie folositor întregii Biserici, servind tuturor ca un sprijin solid, prin acţiunea Duhului Sfânt, şi ca un reflector al luminii lui Cristos, care să pătrundă în inimile tuturor, însă, cu această primă şi nespus de importantă lucrare, nu s-a terminat construcţia Ierusalimului. Odată ce noi am cărat toate dărâmăturile vieţii noastre la crucea lui Cristos şi am aflat iertare şi mântuire în sângele Mielului divin, ne aflăm abia la începutul drumului. Am ajuns îndreptăţiţi, dar acum suntem făcuţi conştienţi de datoria şi responsabilitatea de a-i ajuta şi pe cei din jur să-şi poarte poverile. Această slujbă care cere un devotament deosebit este cea mai importantă şi, totodată, cea mai grea. Cristos îl cheamă pe fiecare credincios în parte la această slujbă, şi constatăm adesea că mulţi ni* înţeleg să o îndeplinească într-un mod corespunzător, aşa cum ne îndeamnă apostolul Pavel: *„Purtaţi-vă sarcinile unii altora, şi veţi împlini astfel legea lui Cristos"* (Gal. 6.2). Este regretabil, dar nu prea ne facem datoria în această privinţă. Şi aceasta nu pentru că nu ne dăm seama de molozul

din viaţa semenilor noştri. Dimpotrivă, aici dovedim un spirit de observaţie foarte pronunţat, descoperind slăbiciunile aproapelui nostru mai uşor şi mai rapid decât pe ale noastre. Şi ce facem, de obicei, noi, cei ce ne pretindem urmaşii lui Cristos, care am primit din partea Domnului atâtea binecuvântări? Ei bine, noi luăm poverile semenilor noştri, dar nu le ducem acolo unde am descărcat slăbiciunile noastre, ci le răspândim în jur, le divulgăm şi le judecăm după bunul nostru plac. Astfel, prin această purtare josnică, aducem mai multă pagubă decât folos construcţiei la care suntem chemaţi. Firea omenească nu poartă în mod cuviincios poverile altora, ci cu vâlvă, pentru a arunca praf în ochii oamenilor.

57

Haideţi să urmăm pilda pe care ne-a dat-o marele nostru Domn şi Mântuitor, Care S-a purtat cu toată sfinţenia faţă de nelegiurea noastră, când a umblat pe acest pământ. Cristos nu a dus slăbiciunile noastre, de ochii lumii, ci le-a purtat până sus pe dealul Golgotei, ca să ne izbăvească de ele şi să ne aducă pacea cu Dumnezeu. Cea mai mare nevoie pe care o simte omenirea în general şi Bisericile noastre în special este aceea a unor purtători de poveri sfinţiţi, care să ducă sarcinile altora cu un suflet devotat, ca Neemia, sau ca Daniel, sau ca apostolul Pavel; ca să nu mai vorbim despre felul în care a purtat Mântuitorul poverile noastre - El nu-1 judeca niciodată pe cel ce se caia şi se pocăia de păcatele sale **şi** plângea pentru locuitorii Ierusalimului care nu cunoscuseră vremea cercetării lor.

Avem nevoie de suflete smerite, care să ducă poverile fraţilor slabi, în tăcere şi în rugăciune, şi să le ducă acolo unde se poate descărca orice povară: la piciorul crucii Mântuitorului. Purtând poverile altora cu lacrimi de compătimire, cu rugăciuni de mijlocire stăruitoare, într-o atitudine de devotament demnă de Cristos, Domnul, îndeplinim o slujbă cât se poate de rodnică pentru slava Lui, aducându-ne contribuţia la construirea Ierusalimului duhovnicesc. Este lucrarea la care am fost chemaţi cu toţii, chiar şi cei mai tineri dintre noi.

Desigur că în purtatul acestor poveri survin şi momente grele, aşa cum s-au plâns delegaţii care au venit la Neemia: ***„Puterile celor ce duc poverile slăbesc, şi dărâmăturile sunt multe; nu vom putea să zidim zidul"*** (Nem. 4.10). într-adevăr, nimic nu poate epuiza mai rapid forţele lăuntrice şi nu poate apăsa mai greu asupra sufletului lucrătorilor, decât căratul acestor poveri. Oare ne dăm noi seama de suferinţa care I-a stors picături de sânge Domnului Isus Cristos, atunci când a purtat povara nelegiurilor omenirii? La El să ne gândim în permanenţă, pentru a fi în stare să purtăm cum se cuvine poverile altora.

58

Să ne bizuim pe promisiunea Domnului Isus, Care a zis: ***„Iată că Eu sunt cu voi, în toate zilele, până la sfârşitul veacului".*** Să ne descărcăm mereu poverile, prin rugăciune, la picioarele Sale, fiindcă El ne îndeamnă: ***„Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă".***

Cei întăriţi de Domnul sunt în stare să devină nişte purtători de poveri puternici şi neclintiţi ai împărăţiei Sale. Noi avem nevoie zilnic de forţe noi, de puterea divină, supraomenească, de acea forţă care L-a făcut pe Domnul Isus să poarte toate slăbiciunile noastre, şi care este puterea inimii Sale iubitoare. Dragostea L-a făcut să Se nască într-un staul şi să pătimească pe o cruce: Crăciunul şi Pastele ne vorbesc clar despre dragostea Mântuitorului, iar mărturia pe care o dăm despre iubirea Lui trebuie să se împletească cu trăirea noastră în El.

Astfel, descărcându-ne poverile grele înaintea Lui, să stăruim cu adâncă smerenie şi credinţă deplină, în lucrarea măreaţă la care am fost chemaţi, în puterea dragostei dumnezeieşti, după cum afirmă Scriptura: ***„Dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, Care ne-a fost dat"*** **(Rom. 5.5).**

Această dragoste a lui Cristos ne împuterniceşte şi ne face capabili de a-1 iubi pe aproapele nostru, aducând prin rugăciuni de mijlocire toate deşertăciunile lumii la piciorul crucii Mântuitorului. Lăsându-ne tot mai mult umpluţi de dragostea pentru sufletele nemântuite, ne vom da seama că aceasta este o forţă invincibilă care ne va face să nu ne prăbuşim cărând cele mai grele poveri, ci, dimpotrivă ne vom oţeli, devenind lăuntric mai tari. Desigur, a lucra cu devotament la ridicarea zidurilor Ierusalimului nu este nicidecum o treabă uşoară, dar această slujbă atrage după sine mari binecuvântări din partea lui Dumnezeu.

Domnul să ne ajute să lucrăm zi de zi cu forţe noi pentru a câştiga izbânda!

59

Neemia 4.7-9
ASTUPAREA SPĂRTURILOR

„Dar Sanbalat, Tobia, arabii, amorţiţii şi asdodiţii, s-au supărat foarte tare când au auzit că dregerea zidurilor înainta şi că spărturile începeau să se astupe. S-au unit toţi împreună ca să vină împotriva Ierusalimului, şi să-i facă stricăciuni. Ne-arn rugat Dumnezeului nostru, şi am pus o strajă zi şi noapte ca să ne apere împotriva loviturilor lor."

Lumea creştină a fost mereu silită să depună o muncă intensă şi lucrarea Domnului a fost întotdeauna însoţită de luptă. Viaţa creştină este pe de o parte slujirea eficientă a semenilor noştri - polarizează eforturile pentru o trăire rodnică în folosul comunităţii -, iar, pe de altă parte, este o luptă necurmată, punându-se accentul pe pregătirea credinciosului, pentru a ţine piept atacurilor Celui Rău şi tuturor ispitelor şi greutăţilor care vin asupra noastră. Istoria lumii este deseori marcată de aşteptări zadarnice, de speranţe deşarte, de lupte istovitoare şi trudă inutilă. Pe când despre creştinii adevăraţi, care fac istoria Bisericii lui Cris-tos, se poate afirma tocmai contrariul: chiar atunci când lucrurile nu ies conform aşteptărilor, speranţa creştină se împlineşte minunat, lupta duce la biruinţă şi munca depusă este încununată de succes şi răsplătită dumnezeieşte.

Potrivit dispoziţiilor lui Neemia, pentru o reconstruire solidă a zidurilor Ierusalimului, se cerea fiecărui lucrător

să înceapă cu înlăturarea molozului. Apoi urmează o altă operaţie chibzuită, tot aşa de importantă ca şi căratul molozului. în vederea apărării de duşmani şi pentru siguranţa cetăţii, trebuiau astupate neîntârziat spărturile din zid.

De ce s-au temut, li s-a şi întâmplat, aşa cum citim la Neemia 4.7: *„Sanbalat, când a auzit că dregerea zidurilor înainta şi că spărturile începeau să se astupe, s-a supărat foarte tare".*

Este uşor de priceput motivul care a provocat furia duşmanilor: prin acele deschizături şi găuri în zid plănuiau ei să invadeze cetatea. Erau siguri de biruinţă, dacă pătrundeau pe neaşteptate în interiorul oraşului, ca să producă dezordine şi învălmăşeală printre lucrători, compromiţându-le astfel opera începută de ei. Or, faptul că le-au fost dejucate planurile i-a înfuriat peste măsură pe adversarii iudeilor.

Trebuie să ne dăm seama că există şi un Sanbalat nevăzut, Diavolul, care este duşmanul de moarte a tot ce aparţine împărăţiei lui Dumnezeu. Nimic nu-1 poate supăra pe el mai grozav ca atunci când vede că *„spărturile încep să se astupe"* în viaţa credincioşilor care alcătuiesc Biserica lui Cristos. Motivul este acelaşi, ca pe vremea lui Neemia, fiindcă tocmai spărturile din viaţa şi slujirea creştină crează posibilitatea de invadare şi nimicire a tot ce este creştinesc.

1. Dar se pune întrebarea: ce se înţelege prin „spărtură" în domeniul duhovnicesc? Spre a da o explicaţie mai concretă, să amintim, mai întâi, câteva din aceste spărturi, atât de dăunătoare legăturilor dintre om şi Dumnezeu.

a. Prima spărtură din istoria omenirii s-a produs atunci când s-a rupt legământul dintre Dumnezeu şi om, prin neascultare. Totul era permis omului, când i s-a cerut doar să nu mănânce din fructul oprit. Dar el nu a ascultat această poruncă, de aici s-a ivit *spărtura neascultării,* care a adus în lume multă tânguire şi dureri fără sfârşit; amărăciunea a inundat omenirea prin spărtura neascultării. Diavolul, întruchipat în şarpe, a pătruns pe neaşteptate ca să strice

fericirea omului care trăia în Paradis, împingând astfel întreaga omenire în robia păcatului şi a morţii. Iar Scriptura afirmă că prin păcatul unui singur om a pătruns în lume moartea care apoi a trecut asupra tuturor oamenilor.

Câte înfrângeri şi câtă pagubă n-a avut de suferit creştinătatea, toate acestea pătrunzând prin spărtura pricinuită de neascultarea de Dumnezeu şi prin refuzul de a accepta călăuzirea Duhului Sfânt!

b. A doua spărtură o putem numi *lipsa de rugăciune.* Sfânta Scriptură vorbeşte despre marea putere a rugăciunii celui neprihănit. Această afirmaţie le inspiră credincioşilor mult curaj. Rugăciunea cere, însă, o mare concentrare pentru un efort duhovnicesc. Este una dintre

principalele îndatoriri ale credinciosului şi devine o metodă fundamentală pentru disciplinarea lui. Dar şi neglijarea rugăciunii atrage după sine consecinţe serioase. Mulţi au început prin a neglija această sfântă îndatorire şi au sfârşit prin a întoarce spatele lui Dumnezeu. Neglijarea rugăciunii este o breşă care permite pătrunderea în viaţa credinciosului a trândăviei, îndoielii, nestatorniciei şi apoi îl predispune la tot felul de greşeli şi mai ales la călcarea în picioare a legământului de credinţă.

Dacă un misionar din India, la întrebarea unui european: „Cum îţi merge ?" a putut răspunde: „îmi merge bine în măsura în care obişnuiesc să mă rog", atunci putem formula reversul pornind de la propria noastră experienţă: „Nu-mi merge bine, în măsura în care omit rugăciunea din viaţa mea". Prin această spărtură, Diavolul caută să pătrundă zilnic în viaţa noastră, ca să ne umple timpul cu alte îndeletniciri, să ne facă zilele negre şi păgubitoare, să devenim supărăcioşi, nervoşi, incapabili pentru orice acţiune care cere un efort de voinţă, împingându-ne la greşeli, la ciocniri cu alţi oameni, şi multe altele de acest gen.

62

c. Acum ne vom gândi la o a treia spărtură, pe care o putem numi lipsa de vigilenţă. De pildă, să ne referim la regele David, cel pe care Biblia îl numeşte „un om după inima lui Dumnezeu". El era pe placul Domnului, trăia în voia Lui şi era un om sincer şi viteaz, înţelept şi cu mare faimă. Ca o dovadă a credinţei sale triumfătoare, el a compus o mulţime de Psalmi care au fost incluşi în Biblie. Dar se spune că odată s-a încurcat şi el - când i-a ieşit în cale o femeie, care 1-a tentat încât el, nefiind vigilent în acea clipă fatală, a căzut pradă firii sale josnice, păcătuind prin curvie, minţind şi suferind apoi o imensă amărăciune, atât el cât şi întregul lui popor.

în felul acesta, duşmanul sufletelor noastre caută să ne ia prin surprindere, împingându-ne să alunecăm sau să ne poticnim, pradă unor apucături nepotrivite. Adeseori căderile şi înfrângerile noastre nu se datorează ispitelor care ne asaltează, ci lipsei de vigilenţă prin care uşurăm efortul duşmanului de a pune stăpânire pe noi.

d. Să mai amintim o a patra spărtură pe care o voi numi lipsa de loialitate, tendinţa de a nu spune adevărul. Prin aceste fisuri înţelegem atât nesinceritatea vădită cât şi cea ascunsă, deformarea adevărului, prefăcătoria şi ipocrizia care adeseori îmbracă şi haina evlaviei.

Un exemplu concret în acest sens avem chiar în istoria Bisericii Primare. Primii creştini erau înflăcăraţi de puterea Duhului Sfânt şi de învăţătura lui Cristos, încât ei aveau toate bunurile materiale în comun şi erau uniţi printr-o puternică legătură de dragoste duhovnicească unul faţă de altul. Dar la un moment dat, Diavolul a făcut o breşă şi apoi s-a strecurat prin ea. Este vorba despre lipsa de loialitate şi tăinuirea adevărului, de care s-au făcut vinovaţi Anania şi Safira, tulburând astfel legătura frăţească şi armonia Bisericii.

e. în sfârşit, lipsa dragostei frăţeşti a fost mereu o spărturpă prin care duşmanul reuşeşte să pătrundă în

63

Biserica Domnului, producându-i mari pagube. Prin egoism sau invidie, gelozie sau fanatism, dintr-un spirit de concurenţă sau adesea chiar numai prin divergenţe de păreri în subiecte cu totul secundare, se rup legăturile dragostei frăţeşti, şi apoi Diavolul îşi freacă mâinile mulţumit la gândul că a ieşit victorios printre urmaşii lui Cristos. Pe neaşteptate, el se năpusteşte asupra lor incitându-i să rostească nişte cuvinte duşmănoase care nu sunt decât săgeţi veninoase menite să creeze confuzie şi să agite spiritele creştinilor pentru a lupta unul contra altuia şi a se ajunge astfel la dezbinare.

Aceste breşe despre care am vorbit aici nu sunt poveşti ci realităţi constatate în viaţa practică a celor chemaţi să lucreze pe ogorul Evangheliei. S-ar mai putea adăuga şi altele, dar cele menţionate sunt suficiente ca să ne convingă de pericolul extrem de mare care ne pândeşte prin spărturile făcute în zidurile Ierusalimului duhovnicesc. Să luăm bine seama la faptul că spărturile sunt întotdeauna nişte oportunităţi de care Diavolul se foloseşte pentru a câştiga biruinţa asupra creştinului. Nouă nu trebuie să ne fie frică de Satan, căci Domnul nostru ne avertizează: *„Temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul în Gheenă"* (Mt. 10.28).

La ce i-ar fi folosit lui Neemia toate eforturile depuse pentru reconstruirea Templului şi a celorlalte clădiri ale Ierusalimului, dacă ar fi neglijat dregerea spărturilor din zidul de apărare?

Sanbalat ar fi invadat cetatea, ca să nimicească totul. La ce ne-ar folosi nouă să ne concentrăm numai asupra zidirii noastre lăuntrice, lăsându-ne transportaţi de simţăminte evlavioase până pe culmile spiritualităţii şi mulţumiţi de faptul că Domnul ne-a mântuit, în timp ce pe de lături există spărturi dăunătoare credinţei noastre? Comportarea şi mărturia noastră creştină lasă mult de dorit faţă de omenirea în care trăim. Desigur, ne bucurăm când se zideşte Casa Domnului, şi cântările de slavă ne
64
par înălţătoare, dar ce aspect are toată bucuria credinţei noastre dacă rămân în zid spărturi neastupate? La ce folosesc munca şi toate sacrificiile depuse pentru opere creştineşti, acţiuni filantropice, generoase, dacă neglijam lucrul cel mai important: înlăturarea molozului şi astuparea breşelor din zidul Ierusalimului?
Şi nouă ni s-ar putea întâmpla ca Bisericii din Efes, despre care se vorbeşte în Apocalipsa, căreia, cu toată dezvoltarea sa, Cristos a trebuit să-i adreseze următorul avertisment: *„Voi veni la tine şi-ţi voi* ***lua sfeşnicul din locul*** *lui, dacă nu te pocăieşti"* (Apoc. 2.5). De aceea, în opera de zidire a împărăţiei lui Dumnezeu, o grijă primordială trebuie acordată astupării găurilor, dregerii spărturilor -eforturi care se cer a fi depuse de către fiecare urmaş al Domnului.
2. Dar ce înţelegem prin astuparea spărturilor în mod duhovnicesc? Din cele amintite, reiese o singură îndrumare cuprinsă în Sfânta Scriptură şi anume: sfinţirea noastră! Este ceea ce spune apostolul Pavel: ***„Dumnezeul păcii să*** *vă sfinţească El însuţi pe deplin; şi* ***duhul vostru, sufletul vostru şi trupul vostru să fie păzite întregi,*** *fără prihană, la venirea* ***Domnului nostru Isus Cristos"*** (1 Tes. 5.23).
Deci învăţătura pe care o desprindem din eforturile depuse de Neemia pentru astuparea spărturilor ne obligă pe noi, creştinii, la sfinţirea vieţii noastre, care trebuie să înceapă la un moment bine determinat. Şi care este acesta? Ei bine, orice greşeală în viaţa unui credincios îşi are cauzele şi evoluţia ei. Spărturile descrise în cartea lui Neemia n-au apărut la voia întâmplării, de exemplu ca urmare a unui cutremur de pământ sau altei calamităţi, ci au avut istoricul lor foarte tragic, şi un moment determinant. Au fost consecinţa gravă şi concretizarea unor pagube profunde produse mai întâi în viaţa spirituală a poporului Israel. Prin

răzvrătirea israeliţilor împotriva lui Dumnezeu, prin neascultarea şi necredinţa lor, ei s-au îndepărtat de Dumnezeu şi nu au mai avut parte de oblăduirea divină; atitudinea lor a atras mânia lui Dumnezeu manifestată prin ducerea poporului în captivitatea babiloniană. Apoi, a urmat dărâmarea zidurilor Ierusalimului.
Neemia ştia foarte bine cum s-au petrecut lucrurile în urmă cu 150 de ani. Şi fiind un om evlavios, înainte de a începe astuparea spărturilor din zid, el a găsit cu cale să se gândească la spărturile din sufletul poporului, mijlocind pentru el în rugăciuni pline de căinţă şi smerenie profundă, spre a căpăta iertarea şi împăcarea cu Dumnezeu. Şi rugăciunea rostită la început, în primul capitol, ***„mărturisind*** *păcatele copiilor lui Israel",* a fost ascultată. Dumnezeu Şi-a întins *„mâna cea* ***bună"*** în semn de împăcare, înnoindu-Şi îndurarea faţă de poporul Său. Abia după această împăcare a putut trece Neemia la repararea spărturilor din zid.
Deci, sfinţirea noastră trebuie să înceapă acolo unde se află rădăcina vinovăţiei, fisura care ne-a dus la învrăjbire şi dezbinare între noi şi la răzvrătire faţă de Dumnezeu. Orice greşeală şi slăbiciune din viaţa noastră este consecinţa unei crăpături lăuntrice, care provoacă despărţirea de Dumnezeu. Restabilirea legăturii cu Dumnezeu, cerută de inima evlavioasă şi obţinută prin împăcarea oferită de El, este consecinţa răscumpărării noastre ***„prin puterea*** *Sa cea mare .ţi prin mâna Sa cea tare"* (Nem. 1.10).
Să ne întrebăm, deci, cum putem noi realiza această astupare a gravelor spărturi lăuntrice? Putem noi oare să ne ispăşim vinovăţia? Suntem capabili să realizăm împăcarea noastră cu Dumnezeu? Oare nu cumva spunem şi noi ca psalmistul: *„Nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu preţul răscumpărării. Răscumpărarea sufletului lor este aşa de scumpă, că nu se va face niciodată"* (Ps. 49.7-9).
66
Aşadar, suntem cuprinşi de o mare neputinţă ca să ne împăcăm cu Dumnezeu. Ne lipseşte forţa necesară - elanul de a tinde la mântuire şi sfinţire. Ne lipseşte puterea Duhului Sfânt.

Dar mesajul Evangheliei ne îndeamnă să nu ne oprim la neputinţa noastră, ci să tindem spre îndurarea divină. La un moment dat, Dumnezeu a declarat prin gura proorocului Ezechiel: *„Cautprintre ei un om care să înalţe un zid, .ţi să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru ţară, ca să n-o nimicesc; dar nu găsesc nici unul!"* (Ez. 22.30) Şi Evangheliile prezintă istoria Omului care a venit din sferele cereşti, din sânul Tatălui ceresc, ca să stea cu toată puterea Lui de Fiu al lui Dumnezeu, în mijlocul spărturii omenirii, dându-Şi viaţa ca jertfă pentru împăcarea oamenilor cu Dumnezeu. El este Marele nostru Preot, Care a înlăturat tot molozul păcătoşeniei noastre şi a dres toate spărturile vieţii noastre, a ispăşit toate păcatele noastre făcute cu voie sau fără voie. El a stat la spărtură, Şi-a dus crucea şi acolo a plătit cu preţul sângelui Său răscumpărarea noastră, pe care n-am meritat-o şi nici n-am fi fost vreodată în stare s-o realizăm. El a luat de bunăvoie asupra Lui vinovăţia şi neputinţa noastră, şi S-a jertfit în locul nostru, pentru ca să ne împace cu Dumnezeu. în chipul acesta, Mântuitorul a astupat breşa profundă dintre noi şi Dumnezeu, unindu-ne cu El printr-un legământ nou.
Din mulţimea de indicaţii biblice, care evocă într-un chip măreţ acest lucru, vom cita cel puţin una. într-adevăr, iată ce afirmă apostolul Pavel: *„Toate* ***lucrurile*** *acestea sunt de la Dumnezeu, Care ne-a împăcat cu El prin Isus Cristos, şi ne-a încredinţat slujba împăcării; că adică. Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în socoteală păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimiţi împuteniciţi ai lui Cristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm*

fierbinte, în Numele lui Cristos: itnpăcaţi-vă cu Dumnezeu!" (2 Cor. 5.18-21).
In aceasta constă puterea Evangheliei, vestea minunată pusă în slujba împăcării omului cu Dumnezeu. Temelia mântuirii noastre este jertfa Mielului lui Dumnezeu. Apoi, după ce ne-a mântuit, El vrea să pună stăpânire pe întreaga noastră fiinţă, pentru a ne sprijini credinţa şi a ne întreţine viaţa spirituală.
Ca urmare a împăcării cu Dumnezeu, din inima noastră curg râuri de înviorare pentru binecuvântarea altora, ceea ce constituie o dovadă că procesul sfinţirii noastre deja a început şi că ne putem concentra acum asupra dregerii spărturilor din zidul Ierusalimului. Deci, mai întâi, împăcare, apoi sfinţire! Aşa se prezintă etapele mântuirii noastre.
După ce a fost restabilită, pe crucea Golgotei, relaţia dintre om şi Dumnezeu, a început reparea celorlalte spărturi, mai întâi spărtura dintre iudei şi Neamuri. Poporul căruia i s-a încredinţat vestea împăcării trebuia s-o transmită lumii întregi. De aceea, apostolul Pavel, cu inima sa înflăcărată, se grăbeşte să le-o vestească Neamurilor, zicând: *„Cristos a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce eraţi departe, ţi pace celor ce erau aproape. Căci, prin El, fi unii .ţi alţii avem intrare la Tatăl, într-un duh"* (Ef. 2.16-18).
într-adevăr, împăcarea noastră cu Dumnezeu ne trezeşte sentimentul responsabilităţii faţă de alţii şi ne umple inima cu dragoste de fraţi. După ce păcătosul primeşte această veste a împăcării cu Dumnezeu şi depune la piciorul crucii Mântuitorului, într-un duh de pocăinţă, toată vina sa, atunci inima, cugetul şi toată fiinţa lui sunt inundate de o putere dătătoare de viaţă - puterea Duhului Sfânt care îl ajută în lucrarea de astupare a spărturilor şi în opera de sfinţire, aşa cum spune apostolul Pavel: *„să vă înfăţişaţi înaintea Lui sfinţi, fără prihană şi fără vină"* (Col. 1.22).

Dacă un plugar ar încerca să astupe crăpăturile de pe ogorul său uscat de arşiţa soarelui într-o vreme de secetă, ar dovedi prin aceasta că este un om fără minte. Evident că s-ar trudi zadarnic. Dar el aşteaptă ploaia care va uda pământul uscat şi va face să se închidă toate crăpăturile apărute în scoarţa pământului.
La fel stau lucrurile în ce priveşte opera Duhului Sfânt în viaţa noastră, când El face să se reverse peste noi ploaia harului dumnezeiesc. El vrea să ne elibereze de orice înclinaţie păcătoasă, doreşte să astupe orice fisură dăunătoare sufletului nostru, oferindu-ne puterea necesară pentru a drege treptat următoarele spărturi: lipsa de ascultare, de rugăciune, de vigilenţă, de loialitate sau de dragoste frăţească - într-un cuvânt, să ne ajute să creştem în toate

privinţele, pentru a deveni tot mai asemănători Domnului Isus Cristos. Da, Duhul Sfânt caută să transfigureze în noi Persoana lui Cristos, pentru ca slava Lui să se oglindească din ce în ce mai mult în fiinţa noastră, sfinţindu-ne pe deplin duhul, sufletul şi trupul nostru.
Abia atunci viaţa noastră devine o mărturie eficientă, contribuind la edificarea zidurilor Ierusalimului. Abia atunci putem lucra, asemenea oamenilor lui Neemia, mână-n mână, unii lângă alţii, unii după alţii, cu simţ de răspundere, spre binecuvântarea celor din jurul nostru. Dar să nu uităm un lucru: după cum o singură spărtură din zid poate folosi duşmanului pentru a pătrunde înăuntrul cetăţii şi a zădărnici toată lucrarea, după cum un singur Acan, prin neascultarea lui, poate să aducă întristare şi pagubă asupra întregului popor, tot astfel o singură fiinţă nesfinţită poate să împiedice propăşirea Bisericii Domnului Isus. Dar, de asemenea, un singur Iosif, un om cu o viaţă sfântă, cu o credinţă statornică şi o inimă devotată Domnului, poate fi folosit pentru binecuvântarea familiei sale şi a întregului său popor.
Deci trebuia să ne dăm bine seama de răspunderea pe care o avem fiecare faţă de semenii noştri. Poate că ne

simţim slabi şi săraci pentru a sluji Domnului, slujind semenilor noştri; dar dacă am primit puterea necesară astupării spărturilor din viaţa noastră, atunci din inimile noastre va ţâşni o putere nesecată pentru binecuvântarea altora. Şi atunci, cu multă pricepere, fără să facem mare vâlvă, vom da o bună mărturie despre credinţa noastră, ceea ce le va fi de un real folos semenilor noştri pentru a-i îndruma spre Domnul Isus Cristos, Cel ce astupă în felul Lui dumnezeiesc cele mai grave spărturi din viaţa noastră a tuturor. Credincioşi sfinţiţi prin puterea Duhului Sfânt sunt aceia care, prin mărturia lor personală, îi ajută şi pe alţii să se încreadă în Cristos, Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre.
Să facem şi noi ceea ce au făcut oamenii lui Neemia, aşa cum consemnează el însuşi: ***„ne-am întors cu toţii la*** *zid, fiecare la lucrarea lui"* (Nem. 4.15); *„şi poporul lucra cu inimă "* (v. 6). Domnul să ne ajute să-I slujim cu o viaţă devotată, într-un duh de recunoştinţă şi aducându-I mulţumirea, lauda şi închinăciunea care I se cuvin!

xYc ,,J.....; *- f-)iâ,~ -r.* ■'•;.•<! \! i» '..'V >\i'î

-'«fii! *U. :-'.*■'■'■ .«.ir

'U <*f;'(J

Neemia 4.11-23

.«Wi; «-«ÎM-SQ

MISTRIA ŞI SABIA;--■■■& **>*^ʼTM^_^*»i*

,***. •.■■». V..CcH. ■ •■- . .;.. ■.«•i-.»i -s-.i .VS»'H\non j>>.»V>3iţ9-.'s V'.>-

„Şi vrăjmaşii noştri ziceau: «Nu vor şti şi nu vor vedea nimic până vom ajunge în mijlocul lor; îi vom ucide şi vom face astfel să înceteze lucrarea». Şi iudeii, cari locuiau lângă ei, au venit de zece ori şi ne-au înştiinţat despre toate lucrurile pe unde veneau la noi. De aceea am pus, în locurile cele mai de jos, dinapoia zidului, şi în locurile tari, poporul pe familii, i-am aşezat pe toţi cu săbiile, suliţele şi arcurile lor. M-am uitat, şi sculându-mă am zis mai marilor, dregătorilor şi celuilalt popor: «Nu vă temeţi de ei! Aduceţi-vă aminte de Domnul cel mare şi înfricoşat, şi luptaţi pentru fraţii voştri, pentru fiii voştri şi fetele voastre, pentru nevestele voastre şi pentru casele voastre!» Când au auzit vrăjmaşii noştri că am fost înştiinţaţi, Dumnezeu le-a nimicit planul, şi ne-am întors cu toţii la zid, fiecare la lucrarea lui. Din ziua aceea, jumătate din oamenii mei lucrau, iar cealaltă jumătate era înarmată cu suliţe, cu scuturi, cu arcuri şi cu platoşe. Căpeteniile erau înapoia întregei case a lui Iuda. Cei ce zideau zidul, şi cei ce duceau sau încărcaupoverile, cu o mână lucrau, iar cu alta ţineau arma. Fiecare din ei, când lucra, îşi avea sabia încinsă la mijloc. Cel ce suna din trâmbiţă stătea lângă mine. Am zis mai marilor, dregătorilor, şi celuilalt popor: «Lucrarea este mare şi întinsă, şi noi suntem risipiţi pe zid, departe unii de alţii. La sunetul trâmbiţei, să

vă strângeţi la noi, spre locul de unde o veţi auzi. Dumnezeul nostru va lupta
71
pentru noi». Aşa făceam lucrarea: jumătate din noi stând cu suliţa în mână din zorii zilei până la ivirea stelelor. în acelaşi timp, am mai zis poporului: «Fiecare să petreacă noaptea în Ierusalim cu slujitorul lui; noaptea să facem de strajă, iar ziua să lucrăm». Şi nu ne-am dezbrăcat de haine, nici eu, nici fraţii mei, nici slujitorii mei, nici oamenii de strajă, cari erau sub porunca mea. Fiecare se duce cu armele la apă."
Apostolul Pavel îi îndemna pe creştinii din Cortint: *„Vegheaţi, fiţi tari în credinţă, fiţi oameni, întăriţi-vă!"*
(1 Cor. 16.13).
Pasajul din cartea lui Neemia, citat mai sus, ne lămureşte în mod practic însemnătatea vegherii în viaţa creştină şi rolul ei pentru a ne asigura biruinţa.
Ne putem uşor imagina ce interesantă era acea uriaşă mulţime de constructori care lucrau la restaurarea zidurilor Ierusalimului. Fiecare dintre ei purta la cingătoare o sabie, cu o mână ţinând mistria şi cu cealaltă fiind gata să apuce arma la nevoie. Deci, aceşti oameni erau deopotrivă zidari şi ostaşi, muncitori şi luptători. Identică este şi poziţia creştinului, care este deopotrivă gata pentru luptă şi muncă, aducându-şi contribuţia la extinderea împărăţiei lui Dumnezeu. Dacă vrem să răzbim în ispite, greutăţi şi lupte, trebuie să adoptăm atitudinea curajoasă a oamenilor lui Neemia.
1. *„Vegheaţi!"* spune Biblia.
în primul rând, Domnul Isus Cristos, Arhitectul nostru ceresc, ne adresează în modul cel mai energic acest imperativ: *„Vegheaţi!"*
Dar de ce trebuie să veghem? Pentru ce acest apel atât de presant? Fiindcă forţele duşmanului încearcă mereu să atace Ierusalimul. Sanbalat s-a sfătuit cu aliaţii lui să recurgă la ameninţări şi vicleşuguri pentru a împiedica lucrările şi a-i înspăimânta pe constructori. Aceşti duşmani ur-
72
măresc un singur scop: să atace oraşul prin surprindere, pentru a zădărnici lucrarea. Râvna lucrătorilor i-a înfuriat foarte tare pe duşmani. Ce-i drept, Neemia nu s-a lăsat intimidat de ameninţări, dar el ştia că nu trebuie subestimat adversarul. Fireşte că prin astuparea spărturilor din zid încă nu fusese distrus definitiv planul agresiv al duşmanului, dar oricum intenţiile sale au fost zădărnicite; însă, Neemia era conştient că tocmai după o biruinţă de genul acesta, situaţia devenise şi mai gravă, că se cerea o vigilenţă sporită din partea oamenilor săi, pregătirea pentru luptă devenind indispensabilă.
Cu imensele lui forţe, Satan, duşmanul nostru de moarte, pândeşte din toate părţile asupra Ierusalimului duhovnicesc. Scriptura ne spune că *„noi n-avem de luptat împotriva cărnii şi sângelui, ci împotriva forţelor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii"* care urmăresc un singur scop: să lovească în credinţa noastră, să ne doboare şi să nimicească lucrarea lui Cristos în noi şi în jurul nostru. De acşea, trebuie să fim cu atât mai ageri şi mai vigilenţi pentru a putea face faţă atacurilor vrăjmaşului sufletelor noastre. Fiindcă subestimarea duşmanului poate însemna începutul înfrângerii noastre. Trebuie să veghem, nu numai când ispita ne atacă sufletul şi când simţim în trupul nostru imboldurile Diavolului, fiindcă, de regulă, chiar într-o viaţă normală, un timp de trezire şi înviorare, o biruinţă deosebită sau o binecuvântare specială sunt urmate de o nouă criză spirituală. Poate tocmai de aceea ne paşte şi pe noi pericolul să ne lăsăm antrenaţi de o destindere binemeritată şi, astfel, ştiindu-ne la adăpostul credinţei, să punem sabia jos.
Vremuri de încercări şi pericole întâmpină fiecare creştin, dar meditaţia din ceasurile liniştite pentru adâncirea Cuvântului lui Dumnezeu îşi are rostul ei. După ce ne-am dat seama de imensitatea dragostei Mântuitorului şi I-am simţit lucrarea în viaţa noastră, merită să înfruntăm orice risc. Timpul de studiu biblic, individual sau în grup, repre-
73

zintă pentru noi ceasuri preţioase de împrospătare spirituală şi stimulare a duhului de veghere, ore de încurajare şi de bucurie. însă, Vrăjmaşului nu-i place nicidecum să ne vadă petrecând un asemenea timp de zidire sufletească. De aceea, după un studiu biblic, el va încerca să ne răpească orice binecuvântare, să ne taie elanul credinţei, să ne orbească mintea ducându-ne în rătăcire, să ne slăbească râvna pentru lucrarea începută de Domnul. De aceea, îndemnul Său răsună atât de insistent: *„Vegheaţi!"* Să lucrăm şi să veghem totodată, asemenea oamenilor lui Neemia. *„Cei ce zideau zidul şi cei ce duceau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau, iar cu alta ţineau arma",* cum spune textul (4.17).

Dar ce armă trebuie oare să mânuiacă un creştin? Cum putem stinge toate săgeţile arzătoare ale duşmanului? Scriptura ne spune: *„Luaţi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu"* (Ef. 6.17). Cu nici o altă armă nu poate fi biruit Diavolul.

Pe Iosua, cuceritorul cetăţii Ierihon şi al întregii ţări a Ca-naanului, înainte de a începe expediţia sa, Dumnezeu 1-a sfătuit astfel: *„Cartea aceasta a Legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi şi noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, şi atunci vei lucra cu înţelepciune "* (Ios. 1.8).

Iar psalmistul scrie: *„Cum îşi va ţine tânărul curată cărarea? îndreptându-se după Cuvântul Tău"(?s.* 119.9).

Apoi vedem ce fel de armă a folosit apostolul Pavel, biruind puterea păgână: doar sabia Cuvântului lui Dumnezeu, Evanghelia lui Cristos, mărturia crucii, aşa cum declară el: *„Fiind-că propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării: dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu"* (1 Cor. 1.18).

Cum au biruit membrii Bisericii din Filadelfia, sinagoga Satanei? Apocalipsa spune: *„căci ai puţină putere, şi ai păzit Cuvântul Meu, şi n-ai tăgăduit Numele Meu"* (Apoc. 3.8).

Dar să ne îndreptăm privirea către Domnul Isus Cristos, Comandantul nostru şi Modelul nostru de slujire. Cum a ieşit El biruitor împotriva săgeţilor veninoase ale Diavolului, când a fost dus în pustie ca să fie ispitit? *„Este scris"* (Mt. 4.4) a fost răspunsul Său dur, asemănător unei lovituri de sabie.

Toate aceste îndrumări ne-au fost date pentru a ne convinge că nu putem izbuti fără această armă: sabia Cuvântului lui Dumnezeu. Deci, s-o purtăm mereu la cingătoare, urmând exemplul lucrătorilor lui Neemia; despre care se spune: *„Fiecare din ei, când lucra, îşi avea sabia încinsă la mijloc"* (Nem. 4.18). Predicile, studiile biblice şi orele de rugăciune să le privim ca pe o reuşită, ca pe un succes care să ne servească drept imbold pentru continuarea eforturilor de acest gen, şi să mânuim cu îndrăzneală sabia Cuvântului Sfânt! Să nu începem nici o zi fără a ne încinge coapsele minţii noastre cu această sabie ascuţită! Să dăm voie Cuvântului lui Dumnezeu să pună stăpânire pe întreaga noastră fiinţă şi să ne călăuzească toţi paşii, în chipul acesta, vom descoperi că o putere minunată curge din acest Cuvânt în interiorul fiinţei noastre, o putere care ne disciplinează, ne umple de bucurie, ne înflăcărează credinţa, ne conduce în adevăr şi dragoste.

Da, numai creştinul adevărat poate ţine piept uneltirilor Diavolului. Numai acel credincios va ieşi biruitor al cărui suflet este întărit prin Cuvântul Domnului şi înarmat cu *„sabia Duhului"* (Ef. 6.17). Este clar că va putea rămâne în picioare în mijlocul tuturor ereziilor, va continua să lucreze la edificarea zidurilor Ierusalimului duhovnicesc, numai Biserica aceea care şi-a fixat ca obiectiv principal o cunoaştere tot mai profundă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin studiu individual şi de grup, şi ai cărei membri, fără excepţie, poartă la cingătoare sabia Cuvântului lui Dumnezeu.

De aceea, pentru a persista în această atitudine, îmbinând activitatea cu vegherea, se cere o încordare a tuturor forţelor fizice şi sufleteşti; dar când aceasta durează mai multă vreme, poate duce la istovire, lucru de care Neemia

nu era străin. El, însă, caută să focalizeze atenţia oamenilor săi nu asupra duşmanului, ci într-o

altă direcţie. El le îndreaptă privirile spre Dumnezeu, spunând: *„Dumnezeul nostru va lupta pentru noi"* (v. 20). Gândul la Dumnezeu a întărit credinţa şi curajul lucrătorilor, aşa încât ei au putut rezista sub presiunea evenimentelor.

2. *„Fiţi tari în credinţă!"* este al doilea îndemn al Scripturii care ne vizează pe noi toţi: Dar să vedem, ce înseamnă a fi tare în credinţă? Desigur că aceasta nu se referă la o intensificare a credinţei, prin propriile noastre forţe, deoarece credinţa este opera pe care o realizează în noi Domnul Isus Cristos, prin Duhul Sfânt. La Evrei 12.2, El este numit *„Căpetenia şi Desăvârşirea* (sau Autorul şi împlinitorul) *credinţei noastre".* Aşadar, a fi tari în credinţă, a rămâne statornici şi a răbda suferinţele şi greutăţile fără murmur, înseamnă să urmăm exemplul oamenilor lui Neemia, îndreptându-ne mereu privirea spre Domnul şi onorându-L printr-o ascultare neclintită, rămânând devotaţi Celui ce ne menţine aprinsă flacăra credinţei, privind spre Cel ce este Desăvârşitorul biruinţei obţinute pe Golgota, Mântuitorul şi Răscumpărătorul nostru. El *„Care în toate lucrurile* ***a fost ispitit*** *ca şi noi, dar fără păcat"* (Evr. 4.15), fiindcă a învins orice ispită, a biruit puterea păcatului şi a morţii, făcându-ne şi pe noi toţi părtaşi biruinţei Sale. Avem parte de toate aceste binecuvântări numai atâta vreme cât rămânem credincioşi legământului Său, fiindcă despărţiţi de Cristos nu putem experimenta adevărata biruinţă. Tocmai de aceea Satan cel viclean se străduieşte să-L umbrească şi să-L ponegrească pe Cristos cel răstignit şi înviat; Diavolul caută să ne îndrepte privirile asupra ameninţării duşmanului, asupra nenorocirilor care vin peste noi, asupra propriilor noastre defecte şi slăbiciuni, minţindu-ne că nu vom putea izbândi cu nici un chip. Când ne confruntăm cu o situaţie ca aceasta, noi nu ne mai simţim în apele noastre, lăsăm sabia din mână şi ne poticnim sau cădem. 76

în mod practic, o privire aţintită spre Cristos înseamnă a rămâne statornici în credinţă, a cugeta mereu la Persoana şi lucrarea Lui, a stărui în împlinirea poruncii pe care ne-a dat-o El însuşi când a zis: *„Rămâneţi în Mine!"*

Este foarte uşor să ne dăm seama ce a vrut să spună acel credincios care a zis că şi-ar dori o fereastră în formă de cruce, prin care să poată privi toate lucrurile: şi răsăritul maiestuos al soarelui, şi cerul albastru; şi norii mânaţi de furtună, şi ploaia; şi atunci când strada este pustie, şi atunci când este plină de oameni. El dorea să vadă totul prin semnul crucii, semnificaţia spirituală a cuvintelor sale fiind aceea că voia să privească toate lucrurile prin Isus Cristos, speranţa lumii. De îndată ce ne trezim, să începem ziua cu chipul Lui în minte şi în inimă! Tot prin crucea Lui să privim oamenii cu particularităţile, calităţile sau cusururile lor; să privim lucrarea care adesea ne depăşeşte, necazurile şi grijile care ne apasă, viitorul care ne îngrozeşte - în sfârşit, să abordăm totul din perspectiva crucii lui Cristos. Apoi, firea noastră veche, care ne chinuie mereu, sau lumea care ne momeşte, sau atacurile Vrăjmaşului care se năpusteşte asupra noastră din toate părţile, moartea şi iadul -ei bine, toate acestea să le privim prin crucea Domnului Isus, şi atunci le vom vedea pe toate în lumina biruinţei Sale, şi ne vom aduce aminte că Satan, duşmanul nostru, a fost învins pe toate planurile. Din crucea lui Cristos izvorăşte fără încetare o putere uriaşă şi o certitudine care ne face să rămânem tari în credinţă. Şi, în definitiv, dacă suntem tari nu este pentru că noi *stăm* astfel, ci pentru că suntem *ţinuţi* şi *purtaţi* de mâna lui Cristos, ca să nu ne poticnim şi să nu ne prăbuşim.

3. *„Fiţi oameni!"* (Cornilescu) *„îmbărbătaţi-vă!"* (într-o traducere mai veche) ni se adresează tuturor un al treilea îndemn:

Această recomandare, desigur, nu este limitată numai la vârstnici sau la tineri - ci priveşte, deopotrivă, femeile,

77

fetele şi copiii. *„îmbărbătaţi-vă!"* Dar cum putem recunoaşte bărbăţia şi curajul la lucrătorii lui Neemia din Ierusalim? Fiindcă privirea lor era îndreptată spre Dumnezeu, toţi au fost cuprinşi de putere înnoită şi de încurajare. Biblia spune că *„poporul lucra cu inimă"* (Nem.4.6). Plăcerea pentru muncă şi curajul pentru luptă le-au fost inspirate lucrătorilor aşa încât lucrarea continua zi şi noapte fără întrerupere - prin echipe de schimb. Se lucra din zori până la apariţia stelelor, apoi veneau alţii peste noapte până dimineaţa. Iar cei ce se odihneau, nu se dezbrăcau de haine peste noapte. Toate dovedesc o adevărată bărbăţie. Aici nu încape moleşeala, nu scade râvna pentru muncă şi nici curajul pentru luptă. Nu este loc pentru uşurătăţi, glume sau vorbe deşarte, se simte o disciplină în toate privinţele. Odată, vrând să-l

smulgă pe tânărul Timotei din timiditatea lui, apostolul Pavel îi spune: *„CăciDumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste* >i *de chibzuinţă"* (2 Tim. 1.7). Acesta este un cuvânt minunat pentru noi toţi. Secretul formării unui caracter puternic care să manifeste bărbăţie, curaj şi solidaritate constă tocmai în buna armonie a acestor trei acţiuni ale Duhului Sfânt. Una fără cealaltă nu merge. Puterea lipsită de dragoste devine brutalitate. Dragostea lipsită de putere devine sentimentalism ieftin. Chibzuinţă lipsită de dragoste şi putere devine slugărnicie. Astfel ne putem întreba fiecare: nu cumva suntem lipsiţi de această armonie lăuntrică a Duhului, nedovedind astfel adevărata bărbăţie? S-ar putea să fim prea duri, rigizi, lipsiţi de dragoste, sau blândeţe, respingând astfel sufletele şovăitoare, ostenite, suferinde şi căutătoare după speranţă. Sau să ne lăsăm împinşi în cealaltă extremă, fiind prea moi şi posomorâţi cu evlavia noastră, încât nu putem oferi nici un sprijin celor încercaţi de soartă, sau pândiţi de ispite. 0 adevărată bărbăţie constă, însă, în împletirea acestor acţiuni ale Duhului de putere şi chibzuinţă, destinate a contribui la întronarea adevărului, 78
şi bunăvoinţă prietenească, toate fiind îmbrăcate în haina dragostei. Sau, cum a încercat s-o lămurească şi mai bine un scriitor creştin care spune că „bărbăţia constă din cavalerism amestecat cu un strop de sentiment matern".
Fireşte, atitudinea aceasta nu poate fi opera noastră înşine, pentru că nu noi ne alegem temperamentul. Dar tocmai de aceea ne îndeamnă Sfânta Scriptură: *„Fiţi oameni!",* nişte oameni care stau tari în credinţă. Prin intermediul credinţei, Cristos devine stăpân peste viaţa şi natura noastră, lucrând cu puterea Duhului Său asupra temperamentului nostru, nu pentru a-1 schimba, ci pentru a-1 sfinţi, întărind partea slabă din noi şi îmblânzind partea dură. El ştie cum să ne dea frumuseţe sufletească şi să făurească în noi un caracter plin de bărbăţie care să fie, totodată, un echilibru armonios de putere, dragoste şi chibzuinţă, ceea ce este absolut indispensabil pentru cei chemaţi să lucreze la edificarea Ierusalimului duhovnicesc.
4. *„întăriţi-vă!"* urmează al patrulea şi cel din urmă îndemn:
Idealul atleţilor este tocmai să fie tari. Păcat că adesea aceasta se înţelege numai în sensul oţelirii organismului, mai precis în vederea obţinerii unor performanţe sportive. Dar prin acest *„întăriţi-vă",* Scriptura înţelege: *„Tot ce faceţi să fie făcut cu dragoste".* Tăria sufletească se dovedeşte printr-o dragoste puternică, aşa cum ne-o arată Cristos în actul culminant al jertfei Sale de pe cruce. El a fost împins la sacrificiul suprem de dragostea Lui pentru oameni, de râvna şi abnegaţia sfântă.
în cazul oamenilor lui Neemia, tăria nu consta în forţa musculară dovedită prin căratul poverilor, ci în spiritul dragostei şi abnegaţiei de care erau ei animaţi. La zidul cel mare al Ierusalimului lucrau 35 de echipe, lucrătorii aceştia fiind în permanenţă pândiţi şi încolţiţi de răuvoitori. Atunci Neemia a decis ca un bărbat echipat cu o trâmbiţă să stea
79
lângă el, şi în timp ce mergea de la o echipă la alta, supraveghind lucrul, de îndată ce zărea vreo moleşeală printre lucrători, poruncea să se sune din trâmbiţă. ***„La sunetul*** *trâmbiţei, să vă strângeţi la noi, spre locul de unde o veţi auzi",* spunea Neemia (v. 20). O adevărată solidaritate frăţească unea între ele cele 35 de echipe în această lucrare imensă. Echipele nu erau stăpânite de un spirit de concurenţă sau de rivalitate, ci erau conştiente că lucrează la acelaşi zid, în jurul oraşului lor, pentru poporul lor, sub oblăduirea aceluiaşi Dumnezeu, deşi fiecare echipă îşi avea bucata ei de zid. Se înţelege că simţul responsabilităţii îi călăuzea pe toţi, unindu-i într-o dragoste reciprocă. îndată ce suna undeva goarna, cerându-se ajutor, toţi se grăbeau într-acolo să-i susţină pe fraţii lor confruntaţi cu o anumită dificultate. A acţiona astfel înseamnă a fi tare în dragoste. Mai precis, a subordona de bunăvoie interesul personal intereselor generale; a pune persoana mea pe planul al doilea, pentru a putea veni în ajutorul celorlalţi; a fi gata să-ţi dai şi viaţa pentru fraţii tăi, dacă este nevoie, fiind conştient de răspunderea pe care o are fiecare creştin faţă de măreaţa operă de zidire a împărăţiei lui Dumnezeu.
Aceasta este splendida minune pe care Domnul Isus Cristos doreşte ca dragostea Lui s-o îndeplinească în noi toţi, urmaşii Lui, prin puterea Duhului Sfânt. în sensul acesta vrea El să ajungem tari în dragoste, ca o datorie sfântă unul faţă de altul, faţă de toţi cei ce lucrează la zidirea Ierusalimului spiritual, cu toţii având de îndurat multe greutăţi şi încercări în timpul

lucrării. Să nu judecăm pe nimeni - nici chiar pe tinerii care se află printre noi -ci să luăm seama la sunetul trâmbiţei care ne cere să le venim şi lor în ajutor, cu mistria într-o mână şi cu sabia în cealaltă. Să trăim în văzul tuturor potrivit cu îndemnul Scripturii: *„Vegheaţi, fiţi tari în credinţă, fiţi oameni, întăriţi-vă!"*

80

Neemia 5
DESPRE ALTRUISM

.

.

„Din partea oamenilor din popor şi din partea nevestelor lor s-au ridicat mari plângeri împotriva fraţilor iudeu Unii ziceau: «Noi, fiii noştri şi fetele noastre, suntem mulţi; să ni se dea grâu ca să mâncăm şi să trăim». Alţii ziceau: «Punem zălog ogoarele, viile şi casele noastre, ca să avem grâu în timpul foametei». Alţii ziceau: «Am împrumutat argint punând zălog ogoarele şi viile noastre pentru birul împăratului. Şi totuşi carnea noastră este ca şi carnea fraţilor noştri, copiii noştri sunt ca şi copiii lor; şi iată, supunem la robie pe fiii noştri şi pe fetele noastre, şi multe din fetele noastre au şi fost supuse la robie; suntem fără putere, căci ogoarele şi viile noastre sunt ale altora».
M-arn supărat foarte tare când le-am auzit plângerile şi cuvintele acestea. Am hotărât să mustru pe cei mai mari şi pe dregători, şi le-am zis: «Ce! Voi împrumutaţi cu camătă fraţilor voştri?» Şi am strâns în jurul meu o mare mulţime şi le-am zis: «Noi am răscumpărat după puterea noastră, pe fraţii noştri iudei, vânduţi neamurilor; şi voi să vindeţi pe fraţii voştri? Şi încă nouă să ne fie vânduţi?» Ei au tăcut, ne-având ce să răspundă. Apoi am zis: «Ce faceţi voi nu este bine. N-ar trebui să umblaţi în frica Dumnezeului nostru, ca să nu fiţi ocara neamurilor vrăjmaşe nouă?

Şi eu, şi fraţii mei şi slujitorii mei, le-am împrumutat argint şi grâu. Să le lăsăm dar datoria aceasta! Daţi-le înapoi astăzi ogoarele, viile, măslinii .şi casele, şi a suta parte din argintul, din grâul, din mustul şi din untdelemnul, pe care l-aţi cerut de la ei ca dobândă». Ei au răspuns: «Le vom da înapoi şi nu le vom cere nimic, vom face cum ai zis». Atunci am chemat pe preoţi, înaintea cărora i-am pus să jure că îşi vor ţine cuvântul. Şi mi-am scuturat mantaua, zicând: «Aşa să scuture Dumnezeu afară din Casa Lui şi de averile lui pe orice om care nu-şi va ţinea cuvântul, şi aşa să fie scuturat omul acela şi lăsat cu mâinile goale!» Toată adunarea a zis: Amin. Şi au lăudat pe Domnul. Şi poporul s-a ţinut de cuvânt.
Din ziua când m-a pus împăratul dregător peste ei în ţara lui Iuda, de la al douăzecilea an până la al treizeci şi doilea an al împăratului Artaxerxe, timp de doisprezece ani, nici eu, nici fraţii mei n-am trăit din veniturile cuvenite dregătorului. înainte de mine, cei dintâi dregători împovărau poporul, şi luau de la el pâine şi vin, afară de cei patruzeci de sicii de argint; chiar şi slujitorii lor apăsau poporul. Eu n-am făcut aşa, din frică de Dumnezeu. Ba, mai mult, am lucrat la dregerea zidului acestuia, n-am cumpărat nici un ogor, şi toţi slujitorii mei erau la lucru. Aveam la masă o sută cincizeci de oameni, iudei şi dregători, afară de cei ce veneau la noi din neamurile dimprejur. Mi se pregătea în fiecare zi un bou, şase berbeci aleşi, şi păsări, şi la fiecare zece zile se pregătea din belşug tot vinul care era de trebuinţă. Cu toate acestea, n-am cerut veniturile cuvenite dregătorului, pentru că lucrările apăsau greu

asupra poporului acestuia. Adu-Ţi aminte de mine, spre bine, Dumnezeule, pentru tot ce am făcut pentru poporul acesta!" 82

Ideea fundamentală a acestui capitol din cartea lui Ne-emia s-ar putea exprima astfel: puterea dragostei pentru aproapele sau forţa altruismului. Aceasta este condiţia principală pentru o slujire rodnică în împărăţia lui Dumnezeu. Prin eforturi susţinute în vederea astupării spărturilor din zidul Ierusalimului, prin vigilenţa neîntreruptă a poporului care lucra cu tragere de inimă şi prin rezistenţa faţă de ameninţările adversarilor, Neemia a reuşit să stingă „săgeţile arzătoare" ale lui Sanbalat, duşmanul de moarte al Ierusalimului. Deci pericolul dinafară era întrucâtva înlăturat. însă iată că se ridică din interior un alt duşman, mult mai periculos decât Sanbalat, duşman căruia trebuie numaidecât să i se facă faţă cu toată energia. Altfel, tot ce se realizase până acum putea fi compromis cu uşurinţă. Acest duşman interior apărea sub forma unui egoism josnic, care deja izbutise să se strecoare prin crăpăturile create pe neobservate, ameninţând solidaritatea internă a poporului.

Da, egoismul este pericolul cel mai grav pentru viaţa şi slujirea noastră creştină. Dacă Vrăjmaşul nu reuşeşte să ne facă rău din exterior prin uneltiri viclene şi persecuţie, atunci el schimbă metoda căutând să ne atace din interior întrebuinţând egoismul, ca să nimicească opera Duhului Sfânt, începută în sufletul nostru.

Dar să vedem ce este egoismul şi cum îl putem birui? Aceasta se explică tocmai prin textul nostru din Neemia.

1. Ce este egoismul?

în limba latină, cuvântul „ego" înseamnă „eu" - şi egoismul tocmai accentuează „eul" nostru, urmărind interesele personale, şi nesocotindu-le pe ale altora. Se urmăreşte astfel, conştient sau inconştient, într-un mod brutal sau deghizat, avantajele proprii în detrimentul altor oameni. Nu alţii să se afle pe primul loc, ci eu însumi! înainte de

Evangheliei, cât ar trebui să ne îngrozim de firea noastră infectată de egoism, care pătrunde asemenea cancerului în ţesuturile organismului omenesc. Egoismul ştie cum să se furişeze chiar pe calea pocăinţei, urmărind să-şi atingă ţinta, îmbrăcat într-o haină evlavioasă, ca să dăuneze în locurile cele mai sfinte ale creştinilor, chiar la ora de rugăciune sau în cadrul hotărârilor bune privind slujirea şi astfel să zădărnicească din interior lucrarea de zidire a Ierusalimului duhovnicesc. Mai groaznice apar provocările egoismului în domeniul spiritual, fiindcă aici este mai greu să-i observăm ramificaţiile şi dedesubturile. Sau poate că nici nu vrem să le cunoaştem, fiindcă nu-1 considerăm aşa de periculos, nu-i simţim încă otrava sau căutăm scuze şi explicaţii; de asemenea, tolerăm egoismul fiindcă îl observăm şi la alţi creştini. Până la urmă, îl împodobim şi îl tolerăm în mijlocul nostru, fără să-1 mai socotim un duşman foarte dăunător, ba chiar îl apărăm şi îl lăsăm să se extindă, spre propria noastră pagubă, până ce ne distruge cu totul. Este foarte semnificativ să-1 vedem pe Neemia care, până acum, ne-a făcut impresia unui om blând, tăcut, smerit, răbdător şi paşnic, în momentul când descoperă pericolul pătrunderii egoismului printre lucrătorii săi, sărind ca ars şi foarte supărat adună urgent, cum spune textul *„pe cei mari şi pe dregători"* (v. 7), îi mustră cu asprime şi le reproşează lipsa lor de conştiinţă: *„Ce! Voi împrumutaţi cu camătă fraţilor voştri?"* Cu calităţile lui duhovniceşti şi sub influenţa puterii luminii divine, Neemia a priceput imediat că se impunea o intervenţie urgentă, înainte ca primejdia să ia proporţii. La fel a trebuit să intervină energic şi apostolul Petru în cazul lui Anania şi Safira, în prima Biserică din Ierusalim. Dar această întâmplare vrea să ne arate că trebuie să ne dăm seama clar despre natura egoismului şi pericolele pe care le implică acesta. Trebuie să se vadă şi la noi o izbucnire de energie care nu tolerează egoismul, împiedicându-1 să ne vatăme sufletele şi lucrarea la care am fost chemaţi. Cineva a încercat să explice

egoismul ca un fel de morişcă: ne învârtim mereu în jurul propriei persoane şi, deşi suntem într-o continuă mişcare, nu înaintăm deloc, iar la un moment dat ameţim în această rotaţie continuă.

2. Dar, totuşi, nu putem realiza mare lucru, dacă ne mărginim doar la identificarea şi

demascarea egoismului. Trebuie făcut ceva mai mult! Ce anume ? Să privim din nou la Neemia şi să vedem ce măsuri a luat el împotriva egoismului? Cum se poate stăvili acest rău? Procedeul lui Neemia aruncă multă lumină asupra acestei situaţii pe care o înţelegem şi mai clar din perspectiva Evangheliei.

După ce a ţinut o cuvântare aspră şi a expus, sub privirile tuturor, pericolul pe care îl reprezenta egoismul, Neemia apelează energic la conştiinţa oamenilor săi şi îi îndeamnă la unitate naţională, la reîntronarea spiritului de dragoste frăţească, accentuând răspunderea pe care o aveau unii faţă de alţii, aşa cum se vede din versetul 8: *„Noi am răscumpărat, după puterea noastră, pe fraţii noştri iudei, vânduţi Neamurilor; şi voi să vindeţi pe fraţii voştri? Şi încă nouă să ne fie vânduţi?"* Ne putem da seama cu câtă durere a accentuat el cuvântul *„fraţi".* Poporul nostru este ca o familie, unită într-o armonie frăţească. Membrii ei fiind destinaţi organic să trăiască împreună, inseparabili, ca mădularele unui corp. Cine caută avantaje pe seama fraţilor săi dăunează întregii familii, dar şi lui însuşi. De aceea, egoism înseamnă a păcătui faţă de fraţii noştri, faţă de întregul popor al Domnului. Dacă, însă, urmărim binele tuturor fraţilor noştri, atunci situaţia se schimbă, egoismul nu-şi mai poate face loc, fiindcă slujba faţă de întregul trup este folositoare şi fiecărui mădular în parte.

în privinţa aceasta, avertismentul Noului Testament este foarte clar şi apostolul Ioan stăruie în ceea ce spune în Epistola lui: *„Căci vestirea, pe care aţi auzit-o de la*

început, este aceasta: să ne iubim unii pe alţii. Noi ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi. Cine. nu iubeşte pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăşte pe fratele său, (împins de egoism) *este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş n-are viaţa veşnică rămânând în el"* (1 Ioan 3.11, 14-15). întâlnim aici un cuvânt îngrozitor. Egoism înseamnă deopotrivă sinucidere şi uciderea fratelui nostru. Opusul egoismului este altruismul, dragostea pentru aproapele. Viaţa predată în slujba lui Dumnezeu devine utilă pentru fraţii noştri şi pentru noi înşine.

Jean Falk, un creştin de renume, mărturisea din propria lui experienţă: „Când am început să trăiesc pentru alţii, abia atunci am început să preţuiesc viaţa cu adevărat". Sfânta Scriptură ne spune: *„Cine iubeşte pe fratele său, rămâne la lumină, şi în el nu este nici un prilej de poticnire"* (1 Ioan 2.10). Dumnezeu vrea ca aceste îndrumări să pătrundă adânc în cugetul nostru, făcându-ne conştienţi de responsabilitatea pe care o avem unul faţă de altul şi fiind legaţi prin dragoste frăţească între noi ca mădulare ale Trupului lui Cristos. Deci, să ne dăm bine seama de pericolul groaznic pe care îl reprezintă egoismul, pericol care ne paşte din interior şi este foarte păgubitor atât pentru cei din jur, cât şi pentru noi înşine. Dar, pe de altă parte, altruismul este izvorul unei bucurii înviorătoare, al unei fericiri reale.

însă, Neemia ştie că un simplu apel la conştiinţa frăţească nu este suficient pentru a înfrânge puterea egoismului. De aceea, el pătrunde mai profund cu apelul său, cerân-du-le lucrătorilor să umble în frică de Dumnezeu: *„Ce faceţi voi nu este bine. N-ar trebui să umblaţi în frica Dumnezeului nostru, ca să nu fiţi de ocara neamurilor vrăjmaşe nouă?"* (v. 9). Trebuie să înţelegem bine acest apel. Neemia doreşte mult să-i convingă pe lucrătorii săi că Dumnezeu i-a chemat, nu ca să zidească Ierusalimul şi

apoi să se izoleze de restul lumii. Ci Dumnezeu aşteaptă ca din Ierusalim să pornească o mărturie puternică de sfinţire şi dragoste în Domnul către toate popoarele, spre a se vorbi lumii întregi despre glorioasa ocrotire divină, fiindcă din Sion va străluci măreţia lui Dumnezeu în toată lumea. Poporul trebuie, deci, să priceapă că are o datorie sfântă, şi anume aceea de a fi o-mărturie solidă pentru o cauză dumnezeiască. Dar, cum va putea poporul lui Dumnezeu să-şi îndeplinească această misiune, dacă popoarele din jur care nu-L cunosc pe Domnul vor observa cum iudeii se mănâncă între ei acolo în interiorul Ierusalimului, cetatea lui Dumnezeu, unde nu se mai manifestă dragostea şi pacea printre fraţi? Batjocurile naţiunilor care nu-L cunosc pe Dumnezeu şi ocara vrăjmaşilor poporului ales nu numai că-i ofensează pe iudei, dar lovesc în Dumnezeu însuşi. însă, pentru a convinge omenirea ostilă de dragostea şi măreţia lui Dumnezeu, trebuie să dovedim abnegaţie totală, fiind uniţi într-un legământ frăţesc, plin de dragoste. Numai prin dragoste frăţească se cunoaşte dragostea adevărată faţă de Dumnezeu, şi numai prin altruism vom putea convinge oamenii despre puterea credinţei creştine.

Această idee străbate Noul Testament de la un capăt la altul, cu putere şi claritate, culminând pe crucea de la Golgota, unde Cristos a dat lupta cea mai cruntă împotriva egoismului, dovedind măreţia altruismului şi făcând totul din dragoste pentru noi. Tocmai abnegaţia divină dovedită în jertfa de pe cruce ne-a copleşit conştiinţa şi ne-a convins de natura noastră decăzută, josnică. Aşa ni s-au deschis ochii şi inima pentru adevărurile creştinismului, punându-se capăt răzvrătirii noastre şi fiind izbăviţi, de sub puterea şi blestemul egoismului, prin Domnul Isus Cristos, Care a făcut din noi copii ai lui Dumnezeu. Nu există o altă învăţătură în lumea întreagă care să poată stârpi egoismul. Trăim într-o lume infectată de egoism până în măduva oaselor, iar egoismul acesta feroce o împinge spre autodistrugere. Singura scăpare de sub imperiul egoismului ne-o oferă

89

Evanghelia, Vestea Bună despre dragostea dovedită la Calvar, unde Dumnezeu L-a dat la moarte pe Fiul Său preaiubit, pentru a ne mântui de orice răzvrătire şi îndruniându-ne paşii către o trăire prin Cristos şi pentru El.

Cu afirmaţia aceasta atingem miezul învăţăturii biblice cuprinsă în textul de faţă. Pentru lumea aceasta, nu este suficient ca Evanghelia să fie propovăduită, ci trebuie s-o dovedim printr-o trăire pusă în slujba cauzei divine. Aici ne poate fi iarăşi de folos exemplul minunat oferit de Neemia. în versetele 14-19 din capitolul 5, ne putem da seama de altruismul său practic. El serveşte ca exemplu personal fiecărui constructor în parte. Descoperim cum i-a răscumpărat el din captivitatea babiloniană pe fraţii lui iudei, cu resursele financiare pe care le câştigase ca paharnic la curtea imperială. Apoi cum a ajutat la achitarea datoriilor compatrioţilor săi, şi, timp de 12 ani, cât a durat lucrarea din Ierusalim, el a renunţat la salariul de guvernator, ca să nu împovăreze poporul care şi aşa avea de plătit taxe şi impozite mari. Iar în timpul construcţiei, el s-a devotat total acestui proiect, fără să urmărească vreun câştig. în sfârşit, Neemia era şi un om primitor de oaspeţi, având zilnic 150 de oameni la masa **lui,** (v. 17) ***„afară de cei ce veneau dimprejur",*** cum precizează textul. La versetul 18 se spune: ***„Se pregătea în fiecare zi un bou, şase berbeci*** *aleşi, şi* ***păsări,*** *şi* ***la fiecare*** *zece* ***zile se pregătea din belşug tot vinul care era de trebuinţă".***

Toate acestea erau suportate de Neemia, ca expresie a generozităţii sale. Iată, deci, cum se arată în mod practic, altruismul adevărat, prin atitudinea unei inimi devotate, îl putem numi chiar un altruism divin, fiindcă el nu izvorăşte din natura firească a omului, nici dintr-o filozofie de viaţă, ci curge din fântâna nemărginită a dragostei lui Dumnezeu, care a inundat atunci inima şi viaţa lui Neemia, iar acum ne inundă şi pe noi înşine. Devotamentul lui Neemia era o reflectare a generozităţii lui Dumnezeu, şi aceasta a făcut ca mărturia lui să aibă atâta autoritate şi

90

putere, încât tot poporul a tăcut, aşa cum se menţionează la versetul 8: *„neavând ce să răspundă".* Decizia pe care le-o cere Neemia apare abia la versetul 12: ***„Le vom da*** *înapoi, şi nu le vom cere nimic,* ***vom face cum ai*** *zis".* în felul acesta, vrăjmaşul din interior a fost învins. Prin propriul său altruism, Neemia a învins egoismul din sânul poporului.

Cât despre puterea noastră de convingere asupra altora, aceasta este determinată de mărturia practică pe care o dăm dovedind că egoismul nu are loc în viaţa noastră. De aceea trebuie mai întâi de toate să ne îndreptăm gândul spre crucea lui Cristos, Domnul şi Mântuitorul nostru măreţ, Care S-a jertfit pentru noi. Să ne smerim înaintea Domnului şi să regretăm sincer slăbiciunile noastre în faţa Lui. Apoi, să ne deschidem inimile pentru ca Domnul să toarne, prin Duhul Sfânt, din puterea dragostei Sale, în fiinţa noastră slabă şi egoistă. în felul acesta, vom fi şi noi înviorați aşa cum, la sosirea primăverii, natura se trezeşte la o nouă viaţă, căpătând putere din interior, prin seva care face să înverzească ramurile pomilor şi câmpiile. Să lăsăm, deci, şi noi să pătrundă în viaţa noastră seva dragostei lui Dumnezeu, pentru ca puterea Duhului Sfânt să ne încălzească sufletele şi să ne reaprindă râvna, să anuleze orice influenţă a egoismului, făcând din noi altruiştii lui Cristos în mijlocul acestei lumi. Numai atunci viaţa noastră va putea fi o mărturie când cei ce ne înconjoară nu vor vedea în noi egoismul arid, ci seva aducătoare de înviorare şi frumuseţe a primăverii. Trebuie ca semenii noştri să constate biruinţa dragostei lui Cristos asupra Eului nostru, să-şi dea seama că în noi a început să lucreze altruismul divin, pentru a-i copleşi pe alţii cu dragostea lui Dumnezeu,

pentru a le arăta drumul celor dornici după mântuire şi pentru a lăuda pe Domnul, aşa cum a făcut poporul pe tim-pul lui Neemia, când toată adunarea a spus: ***„Amin.*** *Şi* ***au lăudat*** *pe* ***Domnul*** *Şi* ***poporul s-a ţinut de cuvânt"***
(5.13).
91

Neemia 6
HOTĂRÂREA CLARĂ A CREDINŢEI

„Nu pusesem încă uşile porţilor când Sanbalat, Tobia, Gheşem, arabul şi ceilalţi vrăjmaşi ai noştri au auzit că zidisem zidul şi că n-a mai rămas nici o spărtură. Atunci Sanbalat şi Gheşem au trimes să-mi spună: «Vino, şi să ne întâlnim în satele din valea Ono». îşi puseseră în gând să-mi facă rău. Le-am trimis soli cu următorul răspuns: «Am o mare lucrare de făcut, şi nu pot să mă pogor; cât timp l-aş lăsa ca să vin la voi, lucrul ar înceta». Mi-au făcut în patru rânduri aceeaşi cerere, şi le-am dat acelaşi răspuns. Sanbalat mi-a trimis solia aceasta a cincea oară prin slujitorul său, care ţinea în mână o scrisoare deschisă. în ea era scris: «Se răspândeşte zvonul printre popoare, şi Gaşmu spune că tu şi iudeii aveţi de gând să vă răsculaţi, şi că în acest scop zideşti zidul. Se zice că tu vei ajunge împăratul lor, şi că ai pus chiar prooroci, ca să te numească la Ierusalim împărat al lui Iuda. Şi acum lucrurile acestea vor ajunge la cunoştinţa împăratului. Vino dar, şi să ne sfătuim împreună». Am trimis următorul răspuns luiSanbalat: «Ce ai pus în scrisoare nu este; tu de la tine le născoceşti!» Toţi oamenii aceştia voiau să ne înfricoşeze, şi îşi ziceau: «Li se va muia inima, şi lucrarea nu se va face». Acum, Dumnezeule, întăreşte-mă!
*M-arn dus la Şernaia, fiul luiDelaia, fiul luiMeheta-beel. El se închisese, şi a zis: «Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu, în mijlocul Templului, şi să în-*92
chidern uşile Templului; căci vin să te omoare, şi au să vină noaptea să te omoare». Eu am răspuns: «Un om ca mine să fugă? Şi care om ca mine ar putea să intre în Templu şi să trăiască?Nu voi intra!» Şi am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimetea. Ci a proorocit aşa pentru mine, fiindcă Sanbalat şi Tobia îi dăduseră argint. Şi câştigându-l astfel, nădăjuiau că am să mă tem, şi că am să urmez sfaturile lui şi să fac un păcat. Ei s-ar fi folosit de această atingere a bunului meu nume, ca să mă umple de ocară. Adu-ţi aminte, Dumnezeule, de Tobia şi de Sanbalat, şi de faptele lor! Adu-ţi aminte şi de Noadia, proorocită, şi de ceilalţi prooroci cari căutau să mă sperie!
Zidul a fost isprăvit în a douăzeci şi cincea zi a lunii Elul, în cincizeci şi două de zile. Când au auzit toţi vrăjmaşii noştri, s-au temut toate popoarele dim-prejurul nostru; s-au smerit foarte mult, şi au cunoscut că lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru, în vremea aceea erau unii fruntaşi din ludeea, cari trimiteau deseori scrisori lui Tobia şi primeau şi ei scrisori de la el. Căci mulţi din Iuda erau legaţi cu el prin jurământ, pentru că era ginerele lui Şecania, fiul lui Arah, şi fiul său Iohanan luase pe fata lui Meşulam, fiul lui Berechia. Vorbeau bine de el chiar în faţa mea, şi-i spuneau cuvintele mele. Tobia trimitea scrisori ca să mă înfricoşeze."
Prin viclenia şi neruşinarea lui, Sanbalat urmărea întreruperea lucrărilor de restaurare a zidurilor Ierusalimului, compromiterea operei de reconstrucţie începută de Neemia. Acest Sanbalat este o ilustraţie a primejdiei pe care o reprezintă pentru copiii lui Dumnezeu Satan,

duşmanul lor de moarte. Fiindcă orice progres al Evangheliei, orice biruinţă câştigată de slujitorii împărăţiei lui Dumne-
93
zeu îl supără grozav, Diavolul se străduieşte din răsputeri să le zădărnicească lucrarea, să le afecteze trăirea şi slujirea.
Deoarece Sanbalat nu a reuşit să-i împiedice pe oamenii lui Neemia de a continua refacerea zidurilor Ierusalimului prin atacuri neaşteptate, nici prin ameninţări sau cuvinte batjocoritoare, el recurge acum la un nou şiretlic, foloseşte o altă metodă, mult mai primejdioasă pentru iudei, pe care şi Diavolul o întrebuinţează cu mare plăcere împotriva credincioşilor. Şi, din nefericire pentru ei, uneori cu mare succes. Este vorba despre tactica prefăcătoriei. Duşmanul se prezintă ca un prieten, care încearcă să-1 înşele pe Neemia, vorbindu-i pe un ton binevoitor şi dându-i anumite sfaturi sau sugestii. Stăpânul întunericului ştie să se prefacă în înger de lumină, aşa cum îi avertiza apostolul Pavel pe creştinii din Corint: *„Oamenii aceştia sunt nişte apostoli mincinoşi, nişte lucrători înşelători, care se prefac în apostoli ai lui Cristos. Şi nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într-un înger de lumină"* (2 Cor. 11.13-14).
în textul din Neemia 6, observăm atât stratagema la care apelează Sanbalat încercând să-1 momească pe Neemia şi repetând de câteva ori cuvântul *„vino",* cât şi hotărârea energică şi nestrămutată cu care acesta respinge toate manevrele adversarului său. De aceea putem intitula meditaţia asupra acestui capitol: hotărârea fermă a credinţei, sau atitudinea categorică faţă de invitaţiile ademenitoare.
1. Izolarea
Vestea trimisă prin solul lui Sanbalat este consemnată la versetul 2: *„Vino, şi să ne întâlnim în satele din valea Ono".* Propunerea aceasta ar lăsa să se înţeleagă că Sanbalat şi-a schimbat oarecum atitudinea lui duşmănoasă faţă de iudei şi acum ar căuta să ajungă la pace cu ei. Insă, scopul urmărit de el era să-1 atragă pe Neemia afară din oraş, ca să-1 îndepărteze de lucrarea începută la Ierusalim. *„îşi pusesră de gând să-mi facă rău"* afirmă Neemia.
94
Oraşul Ono este situat la vreo 40 de kilometri nord de Ierusalim, aşa că ar fi fost foarte uşor să-1 prindă acolo pe Neemia şi apoi să atace Ierusalimul rămas fără conducător. De aceea atâta insistenţă pentru a-1 îndupleca pe Neemia să iasă afară din Ierusalim! Izolarea lui de popor era esenţa noului plan al duşmanului.
Pe această cale Diavolul dă târcoale mereu - mai ales împotriva tinerilor creştini, vrând să-i slăbească şi apoi să se năpustească asupra lor. în lumina Noului Testament, Noul Ierusalim reprezintă Biserica lui Cristos, şi ni se arată aici cum a luat fiinţă şi cum se menţine, datorită lucrării Domnului Isus Cristos prin Duhul Sfânt, şi printr-o legătură tainică cu Dumnezeu, aşa cum spune, de exemplu, apostolul Ioan: *„Ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi parte integrală cu noi. Şi împărtăşirea noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Cristos"* (1 Ioan 1.3).
Izvorul de unde se alimentează rădăcinile vieţii noastre duhovniceşti, cât şi puterea de răspândire a mărturiei noastre rodnice în mijlocul oamenilor care ne înconjoară constau în împărtăşirea tainică pe care o păstrăm cu Dumnezeu şi cu Isus Cristos, precum şi cu ceilalţi răscumpăraţi ai Lui, şi se menţin prin cercetarea Cuvântului divin şi stăruinţa în rugăciune, sub călăizirea şi prin puterea Duhului Sfânt.
Becul electric răspândeşte lumină în întuneric, numai atunci când stă în contact cu centrala şi reţeaua de curent electric. La fel şi noi vom fi în stare să luminăm în locul am fost puşi să trăim, numai dacă păstrăm contactul interior cu Ierusalimul divin, cu intensitatea curentului de sfinţenie şi împărtăşirea cu ceilalţi membri ai Bisericii lui Cristos. Credinciosului nu i se oferă puterea Duhului Sfânt despărţit de Cristos, ci are parte de ea numai atâta vreme cât păstrează legătura strânsă cu Mântuitorul. De aceea, orice mole-şeală sau delăsare aduce totodată o slăbire şi o micşorare a credinţei. Cristos îşi desfăşoară plinătatea darurilor Duhului
95

Sfânt în interiorul Bisericii Sale, împuternicindu-1 pe fiecare membru al ei pentru o operă comună, niciodată în mod individual. Deci numai cine rămâne într-o strânsă legătură cu Biserica lui Cristos şi păstrează o părtăşie a dragostei cu membrii Bisericii Sale, este înzestrat

cu plinătatea darurilor Duhului Sfânt, are parte de o deplină bogăţie a roadelor Lui, fiind ocrotit de părtinire, superficialitate şi tulburare. Şi, ca un semn al binecuvântării dumnezeieşti, el creşte puternic şi se dezvoltă sănătos, ca să-i poată servi cu tot devotamentul pe semenii lui.
Fireşte că Diavolul cunoaşte prea bine foloasele pe care le are creştinul din legătura credinţei sale în Domnul; de aceea şi face el atâtea eforturi ca să-i slăbească legăturile credinţei, sâ-l izoleze, cum au încercat să facă duşmanii lui Neemia spunându-i acestuia: ***„Vino afară din Ierusalim** în **valea Ono!"***
Este ceea ce face Diavolul şi faţă de noi, cu multă perfidie, folosindu-se de cei din jur şi arătându-se bine intenţionat şi paşnic. Deseori apare ca un prieten binevoitor, care ne şopteşte în zorii dimineţii: „Mai stai puţin în pat şi odih-neşte-te câteva minute! Tu eşti tânăr, ai nevoie de somn şi de odihnă. Apoi vei vedea că poţi merge la lucru mai plin de curaj şi energie. Dacă nu ai timp acum pentru reculegerea cuvenită, cugetând la Mântuitorul tău, o poţi face în drum spre serviciu, sau în timpul lucrului."
Ascultând aceste şoapte, înclinăm să le dăm crezare; s-ar putea să ni se pară că aşa ne va fi mai uşor. Dăm lesne curs acestui sfat diabolic şi ne lăsăm depărtaţi de la credinţa noastră prin momeli de acest fel, rupându-ne de izvorul puterii şi bucuriei pe care îl reprezintă legătura vitală cu Mântuitorul, renunţând la cercetarea Scripturilor şi la rugăciune. Şi toate acestea în ciuda faptului că noi cunoaştem destul de bine ce dureroasă este o astfel de stare şi cât de greu ne apasă pe suflet atunci când trebuie să stăm în valea Ono -la locul de muncă sau printre oamenii care ne crează

dificultăţi - încercând să aflăm acolo răgazul necesar reculegerii. Noi începem activitatea zilnică fără legătură cu izvoarele puterii din Ierusalimul ceresc şi apoi sufletul nostru lâncezeşte în valea Ono, în pustiul acestei lumi, istovit de efort zadarnic. Mulţi creştini au ajuns ruinaţi în valea Ono, nu prin săvârşirea unor păcate grosolane, ci fiind prinşi într-o activitate prin care Diavolul a reaşit să-i momească afară din Ierusalim.
Trebuie să ne ferim cu mare grijă de momelile lui San-balat: să nu începem activitatea zilnică fără a ne îndrepta sufletul către sferele cereşti, chiar dacă petrecem numai câteva clipe lângă Cuvântul Domnului, lăsându-1 să pătrundă în sufletul nostru ca o forţă divină. în zorii dimineţii se câştigă biruinţa zilei. Cristos ne asigură spunându-ne cu blândeţe: *„Cine rămâne în Mine, şi în cine rămân Eu, aduce multă roadă"* (Ioan 15.5). Iar psalmistul, după ce întreabă: *„Cum îşi va ţinea **tânărul curată cărarea?"*** dă, şi răspunsul: ***„Indreptându-se după Cuvântul Tău"*** (Ps. 119.9). în mod simbolic, aceasta înseamnă a rămâne în Ierusalim.
Se prea poate ca Diavolul să se apropie de noi şi să ne şoptească: „Tu, desigur, ai fost constrâns de atmosfera religioasă din casa părinţilor tăi, şi multă vreme ai stat sub tutela mediului creştin, dar acum bucură-te de libertatea pe care o ai, profită de ea ca să devii independent în ce priveşte gândirea şi acţiunile tale, ca să poţi ajunge un om în întregime liber - vremea frumoasă este un prilej nimerit ca să te scuturi de constrângerea îndeletnicirilor evlavioase, să cunoşti mirosul plăcut al lumii ca să-ţi poţi face singur o părere despre ce poate ea oferi. De altfel, chiar Biblia spune: *«Cercetaţi toate lucrurile!»* Deci, ce mai aştepţi? Vino aici, ieşi dintre zidurile strâmte ale Ierusalimului. Eşti încă tânăr, vino în frumoasa şi senina vale Ono, unde libertatea lumii se întinde până la culmea fericirii."

Poate că multă vreme nu ne-am dat seama că în spatele acestor momeli se află cursa Diavolului, planurile viclene ale heruvimului decăzut care face totul pentru a ne atrage mai uşor acolo jos în vale. Câţi tineri creştini care, la început, promiteau atât de mult, pornind plini de speranţă pe calea credinţei, care ar fi putut să devină nişte vrednici lucrători în opera de edificare a Ierusalimului duhovnicesc, până la urmă s-au ofilit copleşiţi de seceta din valea Ono, ca nişte plante neudate - tocmai fiindcă au părăsit terenul de lângă izvorul puterii adevărate, rupând legătura cu Ierusalimul duhovnicesc. Şi nu degeaba îi îndeamnă apostolul pe credincioşi cu atâta insistenţă: *„Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne în-demnărn unii pe alţii, şi cu atât mai mult cu cât vedeţi că ziua se apropie"* (Evr. 10.25).
Dar ce exemplu minunat ne oferă Neemia prin hotărârea sa categorică de a nu părăsi Ierusalimul, el, care nu se lasă antrenat de nici o propunere a lui Sanbalat, nu acceptă să iasă nici până la poarta oraşului, sau măcar până la locul de unde să vadă acoperişul clădirilor din Ierusalim. Nici nu se simte atras să privească barem peste zid, câmpiile frumoase dinspre

valea Ono. Nici vorbă de aşa ceva! Neemia îl respinge de fiecare dată pe solul lui Sanbalat, care îi face de patru ori poropunerea de a părăsi Ierusalimul. De patru ori aceeaşi momeală şi de patru ori se întoarce cu acelaşi răspuns categoric *„Nu".* El este decis să nu părăsească cu nici un chip Ierusalimul. Prin hotărârea sa energică, această aleasă trăsătură de caracter a sa, Neemia a scăpat cu viaţă şi, de asemenea, a salvat Ierusalimul care putea fi atacat de duşmanii săi.

2. Compromisul

Ce va face acum Sanbalat ? El nu se lasă bătut, ci îşi trimite solul pentru a cincea oară ca să-i spună lui Neemia: ***„Vino dar, şi să ne sfătuim împreună"*** (Nem. 6.7).

98

De data aceasta Sanbalat este mai diplomat, îl cheamă să se sfătuiască împreună. în scrisoarea pe care i-o aduce solul, este vorba despre făurirea unui front comun împotriva marelui împărat al perşilor, cum se menţionează în versetele 6-7: *„Se răspândeşte zvonul printre popoare, şi Gaşmu spune că tu şi iudeii aveţi de gând să vă răsculaţi, şi că în acest scop zideşti zidul. Se zice că tu vei ajunge împăratul lor, şi că ai pus chiar prooroci, ca să te numească la Ierusalim împărat al lui Iuda. Şi acum lucrurile acestea vor ajunge la cunoştinţa împăratului. Vino dar, şi să ne sfătuim împreună".*

Duşmanul ştie să se prefacă în prieten, întrebuinţând strategia compromisului şi tactica alianţei. La aceeaşi strategie recurge Diavolul şi astăzi pentru a pune piedici lucrării copiilor lui Dumnezeu şi a zădărnici opera de răspândire a Evangheliei. Ca tată al minciunii, Diavolul urăşte tot ce ţine de adevărul dumnezeiesc şi nu poate suferi purtarea creştinilor devotaţi, poziţia lor categorică şi orientarea lor hotărâtă. El preferă întunericul, ceaţa, obscuritatea; lui îi plac lucrurile confuze, neclare şi graniţele imprecise, care pot crea încurcături, derută şi învălmăşeală; lui îi place să pescuiască în ape tulburi şi să acţioneze din umbră pentru a-şi putea aduce la îndeplinire planurile sale atât de periculoase şi dăunătoare creştinătăţii. Şi, din nefericire, adeseori reuşeşte! Istoria creştinismului relatează multe experienţe dureroase. Cât de des a încercat Diavolul să ne lovească ademenindu-ne în afaceri delicate, în încurcături păcătoase, numai pentru a ne distruge credinţa în Domnul Isus Cristos. Şi toate acestea, din pricină că anterior izbutise să ne împingă în compromisuri; ba chiar, până la urmă, să şteargă din cugetul nostru puterea de a deosebi adevărul de minciună şi lumina de întuneric, aducându-ne într-o stare jalnică. Cu îndemânarea lui, Diavolul ştie să atenueze păcatul, să-l prezinte sub diverse forme, aşa încât până la urmă să nu ne mai apară ca ceva rău şi dăunător şi să ne facă să-l

poftim. Atunci, din atmosfera umbroasă a încurcăturilor lăuntrice, puterea răului se năpusteşte asupra noastră, şi Sanbalat iese biruitor aplicând strategia compromisului viclean.

Dar şi aici poziţia neclintită a lui Neemia ne stă ca o pildă vrednică de urmat. într-adevăr, până acum el ne făcea impresia unui om cu vederi largi şi de o generozitate uimitoare. Dar la propunerile lui Sanbalat, îl vedem pe Neemia reacţionând cu o mare duritate şi încăpăţânare. Nu vrea să ştie nimic despre sfaturi şi alianţe sau compromisuri. In cugetul lui de om evlavios, nu încape nimic ne-, clar şi nu-i surâde nicidecum stabilirea unor relaţii dubioase cu adversarii vicleni. Cu o minte trează, el sesizează şi pătrunde înşelăciunea lui Sanbalat, îl demască fără nici un menajament. Prin îndârjirea cu care se opune sugestiilor adversarului şi prin ataşamentul fierbinte faţă de lucrarea în care sa implicat, Neemia salvează din nou Ierusalimul.

In Noul Testament, găsim o asemenea poziţie categorică la apostolul Pavel. Acest om devotat, care dovedeşte o imensă lărgime de spirit, când este vorba de dragoste, slujire şi mântuirea păcătoşilor, chiar dacă toate acestea îi cauzează neplăceri, necazuri şi suferinţe - la un moment dat, el ajunge să le spună corintenilor: *„...ca să vedeţi dragostea nespus de mare, pe care o am faţă de voi"* (2 Cor. 2.4) - ei bine, atunci când descoperă pătrunderea unor eretici care seamănă neadevărul şi tulbură inimile credincioşilor, apostolul devine atât de dur şi îngust încât le spune galatenilor tranşant, cu toată asprimea: *„Chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-atn propovăduit-o noi, să fie anatema! "* (Gal. 1.8).

Aşadar, putem învăţa ceva din pilda acestor oameni, care au dovedit o credinţă statornică şi un ataşament neclintit faţă de adevăr, poziţia lor fiind confirmată şi binecuvântată de

Dumnezeu într-un mod atât de minunat. Să nu
100
ne lăsăm fermecaţi de accentele unei generozităţi fără limită, care vrea să înlăture hotarele pe care le-a pus adevărul între noi şi lume, şi să ne atragă într-o alianţă cu deşertăciunea lumească, ci să menţinem cu toată energia un echilibru sănătos între generozitatea dragostei divine şi rigiditatea adevărului divin.

3. Fanatismul

Revenind la Nemia, observăm că nici după atâtea încercări zadarnice de a împiedica reconstrucţia Ierusalimului, Sanbalat nu renunţă şi nu se dă bătut. Dacă n-a reuşit să-l înfrângă pe Neemia nici prin izolare, nici prin compromis, el pune la punct o a treia strategie, venind cu o nouă propunere, foarte interesantă : *„Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu, în mijlocul Templului"* (vers. 10).

Pentru un om evlavios ca Neemia, momeala aceasta este cea mai delicată. Sanbalat reuşise să-l cumpere pe unul dintre oamenii lui Neemia, numit Şemaia, care consimţise să lucreze pentru duşman. Acest Şemaia trebuia să acţioneze ca un profet prefăcut şi să-l ispitească pe Neemia, pe o cale evlavioasă, spunându-i: *„Haidem împreună în Casa lui Dumnezeu, în mijlocul Templului".*

Dar care era scopul urmărit de duşman? Sanbalat voia să-l împingă pe Neemia la un act necugetat, la o faptă nepermisă de Legea Domnului, propunându-i să se retragă şi să se ascundă în Templu, unde aveau acces numai preoţii. Dacă ar fi acceptat sfatul lui Şemaia, atunci Neemia s-ar fi compromis în ochii poporului şi autoritatea lui ar fi fost subminată; de asemenea, n-ar fi fost exclus ca, în timpul zăbovirii sale în Templu, să se iste vreo nemulţumire sau chiar o revoltă în cetate din cauza purtării sale necuviincioase.

Metoda aceasta de ispitire este cea mai primejdioasă pentru credincioşi. Satan izbuteşte în felul acesta să cauzeze
101
imense stricăciuni Ierusalimului spiritual, Bisericii lui Cris-tos. Istoria creştinismului conţine multe pagini triste de acest fel, cu erezii care au condus la apariţia multor secte religioase ai căror fondatori au spus ca Şemaia: „Haidem să ne ascundem în mijlocul Templului, să închidem uşa după noi. Apoi să arătăm lumii că suntem mai evlavioşi decât alţii, şi trebuie să ne izolăm de păcătoşii lipsiţi de pietate care sunt un real pericol." Alţii, cuprinşi de fanatism, au pătruns până „dincolo de perdeaua dinăuntru", pentru a se făli apoi cu rugăciuni lungi şi vorbe pompoase fără rost, pretinzând că ei au darul proorociei, că au vedenii şi viziuni, că aud direct şi personal vocea lui Dumnezeu. Diavolul ştie să vorbească frumos, plăcut şi chiar cu glas îngeresc, pentru a-i putea momi pe locuitorii Ierusalimului duhovnicesc. Câţi urmaşi ai lui Cristos nu s-au lăsat târâţi în rătăcirea şi înşelăciunea sectelor eretice! Nici o altă primejdie nu este mai dăunătoare sufetului nostru ca pericolul evlaviei nesfinţite - acele exagerări pioase, acel fanatism religios, acea încordare superstiţioasă - urmarea fiind o oboseală peste măsură de mare şi o moleşeală gravă. Adeseori s-a văzut că exagerarea, fanatismul, excesul de pietate au precedat căderea în abisul destrăbălării.

Dar să învăţăm de la Neemia. Ce face acest om cunoscut ca o persoană foarte evlavioasă? La versetul 12, el spune: ***„Am** cunoscut că nu Dumnezeu îl **trimitea"*** (aluzie la Şemaia). Neemia a priceput că nu Dumnezeu îl îndeamnă să meargă în Templu, pentru a asculta o proorocie din partea lui Şemaia. Omul lui Dumnezeu descoperă încă o dată minciuna împodobită în straie evlavioase. Şi cu mintea sa ageră, el respinge categoric propunerea lui Şemaia, spunând: ***„Nu voi intra** în **Templu!".***

Evlavia adevărată nu se lasă antrenată de spiritul corupt şi fanatic. Textul nostru precizează: *„Am **cunoscut!"*** Acest cuvânt are o mare importanţă pentru noi. Descoperim aici binecuvântarea sincerităţii lui Neemia, credinţa care îl con-
102
duce în orice acţiune. Dumnezeu i-a putut da un semn, ca să deosebească ce este adevărat de ceea ce este fals, ce este dumnezeiesc de ceea ce este diavolesc, ce este duhovnicesc de ceea ce este firesc: ***„Am cunoscut că nu Dumnezeu îl trimitea"*** spune el.

De aceea năzuinţa noastră lăuntrică trebuie să fie aceea de a creşte în sfinţenie, de a fi călăuziţi în Templul Domnului, nu prin efracţie, ci printr-o trăire tainică în Cristos, ducând o

viaţă care câştigă biruinţa asupra ispitelor. Dar aceasta trebuie să aibă loc numai pe calea stabilită de Dumnezeu, în limitele puse de Evanghelie, într-o dependenţă totală de Duhul Sfânt acceptată de bunăvoie şi supuşi călăuzirii Sale într-un spirit de umilinţă. Să ne ferim de exagerările pioase ale fanatismului îngust, de smerenia falsă şi dezgustătoare a celor superstiţioşi şi de o religiozitate formalistă şi ieftină. Să ne ferim de prietenia celor care, afişând o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea, păşesc cu obrăznicie pragul bisericii, rugându-se fără frică de Dumnezeu, fără o inimă predispusă la adevărata închinare. Să stăruim umili, lucizi şi chibzuiţi, ascultând de îndemnul credinţei, cu modestie şi siguranţă, acolo unde ne-a aşezat Domnul să trăim, chiar dacă ne-am afla în colţul cel mai îndepărtat din curtea Ierusalimului duhovnicesc. Atunci Domnul ne va da şi nouă un semn, sau darul chibzuinţei ca să pricepem clar cum stau lucrurile cu privire la Dumnezeu şi la omenire, să putem deosebi adevărul de minciună şi să înţelegem graiul divin. El ne va da tăria necesară pentru a lua hotărâri categorice ca Neemia, şi a rezista împotriva oricărei momeli pe care ne-o întinde Cel Viclean. Domnul ne va binecuvânta viaţa cu multă îndurare, ca să putem contribui şi noi într-un mod eficient la edificarea zidurilor Ierusalimului duhovnicesc.

Neemia 7.1-7, 61-73
CETĂŢENI AI IERUSALIMULUI

„După ce s-a zidit zidul şi am pus uşile porţilor, au fost puşi în slujbele lor uşierii, cântăreţii şi leviţii. Am poruncit fratelui meu Hanani, şi lui Hanania, căpetenia cetăţuii Ierusalimului, om care întrecea pe mulţi prin evlavia şi prin frica lui de Dumnezeu, şi le-am zis: «Să nu se deschidă porţile Ierusalimului înainte de căldura soarelui, şi uşile să fie închise cu încuietorile, în faţa voastră. Locuitorii Ierusalimului să facă de strajă, fiecare la locul lui, înaintea casei lui». Cetatea era încăpătoare şi mare, dar popor era puţin în ea, şi casele nu erau zidite. Dumnezeul meu mi-a pus în inimă gândul să adun pe mai mari, pe dregători şi poporul, ca să-i număr. Am găsit o carte cu spiţele de neam ale celor ce se suiseră întâi din robie, şi am văzut scris în ea cele ce urmează. Iată pe cei din ţară cari s-au întors din robie, din aceia pe cari îi luase robi Nebucadneţar, împăratul Babilonului, şi cari s-au întors la Ierusalim şi în Iuda, fiecare în cetatea lui. Au plecat cu Zorobabel, Iosua, Neemia, Azaria, Ra-amia, Nahamani, Mardoheu, Bilşan, Misperet, Bigvai, Nehum, Baana. Numărul bărbaţilor din poporul lui
Israel...
Iată pe cei ce au plecat din Tel-Melah, din Tel-Harşa, din Cherub-Adon, şi din Imer, şi care n-au putut să-şi arate casa părintească şi neamul, ca dovadă că erau din IsraeL Fiii lui Delaia, fiii lui Tobia, fiii lui Necoda, şase sute patruzeci şi doi. Şi dintre preoţi:

fiii lui Hobaia, fiii lui Hacoţ, fiii lui Barzilai, care luase de nevastă pe una din fetele lui Barzilai, Gala-aditul, şi a fost numit cu numele lor. Şi-au căutat cartea spiţelor neamului lor, dar n-au găsit-o. De aceea au fost daţi afară din preoţie, şi dregătorul le-a spus să nu mănânce din lucrurile prea sfinte până nu va întreba un preot pe Urimşi Tunim. Adunarea întreagă era de patruzeci şi două de mii trei sute şasezeci de inşi, afară de robii şi roabele lor, în număr de şapte mii trei sute treizeci şi şapte. Printre ei se aflau două sute patruzeci şi cinci de cântăreţi şi cântăreţe. Aveau şapte sute treizeci şi şase de cai, două sute patruzeci şi cinci de catâri, patru sute treizeci şi cinci de cămile, şi şase mii şapte sute douăzeci de măgari. Mulţi din capii de familie au făcut daruri pentru lucrare. Dregătorul a dat vistieriei o mie de dariei de aur, cincizeci de potire, cinci sute treizeci de veşminte preoţeşti. Capii de familie au dat în vistieria lucrării douăzeci de mii de dariei de aur şi două mii două sute de mine de argint. Celălalt popor a dat douăzeci de mii de dariei de aur, două mii de mine de argint, şi şasezeci şi şapte de veşminte preoţeşti. Preoţii şi leviţii, uşierii, cântăreţii, oamenii din popor, slujitorii Templului şi tot Israelul s-au aşezat în cetăţile lor."

în capitolul 7 din cartea lui Neemia, constatăm un moment de cotitură decisivă în istoria zidirii Ierusalimului.

In capitolele precedente se relatează despre lucrările de reconstrucţie; se spune cum s-a cărat molozul şi s-au astupat spărturile din ziduri; de asemenea, se vorbeşte despre numeroasele

încercări ale duşmanului de a întrerupe lucrările şi despre râvna lucrătorilor deprinşi deopotrivă cu lucrul şi vegherea. Dar fiindcă ceea ce se petrecea la Ierusalim era opera lui Dumnezeu, lucrarea a reuşit, fapt pe
105
care au fost nevoiţi sâ-1 recunoască şi duşmanii, după cum citim la capitolul 6.16: *„Când au auzit toţi vrăjmaşii noştri, s-au temut toate popoarele dimprejurul nostru; s-au smerit foarte mult şi au cunoscut că lucrarea se făcuse prin voia Dumnezeului nostru".*
Odată încheiate lucrările de restaurare a zidurilor de apărare ale cetăţii, începe lucrarea de construcţie în interior. După consolidarea apărării, urmează întărirea lăuntrică. Aceasta reprezintă cotitura din partea a doua a cărţii lui Neemia, respectiv capitolele 7-13, unde se vorbeşte despre opera de reconstrucţie a interiorului oraşului. La cap. 7.4, citim următoarele: *„Cetatea era încăpătoare şi mare, dar popor era puţin în ea, şi casele nu erau zidite".*
In măreaţa operă de reconstrucţie a oraşului, se văd lămurit înţelepciunea şi priceperea care i-au fost dăruite de Dumnezeu lui Neemia, acest rob al Său devotat, credincios şi ascultător de El în toate privinţele.
Neemia nu începe lucrarea din interiorul Ierusalimului, prin zidirea caselor sau a Templului, ci el se focalizează mai întâi pe stabilirea drepturilor cetăţeneşti ale locuitorilor Ierusalimului. Vrea, întâi de toate, să ştie starea reală a cetăţenilor. Pentru ca Ierusalimul să-şi poată îndeplini menirea care îi revine în afară, printre celelalte naţiuni şi totodată să domnească pacea şi bunăstarea în interiorul cetăţii, trebuie să fie instalat un sistem administrativ sănătos şi să li se asigure cetăţenilor un climat de ordine socială.
Tot astfel şi în Noul Legământ, la zidirea Ierusalimului duhovnicesc, a Bisericii lui Cristos, se poate lucra eficient numai atunci când mădularele Trupului Său stăruiesc unite în dragoste. Şi aici se impune un climat de ordine şi bună rânduială, fiecare credincios având datoria să stea sub disciplina Duhului lui Dumnezeu şi să umble în sfinţenie.
în a doua parte a lucrării sale, cea din interiorul Ierusalimului, Neemia nu se mărgineşte la aspectele formale, cum se întâmplă adesea la alcătuirea multor societăţi sau
106
cluburi, unde problemele organizatorice, statutele şi regulamentele joacă rolul principal, ci Neemia începe cu ceea ce prezintă o importanţă decisivă. El cercetează dreptul de cetăţean al fiecărui locuitor al Ierusalimului. Fiecare trebuie să-şi dovedească statutul său juuridic şi anume, dacă este prin naştere cetăţean al Ierusalimului, cum spune versetul 5: *„Dumnezul meu mi-a pus în inimă gândul să adun pe mai-rnari, pe dregători şi poporul, ca să-i număr. Am găsit o carte cu spiţele de neam ale celor ce se suiseră întâi din robie".*
Neemia nu urmăreşte doar organizarea unei comunităţi oarecare şi nu are în vedere o anumită formă de organizare socială, ci scopul său este alcătuirea unui organism obştesc viabil, cu omogenitate lăuntrică. El nu vrea doar o cetate cu mulţi locuitori ci cu lucrători buni, şi caută nişte buni cetăţeni, o populaţie care să fie convinsă de oblăduirea divină şi să-şi asume în cunoştinţă de cauză responsabilităţile care îi revin. Or, chiar aceasta este tema acestui capitol: cine sunt cetăţenii adevăraţi ai Ierusalimului?
1. Cine are dreptul la cetăţenie în oraşul lui Dumnezeu? Cine aparţine în mod legal Bisericii lui Cristos? Suntem noi oare socotiţi cetăţeni ai Noului Ierusalim şi urmaşi adevăraţi ai lui Cristos? De această întrebare esenţială depinde toată lucrarea noastră pentru Domnul, întreaga noastră viaţă de slujire creştină.
Procedeul lui Neemia ne ajută să înţelegem cine aparţine poporului credincios şi devotat Domnului. Nu era uşor de stabilit acest lucru. Numele şi limba nu erau suficiente pentru a stabili cetăţenia locuitorilor. Confesiunea şi purtarea pioasă nu sunt criterii pe baza cărora se poate stabili calitatea de urmaş al lui Cristos, fiindcă orice aspect formal poate induce în eroare, aparenţele fiind înşelătoare. în timpul robiei îndelungate, a celor 70 de ani petrecuţi la Babilon, se amestecaseră mulţi străini printre iudei. Se
107
spune chiar că familii de nobili evrei se încuscriseră cu neamul lui Tobia, marele duşman al evreilor. Exista un singur mod prin care se putea stabili cu certitudine cine era cetăţean legal al Ierusalimului, şi anume cartea genealogiilor, care indica obârşia fiecăruia. Azi îi

corespunde certificatul de naştere sau registrul de stare civilă. Neemia, însă, după ce a întreprins unele cercetări a dat peste registrul în care erau înscrise persoanele întoarse din robie. Aici avem o expresie minunată şi cu tâlc: ***„celor ce** se **suiseră întâi din robie".*** Acesta este primul semn al cetăţenilor Ierusalimului, aşa se numesc şi cetăţenii Noului Legământ, membrii Bisericii lui Cristos.

Ceva mai înainte, toţi cei din Ierusalim fuseseră numiţi ***„robi".*** Fireşte că printre cele 42 000 de persoane care se aflau în Ierusalim, existau mari diferenţe: unii erau nobili, alţii oameni simpli; unii erau preoţi şi leviţi, alţii oameni de rând ; însă, toţi aveau o denumire comună, fiind numiţi *„robi".*

Să ne gândim puţin cine sunt, în lumina Noului Testament, cetăţenii Ierusalimului duhovnicesc şi membrii adevăraţi ai Bisericii lui Cristos. Trebuie să afirmăm că, aşa cum a fost în cazul locuitorilor Ierusalimului, avem şi aici o denumire comună; cu toţii am fost robi, morţi în greşeli şi păcate, oameni pierduţi, fără Dumnezeu şi fără nici o speranţă, aşa încât la un moment dat apostolul Pavel afirmă: *„Nu este nici o deosebire. Căci toţi au păcătuit, şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu"* (Rom. 3.23). Cu toţii am păcătuit şi cu toţii am ajuns lipsiţi de slava lui Dumnezeu.

Da, aşa au fost toţi cetăţenii Ierusalimului duhovnicesc, cei ce sunt *„aleşi ai lui Dumnezeu, sfinţi şi preaiubiţi"* (Col. 3.12); *„împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu"* (Ef. 2.19). Potrivit afirmaţiei lui Pavel, toţi suntem, în ce priveşte obârşia, oameni păcătoşi, lipsiţi de slava lui Dumnezeu. Sfinţi din naştere nu există, ci toţi 108
oamenii se nasc cu o fire păcătoasă, toţi moştenesc păcatul strămoşesc. însă, Noul Tetament descrie modul în care mulţi păcătoşi au devenit membri ai Bisericii lui Cristos, mădulare ale Trupului Său. De exemplu, îl întâlnim pe tâlharul răstignit împreună cu Mântuitorul, un om respins de societate, dar pe care Cristos îl asigură: ***„Adevărat îţi** spun: astăzi vei fi cu Mine în Rai".* Apoi vedem mulţi vameşi, păcătoşi, femei stricate, care au stat la masă cu Domnul Isus. De asemenea, citim despre o femeie cunoscută tuturor ca o mare păcătoasă care spală picioarele lui Cristos, în casa fariseului Simon. Oameni de tot felul, aflaţi în situaţiile cele mai jalnice şi trăind în păcatele cele mai josnice, venind la Domnul Isus au fost iertaţi şi înnobilaţi primind mântuirea Lui. Aceasta ne aduce aminte de cuvintele apostolului Pavel, care mărturiseşte: ***„Printre voi nu sunt** mulţi înţelepţi în felul lumii, nici mulţi puternici, nici mulţi de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele înţelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să facă de ruşine pe cele tari. Şi Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii, şi lucrurile dispreţuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt; pentru ea nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu"* (1 Cor. 1.26-29).

Da, iată cum este descrisă obârşia cetăţenilor Ierusalimului: în primul rând, ei sunt identificaţi prin cuvântul *„robi".* Tot astfel sunt numiţi şi păcătoşii osândiţi în faţa judecăţii drepte şi a sfinţeniei lui Dumnezeu. Ei sunt şi rămân conştienţi de originea lor păcătoasă, dar au devenit nişte păcătoşi iertaţi. Ei nu vor uita niciodată ce au fost, atâta timp cât inima lor este înnobilată de smerenie şi adevărată închinăciune, preamărind gloria şi îndurarea nemărginită a lui Cristos, Care i-a dezrobit şi le-a iertat păcatele.

2. Iată un al doilea semn după care erau identificaţi adevăraţii cetăţeni ai Ierusalimului. Ei sunt denumiţi *„robi",* dar nu numai atât, ci robi care *„s-au întors din robie".*
Valoarea acestor oameni creşte prin faptul că ei n-au rămas robi toată viaţa, ci s-au întors din robie, aşa cum **citim la versetul 6: *„...cei din ţară care s-au întors din robie la Ierusalim şi în Iuda, fiecare în cetatea lui".*** Dar se pune întrebarea: Cum s-au putut întoarce oamenii aceştia din robie la Ierusalim şi în Iuda? S-au putut elibera singuri? Au fugit din captivitate? Nicidecum. Ar fi fost ceva **imposibil. Neemia spune că *„mâna cea bună a lui Dumnezeu",*** Care a lăsat să fie duşi în robie cu ani în urmă, din cauza răzvrătirilor şi păcatelor lor, le ajutase acum să se întoarcă înapoi din robie.
Deci, înainte de toate, ei erau consideraţi ca nişte răscumpăraţi ai Domnului. Aşa îi vede şi proorocul Isaia, când vorbeşte în profeţia sa despre eliberarea prinşilor de război: ***„Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce, şi vor merge spre Sion cu cântece de biruinţă. 0 bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria îi vor apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi"*** **(îs. 35.10).**
Da, Domnul ia izbăvit. De aceea răsună de pe buzele lor cântări de biruinţă. Iar psalmistul evocă: *„Când a adus* ***Domnul înapoi pe prinşii de război ai Sionului, parcă visam. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, şi limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: «Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!» Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, şi de*** *aceea suntem plini de bucurie"* (Ps. 126.1-3). Fiind izbăviţi de Domnul însuşi, această izbăvire este considerată ca o minune divină, repatrierea lor făcând să răsune „cântece de biruinţă".
Şi în Noul Tetament observăm acest al doilea semn distinctiv al adevăraţilor copii ai lui Dumnezeu. în definitiv,
110
cine sunt ei? Ei sunt aceia care *„s-au* ***întors"*** din robia păcatului şi morţii, dar nu prin propriile forţe, ci numai prin puterea minunată a harului divin, arătat prin Isus Cristos. Asemenea lor, şi noi suntem izbăviţii Domnului, şi, în această calitate, cunoaştem preţul care a fost plătit pentru izbăvirea noastră, şi anume sângele preţios al Mielului lui Dumnezeu, Care, din dragoste pentru noi, S-a jertfit pe crucea de pe Golgota. Sfânta Scriptură spune: ***„Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-l moşteniseraţi de la părinţii voştri, ci cu sângele scump al lui Cristos, Mielul fără cusur şi*** *fără prihană"* (1 Pet. 1.18-19). De aceea, în Noul Ierusalim, în inima şi pe buzele celor izbăviţi, va înflori cântarea de laudă, care trebuie să răsune în veşnicie, înaintea tronului măreţ, aşa cum spune Apocalipsa 1.5b-6: *„A* ***Lui,*** *Care ne* ***iubeşte, Care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, şi a făcut din noi o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor!"***
Minunata realitate a mântuirii noastre prin sângele Mielului, a fost dintotdeauna un motiv de laudă pentru urmaşii Domnului, dar a cauzat şi mare necaz minţii omeneşti. Fireşte că mulţi oameni simt povara dureroasă a robiei, şi tânjesc mereu după izbăvire din starea lor păcătoasă, zbătându-se să se salveze. Dar ei nu pot pricepe un lucru: acest preţ plătit de Cristos pentru răscumpărarea lor reală de sub puterea păcatului, şi nu pot accepta mântuirea lor numai prin credinţă - mulţi nu pot admite aşa ceva, şi atunci mai degrabă se răzvrătesc. Vor mai curând să se zbată din toate puterile, să lupte pentru a se elibera prin propriile forţe din robie, ca apoi să urce treptele Ierusalimului, ca şi când n-ar avea nevoie de altceva. Deviza lor este: „Răscumpără-te singur!" Ei declară : „Noi nu avem nevoie de Cristos!" Şi totuşi nu există altă cale **pentru**
111

răscumpărarea sufletelor, decât calea umilă a Mielului divin, calea smerită a pocăinţei, acceptarea prin credinţă a preţului aşa de scump plătit de Dumnezeu însuşi pentru noi. Oare vestea Evangheliei nu ne mişcă inima? Valoarea mântuirii noastre constă tocmai în preţul plătit de Dumnezeu, pentru răscumpărarea sufletului omenesc. Dacă sufletul nostru n-ar avea decât o valoare materială, s-ar fi găsit o cale să fie răscumpărat printr-o valoare materială, poate cu aur, argint sau pietre scumpe! însă, deoarece mântuirea noastră a fost realizată cu preţul vieţii Fiului lui Dumnezeu, tocmai aceasta dovedeşte valoarea mântuirii noastre: am

primit viaţa divină şi suntem izbăviţii lui Dumnezeu. Deşi păcatul a cărui gravitate nu poate fi descrisă ne-a rupt legătura cu Dumnezeu şi ne-a distrus chipul şi asemănarea noastră cu Creatorul, totuşi El spune în Cartea Sfântă: *„pentru că ai preţ în ochii Mei".* Da, avem valoare în ochii lui Dumnezeu, suntem preţuiţi şi iubiţi de El. Suntem un popor pe care El Şi 1-a câştigat; am primit suflare de viaţă din Duhul Său şi suntem părtaşi firii dumnezeieşti. De aceea, fiinţa noastră îi aparţine în întregime lui Dumnezeu.

De fapt, poate că mai simţim efectele robiei păcatului şi suferim timp îndelungat încătuşarea pornirilor noastre rele, dar în interiorul nostru ne mistuie dorul după izbăvire şi sfinţire. Nu este cazul să continuăm a trăi în starea aceasta, ci trebuie să credem din toată inima vestea izbăvirii aduse prin jertfa Domnului Isus Cristos şi să ne-o însuşim printr-o credinţă deplină în promisiunea divină potrivit căreia *„tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu"* (Ioan 1.12J.

Să ne cercetăm, cu toată seriozitatea, pentru a şti dacă facem şi noi parte dintre cei care s-au întors cu adevărat din robia păcatului şi sunt cetăţenii Noului Ierusalim sau, altfel spus, care au păşit pe drumul crucii printr-o credinţă 112

adevărată. Putem cânta şi noi, cu toată bucuria, imnul celor răscumpăraţi de Domnul? Sau încă zăcem sub jugul dureros al robiei, fără speranţă de izbăvire? Oare ne-am atârnat şi noi harpele în copaci, aşa cum au făcut copiii Ierusalimului duşi în robie la Babilon, când nu aveau răgazul să cânte în faţa duşmanului (Ps. 137.2)? Sau poate că ne mulţumim să trăim în Ierusalim ca nişte locuitori fără drept de cetăţenie? Poate că de ochii lumii frecventăm din când în când o biserică, dar inima noastră nu-i lipită total de adevărul lui Cristos, Care vrea să fim mădulare ale Trupului Său duhovnicesc. Sau poate că pozăm ca oameni evlavioşi, aparent preocupaţi de adevărul Evangheliei, dar, în realitate, nu suntem născuţi din nou, n-am devenit părtaşi firii dumnezeielti, ci ne asemănăm cu Nicodim căruia Domnul Isus i-a zis: „Trebuie să vă naşteţi din nou".

Aceste întrebări directe şi personale ne deschid calea spre un al treilea semn caracteristic cetăţenilor Ierusalimului.

3. Fiecare dintre ei trebuia să poată dovedi înscrierea numelui său în *„cartea spiţelor neamului lor",* cum se spune la versetul 64, adică apartenenţa la poporul lui Dumnezeu, în versetul 61, se spune că *„unii n-au putut să-şi arate casa părintească şi neamul, ca dovadă că erau din Israel".* Iar la vers. 64, citim că unii dintre preoţi au fost scoşi din preoţie, după ce *„şi-au căutat cartea spiţelor neamului lor, dar n-au găsit-o ".*

Această situaţie ne face să ne gândim asupra siguranţei mântuirii noastre.

Oare se poate şti precis, sub Noul Legământ, dacă suntem copiii lui Dumnezeu, răscumpăraţii Lui, oameni născuţi din nou şi iubiţi de Domnul? Există oare şi în Ieru-salimul duhovnicesc vreo carte a neamului, vreun „certificat de naştere"? Cum putem dovedi poziţia noastră de creştini?

Fireşte că mulţi ar dori să se afle în posesia unui act doveditor provenit **din** partea lui Dumnezeu, care să le garanteze că sunt mântuiţi, să le dea certitudine cu privire la situaţia lor. Există o mulţime de creştini care **îşi** eliberează ei înşişi un fel de „certificat" ieftin de om mântuit. Ei consideră că prin săvârşirea unor acte religioase, prin pocăinţă şi botez, au câştigat o maturitate suficientă ca să fie membri într-o biserică, dar de aici încolo nu le mai pasă de viaţa bisericească. Şi-au făcut datoria şi gata! Desigur că ei nu comit fapte josnice şi brutale, ba chiar evită lucrurile lumeşti, citesc Biblia şi urmăresc îndemnurile referitoare la o viaţă de sfinţenie. în felul acesta, mulţi au impresia că numele lor este scris în Cartea Vieţii şi că au devenit pe drept cuvânt cetăţenii Ierusalimului. Totuşi în spatele acestor bune intenţii de mântuire se poate lesne ascunde o înşelăciune pioasă - da, chiar o gravă viclenie, care caută să ne împingă sufletul într-o pietate ieftină, ca apoi să ne poată distruge mai uşor credinţa în Crişţos. Sunt alţii care, dimpotrivă, nu acordă nici o importanţă mântuirii sufletului lor; ei sunt preocupaţi de lucrurile acestei lumi, de plăcerile vieţii de acum. Ei vor să se bucure deja aici pe pământ de dreptul de cetăţean al Ierusalimului, fără să-şi dea seama că pretenţia aceasta poate fi periculoasă şi nejustificată. Cine are dreptate? Unde este adevărul? Din multele mărturii cuprinse în Noul Tetamenţ, să ne aducem aminte de un cuvânt spus de apostolul

Pavel: ***„însuşi Duhul adevereşte împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu"*** (Rom. 8.16). Iată, deci, o mărturie clară referitoare la calitatea noastră de copii ai lui Dumnezeu.
Sensul acestui cuvânt este că pe de-o parte ni se spune că niciodată nu vom fi în stare să ne însuşim certitudinea filiaţiunii noastre de cetăţeni ai Ierusalimului, iar pe altă parte că putem avea această certitudine. Cine ne-o dă deci? Şi cum? Spune apostolul Pavel: ***„însuşi Duhul adevereşte*** **114**
împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu!"
Să prindem bine sensul acestei mărturii: nu duhul nostru, nici vreun duhovnic, nici structura organizatorică a Bisericii, ci numai Duhul Sfânt *„adevereşte* ***împreună cu duhul*** *nostru că suntem copii ai* ***lui Dumnezeu"'.*** Duhul Sfânt săvârşeşte în inima omului minunea pocăinţei şi a naşterii din nou, El este Persoana care ne împărtăşeşte izbăvirea lui Isus Cristos, făcând-o eficientă în viaţa noastră. Numai Duhul Sfânt ne poate duce din robia Diavolului, spre Ierusalimul duhovnicesc; din starea de întuneric, spre lumina adevărată; din încătuşarea păcatului, spre libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu; El ne poate acorda siguranţa mântuirii noastre, astfel încât să ne dăm seama de valoarea acestei mântuiri şi a dreptului de cetăţenie în Ierusalimul spiritual, care ne este oferit ca un dar curat al harului divin, ca un răspuns dat credinţei în Cristos Mântuitorul. Putem fi bucuroşi şi pe deplin mulţumiţi că nu depindem de sentimentele noastre schimbătoare, ci că există o certitudine absolută, fermă şi veşnică în privinţa mântuirii, care ne este oferită gratuit şi pe care nici Diavolul nu ne-o poate răpi.
Dar pe ce se întemeiază această certitudine? In ce mâini se află „certificatul de naştere" care atestă că suntem cetăţeni ai Ierusalimului duhovnicesc? Desigur că nu în mâinile noastre. Nici sentimentele, nici mintea noastră, nici registrul Bisericii nu ne oferă garanţia că suntem copii ai lui Dumnezeu; dacă certitudinea noastră ar fi depins de ele, am fi pierdut-o cu toţii de multă vreme.
Da, certificatul nostru de naştere se află în mâinile lui Isus Cristos, Mântuitorul şi Izbăvitorul nostru. El însuşi este Garantul mântuirii noastre, fiindcă El ne-a iubit şi ne-a mântuit cu sângele Lui scump. Numai prin El, pe baza legăturii pe care o păstrăm cu El prin credinţă, avem dreptul de cetăţeni ai Ierusalimului duhovnicesc şi aparţinem
115

poporului răscumpărat care are parte de o sfinţire veritabilă. Cuvintele pe care i le-a spus Mântuitorul tâlharului de pe cruce care s-a pocăit au constituit pentru el „certificatul de naştere" pe baza căruia a putut intra în Rai: *„Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai".* El zisese doar: *„Doamne, adu-Ţi aminte de mine, când vei veni în împărăţia Ta!"* Fără Cristos nu există mântuire. Dacă păstrăm legătura cu Cristos, încredinţându-ne în braţele Sale, cu tot ce avem şi suntem, şi bizuindu-ne pe purtarea Lui de grijă, atunci vom experimenta o profundă certitudine a mântuirii noastre: vom fi ferm convinşi că suntem cetăţeni ai Ierusalimului duhovnicesc, pe temeiul propriei afirmaţii a lui Cristos, când spune: *„Tatăl Meu, Care Mi le-a dat, este mai mare decât toţi; şi nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu"* (Ioan 10.29). Domnul Isus Cristos, şi numai El, ne garantează izbăvirea, sfinţirea, mântuirea şi fericirea noastră. Toate aceste lucruri le avem prin minunata noastră credinţă.
Dar s-ar putea întâmpla, la un moment dat, să ajungem într-o situaţie dificilă, aşa cum a fost cazul, pe vremea lui Neemia, cu unii locuitori din Ierusalim, care nu şi-au putut dovedi obârşia în cartea neamului lor. Firește că se poate pierde cumva „cartea neamului", deşi am ajuns la convingerea că suntem mântuiţi, sau chiar îndeplinim o slujbă duhovnicească pentru zidirea Bisericii lui Cristos. Se poate întâmpla un lucru şi mai grav, după cum se spune la Evrei 6.4, 5: *„Căci cei ce au fost luminaţi odată, şi au gustat darul ceresc, şi s-au făcut părtaşi Duhului Sfânt, şi au gustat Cuvântul cel bun al lui Dumnezeu şi puterile veacului viitor, şi care totuşi au căzut".* Există pericolul de a rupe legătura cu Dumnezeu, de a pierde dreptul de cetăţean al Ierusalimului duhovnicesc. Aceasta se întâmplă atunci când cineva a părăsit definitiv calea mântuirii şi s-a desprins conştient de Domnul Isus Cristos; în asemenea condiţii, pocăinţa şi înnoirea vieţii devin imposibile, fiindcă 116

„L-a răstignit din nou pe Fiul lui Dumnezeu", călcând în picioare valoarea mântuirii!
Este teribil să pierzi dreptul de cetăţean al Ierusalimului duhovnicesc din propria-ţi vină! Gândiţi-vă numai ce ar însemna să ajungem mântuiţi şi să beneficiem de izbăvirea câştigată de Domnul Isus Cristos, iar apoi să ne lăsăm împinşi afară, în întunericul groaznic al osândei!!! Cum se poate întâmpla aşa ceva? Nu se ajunge aici dintr-odată, ci în mod treptat. Se începe printr-o slăbire a vieţii de legătură cu Dumnezeu, ca urmare a neglijării rugăciunii; apoi pătrunde nepăsarea, lipsa de preocupare pentru o trăire cu adevărat creştină, neascultarea şi, în final, se ajunge să căpă-tarea unor deprinderi păcătoase, ceea ce îl întristează pe Duhul Sfânt. Legământul încheiat cu Cristos se destramă, credinţa este afectată. Diavolul câştigă treptat teren în mintea şi inima noastră, ne prinde în laţurile sale, ne inspiră gândurile sale aşa încât să nu ne mai intereseze mântuirea şi să nu-i mai acordăm valoarea ei reală. Lumina lăuntrică se stinge şi Scriptura nu ne mai hrăneşte inima, iar cercetarea ei nu ne mai preocupă. în chipul acesta, pierdem din nou dreptul de cetăţeni ai Ierusalimului spiritual.
De aceea, trebuie să fim foarte atenţi la învăţăturile care se desprind din cartea lui Neemia. El era foarte conştient ce pericol reprezenta Sanbalat pentru constructorii Ierusalimului, pândind cetatea fără încetare şi amenin-ţându-i pe cetăţenii săi. Nu-i suficientă refacerea zidurilor şi restaurarea porţilor. La versetul 3, se spune că Neemia a poruncit „să *nu se deschidă porţile Ierusalimului înainte de căldura soarelui, şi uşile să fie închise cu încuietorile ".* învăţătura pe care o desprindem de aici este să fim atenţi ca nu cumva să se strecoare Vrăjmaşul apro-piindu-se de noi în zorii dimineţii. Să luăm seama ca nu cumva să ne ia prin surprindere. Orice contact cu duşmanul trebuie să fie evitat cu străşnicie. Neemia doreşte numai

nişte cetăţeni izbăviţi din robie şi locuitori loiali ai Ierusalimului, ci caută cetăţeni care să nu întreţină nici o legătură dubioasă cu forţele răului. Numai aşa poate cetatea să-şi păstreze liniştea şi cetăţenii ei să fie în siguranţă.
Acest principiu se aplică şi Bisericii lui Cristos. La fel trebuie să procedeze locuitorii Ierusalimului duhovnicesc. Cristos vrea ca urmaşii Lui să nu fie doar nişte oameni izbăviţi din robia păcatului. El doreşte să-Şi formeze ucenici care au rupt orice relaţie dubioasă, compromiţătoare şi dăunătoare sufletului, slujitori credincioşi care se feresc de destrăbălările lumeşti. De aceea, fiecare creştin trebuie să-şi închidă porţile sufletului pentru ca vrăjmaşul să nu poată pătrunde, să pună zăvoarele inimii împiedicând intrarea lumii în viaţa sa.
Să stăruim în credinţa dată sfinţilor odată pentru totdeauna, supunându-ne disciplinei Duhului Sfânt! Atunci Diavolul nu ne va putea face nici un rău, nu ne va fura cartea neamului nostru. Să ne ajute Domnul a putea cuprinde promisiunea Sa minunată pe care ne-o face prin proorocul Isaia: *„Cum îşi întind păsările aripile peste puii lor, aşa va ocroti Domnul oştirilor Ierusalimul, îl va ocroti şi-l va izbăvi, îl va cruţa şi-l va mântui. întoarceţi-vă la Acela de la care v-aţi abătut mult, copii ai lui Israel"* (îs. 31.5-6).

1

Neemia 8,1-12
IZVORUL PUTERII

„ Când a venit luna a şaptea, copiii lui Israel erau în cetăţile lor. Atunci tot poporul s-a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea porţii apelor. Au zis cărturarului Ezra să se ducă să ia cartea Legii lui Moise, dată de Domnul lui Israel. Şi preotul Ezra a adus Legea înaintea adunării, alcătuită din bărbaţi şi femei şi din toţi cei ce erau în stare s-o înţeleagă. Era întâia zi a lunii a şaptea. Ezra a citit în carte de dimineaţă până la amiază, pe locul deschis dinaintea porţii apelor, în faţa bărbaţilor şi femeilor şi în faţa celor ce erau în stare s-o înţeleagă. Tot poporul a fost cu luare aminte la citirea cărţii Legii. Cărturarul Ezra stătea pe un scaun de lemn, ridicat cu prilejul acesta. Lângă el, la dreapta, stăteau Matitia, Şema, Anaia, Urie, Hilchia şiMaaseia, şi la Stânga: Pedaia, Mişael, Malchia, Haşum, Haşbadana, Zaharia şi Meşulam. Ezra a deschis cartea înaintea întregului popor, căci stătea mai sus

decât tot poporul. Şi când a deschis-o, tot poporul s-a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare, şi tot poporul a răspuns ridicând mâinile: Amin! Amin! Şi s-au plecat şi s-au închinat înaintea Domnului, cu faţa la pământ. Iosua, Bani, Şerebia, Iamin, Acub, Şabetai, Hodia, Maaseia, Chelita, Azaria, Iozabab, Hanan, Pelaia, şi leviţii, lămureau poporului Legea, şi fiecare stătea la locul lui. Ei citeau desluşit în cartea Legii lui Dumnezeu, şi-i arătau interesul, ca să-i facă să înţeleagă ce citiseră.
119
Dregătorul Neernia, preotul şi cărturarul Ezra, şi leviţii care învăţau pe popor, au zis întregului popor: «Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociţi şi să nu plângeţi!» Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii. Ei le-au zis: «Duceţi-vă de mâncaţi cărnuri grase şi beţi băuturi dulci, şi trimiteţi câte o parte şi celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniţi, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră». Leviţii potoleau pe tot poporul zicând: «Tăceţi, căci ziua aceasta este sfântă; nu vă mâhniţi!» Şi tot poporul s-a dus să mănânce şi să bea. Şi au trimis câte o parte şi altora şi s-au veselit mult. Căci înţeleseră cuvintele care li se tălcuiseră."
Ce aspect impresionant trebuie să fi avut atunci Ierusalimul, unde mulţimea imensă - bărbaţi, femei, tineretul oraşului, *„s-a strâns ca un singur om pe locul deschis dinaintea Porţii Apelor"* (v. 1). întregul popor din Ierusalim s-a adunat înaintea altarului, unde învăţatul Ezra împreună cu slujitorii lui, citeau şi lămureau Legea Domnului. Timp de opt zile, cât ţinea la evrei sărbătoarea Corturilor, poporul asista la slujba religioasă de *„dimineaţă până la amiază"* (v. 3), fiecare dându-şi seama de măreţia Cuvântului divin, care curgea ca o putere înviorătoare în sufletele credincioşilor.
Servul înţelept şi credincios care era Neemia, şi-a dat seama că rezultatele binecuvântate obţinute până acum în marea operă de reconstrucţie a zidurilor Ierusalimului se datorau, întâi de toate, ajutorului venit de sus, ca un izvor de putere la timp de nevoie. Dar el priveşte mai departe. Gândurile lui se îndreaptă spre viitor, nu numai la realizările obţinute. Pentru a fi o lucrare durabilă, cu posibilităţi de dezvoltare sănătoasă şi rodnică în comunitatea abia înfiinţată, trebuia ca întregul popor să se simtă unit printr-un legământ duhovnicesc şi puternic cu Izvorul divin. Poporul care 120
s-a dovedit aşa de devotat la chemarea pentru edificarea zidurilor cetăţii trebuia să rămână consecvent, stăruitor şi credincios sub oblăduirea puterii lui Dumnezeu. Locuitorii Ierusalimului simţeau ei înşişi această nevoie. De aceea Neemia a instaurat opt zile de sărbătoare sau, cum am spune astăzi, opt zile de evanghelizare şi studiu biblic, pentru ca întregul popor să fie la curent cu tainele lui Dumnezeu. Şi nouă, cei ce suntem chemaţi astăzi să lucrăm la zidirea Ierusalimului duhovnicesc şi lărgirea împărăţiei lui Dumnezeu, ni se cere să fim tari în credinţă şi pătrunşi până în străfundurile fiinţei noastre de învăţătura Cuvântului lui Dumnezeu. Numai în măsura în care suntem umpluţi şi stăpâniţi de puterea Cuvântului Domnului, vom putea noi creşte în omul dinăuntru şi vom duce o viaţă de credinţă bogată, fericită şi vom ieşi biruitori din toate încercările prin Isus Cristos, fiind o mărturie vie şi plăcută între oameni. Pe măsură ce Cuvântul Domnului îşi câştigă o importanţă tot mai mare în inima noastră, vom exercita o influenţă crescândă asupra mediului în care trăim, precum şi asupra neamului din care facem parte. De aceea, este bine să asistăm şi noi la această serbare biblică din Ierusalim, învăţând din comportarea celor prezenţi acolo să acordăm atenţia cuvenită Cuvântului lui Dumnezeu, şi să vedem cum ne poate el servi ca un izvor de putere, bucurie şi mângâiere, dezvăluindu-ne şi nouă tainele dumnezeieşti.
1. în primul rând, trebuie să constatăm că la Ierusalim nu cărturarul Ezra a convins poporul să se adune la sărbătoarea religioasă, ci dimpotrivă, poporul a luat iniţiativa să cheme pe cărturarul Ezra, pentru a tălmăci Legea dată de Dumnezeu. Poporul simţea o mare foame spirituală, oamenii fiind dornici după adevărul divin. Aceasta reiese din atenţia încordată cu care erau ascultate învăţăturile Legii. Toţi, mici şi mari, erau atenţi şi stăruitori, ascultându-1 pe Ezra zile de-a rândul.
121
Cum am putea interpreta noi setea aceasta arzătoare a cetăţenilor Ierusalimului? Fireşte, după atâţia ani de muncă, robie şi suferinţă, era de aşteptat ca ei să fie atât de însetaţi şi dornici să

audă nişte promisiuni de mângâiere, să ia act de unele perspective profetice privind viitorul lor. Dar nu despre aşa ceva era vorba. Ei erau însetaţi după Legea lui Dumnezeu. Doreau să cunoască voia lui Dumnezeu, pentru a trăi potrivit cerinţelor Lui. In anii grei de robie lăsaţi în urmă, ei învăţaseră câtă mizerie, amărăciune şi mâhnire aduce neascultarea legilor divine. Acuma sunt convinşi din proprie experienţă, că binecuvântările şi biruinţele viitoare sunt strâns legate de ascultarea pe care o vor dovedi faţă de poruncile lui Dumnezeu.
Faptul acesta petrecut la Ierusalim ne arată setea spirituală care se naşte în adâncul sufletului omenec, împin-gându-ne spre izvorul cel dătător de putere divină, unde putem descoperi şi noi măreţia Cuvântului lui Dumnezeu, ca un tonic spiritual necesar pentru viaţa noastră pe acest pământ. Desigur că există diferite motive care ne pot determina să ne lăsăm atraşi de Biblie. Unii oameni o citesc pur şi simplu din obişnuinţă; alţii datorită unui obicei moştenit de la strămoşi, iar alţii chiar de teamă că neglijarea Scripturii ar putea avea nişte consecinţe neplăcute asupra lor. Mulţi creştini tânjesc după cartea aceasta preţioasă, fiind preocupaţi de zidirea lor lăuntrică, dorind mângâiere şi alinare sufletească atunci când trec prin necazuri, când sunt îndureraţi şi osteniţi. Pe drept, ei caută în Cuvântul lui Dumnezeu speranţă, încurajare şi îmbărbătare, pentru a putea rezista greutăţilor şi încercărilor; este normal să caute sentimentul acela plăcut pe care îl stârneşte în sufletul nostru, în clipele de singurătate, dragostea dumnezeiască. Pentru mulţi, Biblia poate servi ca un fel de calmant atunci când durerea şi slăbiciunea le copleşete sufletul împovărat şi ostenit. Se poate să apelăm la Biblie şi pentru a primi lumina şi claritatea dumnezeiască în ce priveşte desfăşurarea unor evenimente de importanţă mondială, căutând 122
un răspuns la frământările în care se zbate omenirea. Apoi Biblia ne mai poate folosi ca un ghid, cu ajutorul căruia să ne formăm o concepţie despre lumea în care trăim.
în definitiv, unde am mai putea găsi uşurare sufletească şi călăuzire, curaj şi mângâiere în necazurile noastre, îndemnuri şi soluţii la problemele vieţii, dacă nu în această carte în care ne vorbeşte glasul blând al adevărului divin? însă, dacă numai acestea sunt motivele care ne fac să tindem după Cuvântul lui Dumnezeu, atunci cu greu vom ajunge la izvorul de putere pe care ni 1-a pus Dumnezeu la dispoziţie. Pentru că sufletul nostru, trebuie mai întâi de toate să înseteze, să tânjească după izvorul curat, aşa cum cerbul caută să se adape din izvorul înviorător de munte. Setea noastră duhovnicească se poate vedea din dorinţa sinceră după sfinţire care ne stăpâneşte, din preocuparea noastră de a creşte în cunoştinţa Cuvântului lui Dumnezeu, care ne îmbie la o predare deplină în mâinile Domnului Isus. Fiindcă *„voia lui Dumnezeu este sfinţirea noastră",* iar sfinţire înseamnă ascultare, şi ascultarea duce la biruinţă şi viaţă rodnică.
Setea de sfinţire şi dorinţa de ascultare au înflăcărat inima psalmistului, încât parcă îi simţim vibraţia sufletească atunci când îl ascultăm. De exemplu, în Psalmul 119, el spune: *„Doresc să împlinesc poruncile Tale"* (v. 40). *„Niciodată nu voi uita poruncile Tale, căci prin ele mă înviorez"* (v. 93). *„învăţăturile Tale sunt bucuria inimii mele"* (v. 111). *„învăţăturile Tale mă fac mai înţelept decât vrăjmaşii mei şi mai învăţat decât toţi învăţătorii mei"* (v. 98-99). Iar atunci când psalmistul încearcă să cuprindă dorinţa lui arzătoare într-o singură imagine, spune pe un ton mişcător: *„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta"(v.* 11).
Prin toate acestea înţelegem şi noi mai adânc ce înseamnă dorinţa fierbinte după sfinţire şi ascultare, care izvorăşte din dragostea adevărată pentru Dumnezeu. O asemenea sete mistuitoare descoperim în viaţa Mântuitorului
123
nostru Isus Cristos, Care declară: ***„Fiul nu face. decât ce*** *vede pe Tatăl făcând"* (Ioan 5.19). *„Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis"* (Ioan 4.34). întreaga Lui viaţă a fost caracterizată de ascultare deplină şi sfinţire continuă. De aceea a şi ajuns să aibă parte de biruinţă: pentru că S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce, Dumnezeu La înălţat nespus de mult şi L-a pus la dreapta Lui, pe tronul ceresc; prin moartea şi învierea Lui, a câştigat izbăvirea noastră veşnică.
Cercetând Biblia, vom ajunge să cunoaştem din ce în ce mai clar atât sfinţenia, cât şi îndurarea lui Dumnezeu. Vom constata că poruncile cuprinse în Legea Domnului nu ne apasă ca un jug răpindu-ne libertatea şi bucuria, ci, dimpotrivă, că ele sunt expresia grijii Sale

minunate, părinteşti şi iubitoare, fiindcă El nu urmăreşte decât mântuirea omului şi binele său veşnic. Citind Biblia cu sete de sfinţire, ni-L însuşim prin credinţă pe Isus Cristos, ca adevăratul nostru Mântuitor. Prin Domnul Isus Cristos, Cuvântul făcut trup, noi întâmpinăm însăşi dragostea Tatălui ceresc, care ne urmăreşte cu blândeţe, ne îmbracă cu putere înnoită şi ne inspiră în trăirea noastră zilnică. Astfel, prin Sfânta Scriptură, noi putem cunoaşte nu numai voia lui Dumnezeu, ci chiar pe El însuşi, Cel ce ne sfinţeşte gândul şi fapta, insuflându-ne puterea necesară pentru împlinirea voii Lui, izbăvindu-ne din toate încătuşările păcatului. Reuşim să-L cunoaştem pe Cel despre Care psalmistul spune: *„El îţi iartă toate fărădelegile tale, îţi vindecă toate bolile **tale"*** (Ps. 103.3), transformând astfel viaţa noastră pământească într-un izvor limpede, pentru binecuvântarea celor din jurul nostru. Pentru noi, credincioşii, Biblia devine indispensabilă şi vitală, cea mai minunată carte din lume, fiindcă în cuvintele ei îl găsim pe Isus Cristos, Cel ce aduce omenirii adevărata speranţă a vieţii. Iar prin Isus Cristos, ajungem să-L cunoaştem, în toată măreţia Sa, pe Tatăl ceresc.

2. Poporul adunat la Ierusalim, ascultând tălmăcirea şi lămuririle cărturarului Ezra, a putut vedea şi simţi ceva din farmecul unei vieţi trăite în armonie cu Legea lui Dumnezeu. Poporul şi-a dat seama că prin graiul acestei Legi pătrundea în mijlocul lor însăşi prezenţa lui Dumnezeu, ca o putere care radia o nouă viaţă. De aceea, efectul produs asupra ascultătorilor a fost unul imediat, aşa cum se menţionează la versetul 5: *„Când Ezra a deschis cartea, tot poporul s-a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare, şi tot poporul a răspuns ridicând mâinile: «Amin! Amin!» Şi s-au închinat înaintea Domnului cu faţa la pământ"*. Iar la versetul 8 se spune: *„Ei citeau desluşit în cartea Legii lui Dumnezeu, şi-i arătau înţelesul, ca să-ifacă să înţeleagă ce citiseră"*.

Prin modul în care s-a manifestat poporul în faţa altarului ridicat în Ierusalim, vedem o a doua condiţie esenţială pe care trebuie s-o îndeplinim şi noi pentru ca Sfânta Scriptură să ne împartă din puterea divină şi să ne descopere din măreţia veşnică a lui Dumnezeu. Este vorba despre atitudinea de respect şi recunoştinţă faţă de Dumnezeu, despre convingerea cu care trebuie să tratăm Cuvântul Său, având în vedere că în Biblie ne vorbeşte Dumnezeu însuşi. Şi lui Moise i s-a cerut să manifeste respect faţă de Dumnezeu când i s-a spus: *„Scoate-ţi încălţămintele din picioare, căci locul pe care calci este un pământ sfânt"* (Ex. 3.5).

Nu fără sfială afirmăm aceste lucruri, conştienţi fiind cât de mult am păcătuit cu toţii în privinţa aceasta şi, din nefericire, mai greşim uneori. Adeseori înăbuşim în inima noastră glasul Cuvântului lui Dumnezeu, fiind lipsiţi de respectul şi umilinţa cuvenită. Desigur că nu ne gândim neapărat să adoptăm o atitudine uşuratică sau hulitoare, să ne răzvrătim împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Nici nu ne gândim să luăm un aer de superioritate, să privim Biblia cu un ochi critic aşa cum fac unii oameni care tratează în mod ştiinţific sâmburele credinţei, atacând declaraţiile

I

I

Scripturii. Nicidecum, ci ne gândim la felul în care ne vor privi oamenii, ne este frică de batjocurile lor când vor afla că noi credem revelaţiile biblice, şi atunci ajungem ispitiţi să facem noi înşine lucruri pe care le interzicem altora.

Gândurile urâte care se îngrămădesc în mintea noastră, lipsa de sensibilitate, tratarea cu insuficientă consideraţie a cuvintelor Celui de trei ori sfânt Care ne vorbeşte prin Sfânta Scriptură dovedesc că nu ne-am curăţit cugetul şi simţămintele, prin rugăciune, înainte de a deschide Biblia. Putem asculta sau citi Cuvântul lui Dumnezeu, fără să ne dăm seama că gândurile noastre încă mai hoinăresc în sfera murdară a păcatului.

Deci, atunci când ni s-a clarificat care este voia lui Dumnezeu într-o anumită privinţă, trebuie s-o tratăm cu toată seriozitatea şi să facem cale-ntoarsă, nu să ne continuăm drumul în neascultare şi tot felul de apucături. Se întâmplă uneori să ţinem într-o mână Cuvântul lui Dumnezeu, iar cu cealaltă să stăm agăţaţi de fleacuri şi lucruri deşarte, aşa încât să trăim într-o încordare continuă şi stânjenitoare. Uneori, poate că vorbim cu interes despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar cu aceeaşi gură îl judecăm şi-1 bârfim pe aproapele nostru, sau spunem lucruri

urâte şi neadevărate. Câteodată, s-ar putea să ni se pară că stăpânim Cuvântul lui Dumnezeu, împodobindu-ne cu versete biblice pereţii locuinţei, dar lăsăm ca pereţii inimii şi ai cugetului să ni-i împodobească Vrăjmaşul. Aceasta dovedeşte cât de pricepuţi suntem noi în domeniul prefăcătoriei. Ne bizuim într-o oarecare măsură pe Cuvântul lui Dumnezeu, dar sub nişte fraze pioase, încercăm să acundem manevrele noastre egoiste şi viclene, ca nişte ipocriţi cărora le lipseşte simţul răspunderii. Ne mai gândim şi că singura treabă a lui Dumnezeu este tocmai să vorbească cu noi, păcătoşii, ajungând să ne închipuim că îi facem o mare favoare lui Dumnezeu acceptând să stăm câteva minute de vorbă cu El.
Toate aceste porniri dovedesc cât de ciudată poate fi atitudinea noastră faţă de Sfânta Scriptură. Ne dovedim a 126
fi lipsiţi de recunoştinţă, smerenie şi duh de închinare; lipsiţi de acea sinceritate spontană pe care au manifestat-o toţi cei adunaţi la Ierusalim când, ascultând citirea Legii lui Dumnezeu, au izbucnit într-un glas: *„Amin! Aşa să **fie!"*** Dacă aşa stau lucrurile cu privire la atitudinea noastră faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, este oare de mirare că nu-i simţim puterea? Ni se pare ceva ciudat când vedem cum curge izvorul de apă vie, îi auzim vuietul, dar nu reuşim să ne potolim setea, nici să ne răcorim sufletul? Ne miră faptul că, deşi am apucat să citim dimineaţa Cuvântul Domnului, totuşi se întâmplă să nu simţim deloc, în cursul zilei, efectul celor citite? Cât de adevărate şi actuale sunt cuvintele lui Savonarola, un creştin din Evul Mediu, care spunea în privinţa aceasta: „Nimic nu împinge mai mult sufletul nostru la nepăsare faţă de tot ce prezintă importanţă vitală pentru noi, decât faptul de a trata Sfânta Scriptură fără respectul cuvenit şi a n-o aplica zilnic în viaţa noastră".
Un exemplu convingător în acest sens avem la Numeri 24.4, unde se povesteşte despre Balaam şi proorocia pe care trebuia s-o transmită poporului: *„Cel ce cade **cu faţa** la pământ, şi ai cărui ochi sunt deschişi".* Balaam ascultă îngenuncheat şi se închină înaintea vedeniei, ca semn de respect faţă de măreţia şi puterea care i se fac cunoscute prin Cuvântul Domnului. Contează şi atitudinea pe care o avem în meditaţia Cuvântului divin. Pentru cine se poate retrage într-o cămăruţă liniştită, este minunat să petreacă timpul de meditaţie în genunchi, cu inima deschisă, într-o atitudine de pocăinţă şi devotare. în seninătatea şi liniştea meditaţiei, sufletul devine conştient că Dumnezeu îi vorbeşte, iar conştiinţa ne îndeamnă la recunoştinţă şi ardoare în faţa lui Dumnezeu. în adâncul cugetului, ne simţim propria incapacitate, păcătoşenie şi nevrednicie, care ne împing să spunem şi noi împreună cu poporul adunat la Poarta Apelor din Ierusalim, cu mâinile ridicate spre cer: „Amin!" Da, Doamne, vrem să facem voia Ta, dar ajută-ne în neputinţa
127

noastră!" Sau, putem spune ca tânărul Samuel, cu inima pregătită: ***„Vorbeşte,** Doamne, căci robul Tău ascultă"*
(1 Sam. 3.10).
în timpul reculegerii, să nu introducem gândurile, părerile şi dorinţele noastre atunci când ne vorbeşte Domnul, ci să lăsăm loc gândului şi voii Lui, care vrea să pătrundă în inimile noastre, pentru a aşterne dorinţa Sa sfântă. Aceasta este calea prin care Dumnezeu vrea să ne deschidă ochii, să cunoaştem măreţia Cuvântului Său plin de putere şi înviorare. Astfel vom izbuti să creştem în cunoaşterea lui Dumnezeu, ca nişte adevăraţi cărturari sfinţiţi, care citesc cu luare aminte tainele divine, desluşindu-le apoi înţelesul lor tuturor celor din jur, ca o îndrumare vrednică de închinăciune pentru slujba Domnului, în respect şi cuviinţă credincioasă.
3. Cu aceasta, am ajuns la a treia condiţie a binecuvântării, pe care o găsim aici în capitolul 8 al cărţii lui Ne-emia, în legătură cu cercetarea Legii lui Dumnezeu.
Poporul din Ierusalim nu s-a mulţumit numai să audă citirea Legii, ci dorea să poată pricepe deplina semnificaţie a celor auzite, Legea fiind scrisă în ebraica veche care deja nu se mai utiliza. De aceea Ezra trebuia să tălmăcească în noua limbă aramaică. Aşa se explică afirmaţia interesantă de la versetul 8: *„Ei citeau desluşit în cartea Legii lui Dumnezeu, şw. arătau înţelesul, ca să-i facă să înţeleagă ce citiseră".* Deci, dorinţa tuturor celor adunaţi acolo era nu numai să asculte, ci să şi înţeleagă. într-un fel, credincioşii care formau această adunare din Ierusalim erau precursorii creştinilor din Bereea cărora apostolul Pavel le propo-văduise

Evanghelia. Iată ce se spune despre ei la Faptele Apostolilor 7.11: *„Au primit Cuvântul cu toată râvna, >t cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este aşa ".* Desigur că numai mâna Domnului deţine cheia comorilor cereşti, dar El vrea să ne deschidă uşa înţelegerii. De 128
aceea ne-a dat Duhul Sfânt, Care *„cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu"* (1 Cor. 2.10). Să nu ne oprim la acea pietate comodă, lăsând pe seama altora cercetarea Cuvântului, ci să-1 adâncim noi înşine, sub călăuzirea Duhului Sfânt, Care ne împarte din apa vie a izvorului înviorător din împărăţia Sa, pentru a putea duce o viaţă evlavioasă şi cuviincioasă. Fiind creaturi superioare, înzestrate cu inteligenţă, trebuie să întrebuinţăm darul acesta mulţumitori şi harnici, sub disciplina Duhului Sfânt, care va face să ne putem distinge prin limpezimea cunoaşterii adevărului şiprintr-o atitudine curajoasă în abordarea problemelor vieţii. Starea aceasta decurge numai dintr-o meditaţie sfântă şi o cercetare a Scripturilor în curăţie şi sub călăuzirea Duhului. A ajunge în posesia unei Biblii nu este suficient. Trebuie să şi înţelegem cuprinsul ei.
Ezra şi slujitorii lui aveau pregătirea necesară şi datoria specială pentru a tălmăci poporului Legea Domnului: *„ei lămureau poporului Legea, şi fiecare stătea la locul lui"* (v. 7); însă, totodată, întregul popor este invitat să cerceteze, să cugete şi să se documenteze bine. Tot astfel şi noi, care avem prilejul să propovăduim Evanghelia, trebuie să ne impunem ca o regulă permanentă cercetarea cu atenţie a Bibliei, expunând semnificaţia celor citite - fie în predică, fie în studiu biblic - într-un mod care să stârnească interesul general, Cercetarea făcută de predicator se transpune în meditaţia ascultătorilor. De fapt, orice predică sau studiu biblic ar trebui să fie o provocare pentru studiul individual, o introducere care să-i ajute pe ascultători să pătrundă mai adânc în înţelesul minunat şi înviorător al Cuvântului Domnului, izvorul nesecat al împărăţiei lui Dumnezeu, pentru a ni se putea aplica şi nouă cuvintele psalmistului: *„Ferice de omul care zi şi noapte cugetă la Legea Domnului"* (Ps. 1.2).
Unii creştini spun că ei nu pot medita cum ar trebui asupra Cuvântului lui Dumnezeu, fiindcă le lipseşte timpul,

sau nu se pot concentra. Alţii se scuză că sunt atât de ocupaţi cu meseria lor, că nu apucă să se mai gândească la altceva decât la planuri de lucru şi la contactul cu oamenii. Dar şi, în asemenea cazuri, ne este asigurat ajutorul necesar, după cum declară apostolul Pavel: ***„Duhul ne ajută** în slăbiciunea noastră"* (Rom. 8.26). Aceste cuvinte sunt pentru noi de o importanţă vitală şi trebuie să le luăm ca o făgăduinţă de care să ne folosim în rugăciune.
Fie şi numai câteva versete din Biblie citite dimineaţa, sau ascultarea în reculegere a Evangheliei propovăduite în biserică, chiar obosiţi peste măsură fiind, nici o cercetare în Cuvântul lui Dumnezeu nu va rămâne fără rod. Cuvântul citit în reculegere şi cu respectul cuvenit, se transpune în viaţa noastră, într-un gând înalt. Astfel vom descoperi că, prin rugăciune, Cuvântul Domnului se aşterne adânc în sufletul nostru. In rugăciune, noi respirăm din adierea cea veşnică, ce ne face să creştem în cunoaşterea puterii divine, care devine vie şi lucrătoare în viaţa noastră zilnică. Cuvintele lui Dumnezeu se împletesc cu gândurile noastre, pătrund toate fibrele voinţei noastre, ne însoţesc la locul de muncă, şi chiar noaptea, în timpul somnului, îşi fac efectul înviorător, calmant, încurajator. Cuvântul Domnului ne mustră, ne mângâie, ne oferă sfaturi bune şi revarsă raze de lumină asupra noastră în problemele grele ale vieţii, încât trebuie să ne minunăm, ca şi poporul din Ierusalim. Cuvântul viu trăieşte în noi, iar noi trăim prin puterea care izvorăşte din el. înţelegerea crescândă a Cuvântului lui Dumnezeu ne întăreşte în credinţă şi ne inspiră tot mai multă bucurie, aşa cum se spune la versetul 12: *„S-au înveselit mult, căci înţeleseră cuvintele care li se tâlcuiseră".*
Şi noi putem ajunge să experimentăm bucuria divină pe a cărei măreţie Neemia a cuprins-o în concluzia minunată la acest studiu al Legii lui Dumnezeu, evocând în

versetul 10: „ *Căci bucuria Domnului va fi tăria voastră ".* **130**

Neemia 8.13-18

BUCURIA DOMNULUI- TĂRIA VOASTRĂ

.

„A doua zi, capii de familie din tot poporul, preoţii şi leviţii, s-au strâns la cărturarul Ezra, ca să audă tâlcuirea cuvintelor Legii. Şi au găsit scris în Lege că Domnul poruncise prin Moise, că fiii lui Israel trebuie să locuiască în corturi, în timpul sărbătorii lunii a şaptea. Atunci au trimis să răspândească vestea aceasta în toate cetăţile lor şi Iu Ierusalim: «Duceţi-vă la munte şi aduceţi ramuri de măslin, ramuri de măslin sălbatic, ramuri de mirt, ramuri de finic, şi ramuri de copaci stufoşi, ca să faceţi corturi, cum este scris». Atunci poporul s-a dus şi a adus ramuri, şi au făcut corturi pe acoperişul caselor lor, în curţile lor, în curţile Casei lui Dumnezeu, pe locul deschis dinaintea Porţii Apelor şi pe locul deschis de la poarta lui Efraim. Toată adunarea celor ce se întorseseră din robie a făcut corturi şi au locuit în aceste corturi. Din vremea lui Iosua, fiul lui Nun, până în ziua aceasta, nu mai făcuseră copiii lui Israel aşa ceva. Şi a fost o foarte mare veselie. Au citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă. Au prăznuit sărbătoarea şapte zile, şi a fost o adunare de sărbătoare în ziua a opta, cum este poruncit."

Capitolul 8 al cărţii lui Neemia ne arată că tot oraşul stătea sub semnul unei mari bucurii. Cu puţin timp înainte, aceiaşi locuitori zăceau în adâncă mâhnire, în faţa ruinelor

131

cetăţii. Dar în scurt timp, situaţia s-a schimbat. Sub conducerea curajoasă a lui Neemia, opera de reconstrucţie a reuşit ceea ce însemna mare lucru pentru apărarea şi siguranţa cetăţenilor Ierusalimului, deşi, la un moment dat, îi cuprinsese descurajarea şi începuseră să şovăie. Batjocura şi ameninţările vrăjmaşilor erau greu de îndurat, iar căratul molozului începuse să-i istovească. Totuşi, întregul popor a continuat să rămână unit şi stăruitor în lucrarea începută. Aceasta era o condiţie indispensabilă pentru reuşita proiectului lui Neemia. Acum, însă, sosise momentul să decoreze străzile oraşului. Cu toţii alcătuiau un cortegiu de sărbătoare bucuroşi de izbânda obţinută. Oraşul întreg era cuprins de bucurie. Nu lucraseră în zadar, fiindcă mâna cea bună a lui Dumnezeu îi ajutase să realizeze lucrarea. In acest eveniment se anticipează ceva din atmosfera minunată a Noului Legământ. Biserica lui Cristos formează şi ea un cortegiu de sărbătoare, împodobit cu bucurie şi recunoştinţă, în Ierusalimul duhovnicesc. Esenţa, cât şi înfăţişarea creştinismului adevărat, stau sub semnul indispensabil al bucuriei. 0 faţă tristă nu i se potriveşte creştinului adevărat, pe când predarea în slujba Domnului ne predispune la o bucurie plină de recunoştinţă pentru toată mila Domnului, aşa cum declară psalmistul: ***„Strigăte de biruinţă şi*** *de mântuire se înalţă în* ***corturile celor neprihăniţi: dreptatea Domnului câştigă biruinţă!"*** (Ps. 118.15). Da, Evanghelia lui Cristos conţine pentru noi tocmai vestea bună şi îmbucurătoare. Deja la naşterea lui Isus Cristos îngerul lui Dumnezeu a declarat: *„...vă* ***aduc o*** *veste* ***bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul"*** (Le. 2.10). Apoi, către sfârşitul vieţii Sale, când trebuia să împlinească mântuirea noastră pe cruce, Cristos însuşi le spune acest cuvânt măreţ urmaşilor Săi: ***„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, şi bucuria*** *voastră să* ***fie deplină"*** (Ioan 15.11). Faptul că am fost creaţi după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu se datorează numai bucuriei Sale. El S-a bucurat să ne creeze, 132

şi a făcut aceasta după buna plăcere a voii Sale. Chemarea şi izbăvirea noastră explică destinaţia noastră eternă: am fost făcuţi şi răscumpăraţi pentru a ne bucura şi a deveni o pricină de bucurie. Creştinul este un om plin de bucurie şi, totodată, unul care răspândeşte bucurie în jurul său. Ne îndeplinim misiunea care ne-a fost încredinţată faţă de lumea în care

trăim, tocmai prin slujba aducătoare de bucurie. Iar aceasta se poate vedea, în primul rând, din importanţa pe care o acordăm credinţei în Dumnezeu, păstrând acest dar divin în inima noastră chiar şi în zbuciumul unei vieţi grele şi plină de amărăciuni. Oamenii acestei lumi caută să-i înduplece pe urmaşii lui Cristos să nu renunţe la bucuriile şi plăcerile pe care le oferă viaţa aceasta trecătoare. Prin înşelăciunile sale, Diavolul a încercat mereu să le amărască sufletul şi să-i convingă că viaţa de credinţă este închisă şi lipsită de orice bucurie. Dar, în ciuda tuturor ispitelor şi greutăţilor, a necazurilor şi nevoilor materiale, creştinii din lumea întreagă rămân statornici în credinţă şi ascultare de Dumnezeu, inimile tuturor fiind împodobite cu bucurie şi recunoştinţă, într-o atmosferă de solemnitate şi mulţumire, aşa cum s-a întâmplat şi pe vremea lui Neemia, încât Vrăjmaşul nu-i poate răpi credinciosului bucuria Domnului.

Deci, să ne lăsăm conduşi de servul minunat care a fost Neemia, pentru a pătrunde la sursa principală de adevărată bucurie. Chiar şi cei mai deprimaţi dintre noi pot afla aici o speranţă şi pot primi noi puteri spirituale care ţâşnesc din izvorul divin.

La versetul 10 Neemia declară: ***„Bucuria Domnului va fi tăria voastră".*** în această afirmaţie scurtă dar puternică, stă tot secretul izbânzii pe care o istoriseşte cartea lui Neemia. Tăria Domnului stă la originea bucuriei cuceritoare. Că bucuria are un efect încurajator ne-o dovedeşte însăşi experienţa vieţii de toate zilele. Un lucrător plin de entuziasm lucrează mai cu râvnă şi nu simte oboseala. O

inimă înflăcărată de bucuria Domnului descoperă calea cea mai potrivită pentru rezolvarea problemelor grele ale vieţii. Creştinul a cărui inimă este încălzită de flacăra credinţei se ridică peste orice piedici şi întristări, privind spre viitor plin de speranţă şi fiind convins că se află sub ocrotirea şi călăuzirea Domnului.

De aceea, Neemia accentuează bucuria ca o realitate întăritoare, declarând: ***„Bucuria Domnului va fi tăria voastră".*** Şi de ce aceasta? Observăm că Neemia nu spune: bucuria în ajutorul Domnului, sau în reuşita lucrării. Ci **el** declară că tăria noastră constă în însăşi bucuria Domnului. Neemia orientează năzuinţa poporului către voia lui Dumnezeu, cu dorinţa ca toţi oamenii lui să se afle printre cei ce mărturisesc din experienţă, ca şi psalmistul: ***„Pe cine altul am eu în cer afară de Tine ? Şi pe pământ nu-mi*** *găsesc* ***plăcerea în nimeni decât în Tine"*** (Ps. 73.15). ***„Căci la Tine*** *este* ***izvorul vieţii, prin lumina Ta vedem lumina"*** (Ps. 36.9).

Cu viaţa adânc înrădăcinată în Dumnezeu, observăm că din această legătură fundamentală curge în mod direct o minunată putere de bucurie în sufletele noastre. Neemia a fost sigur de misiunea pe care i-a încredinţat-o Dumnezeu pentru a aduce la îndeplinire opera dificilă şi complicată de reconstrucţie a Ierusalimului şi a realizat cu mult curaj, cu mare îndrăzneală şi plin de încredere planul pe care i 1-a inspirat Dumnezeu, lucrând în totul după voia Lui. Pentru Neemia, bucuria Domnului înseamnă vigoare, încurajare, întărire sufletească şi biruinţă, alimentându-şi viaţa din izvorul divin, care este tocmai această bucurie a Domnului.

Aceeaşi convingere o găsim în Noul Testament, caracterizând viaţa apotolului Pavel, marele lider creştin de pe vremea Bisericii Primare. Toată gândirea, acţiunile şi ţelurile sale erau focalizate spre Dumnezeu. La fel ca Neemia, el era omul unei singure ţinte. El urmărea doar un singur

scop în viaţă: să-L câştige pe Cristos. Planul său privitor la alcătuirea bisericilor indica o singură piatră de temelie: Cristos, în al Cărui Nume trebuie să se închine toţi cei din Cer şi de pe pământ. Predicile lui erau îmbibate cu o singură temă: Cristos cel răstignit! „Căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva, decât pe Cristos, şi pe El răstignit!" declară Pavel. Când mărturiseşte unde şi-a înfipt rădăcinile vieţii, el spune clar: ***„Pentru Cristos am pierdut toate şi le socotec ca un gunoi, ca să câştig pe Cristos"*** **(Fii. 3.8).** Dintr-o credinţă pătrunzătoare îşi hrănea el în permanenţă sufletul, plin de elanul şi bucuria măreaţă pe care le găsise în Dumnezeu şi care îl făceau să exclame: ***„Sunt plin de mângâiere, îmi saltă inima de bucurie în toate necazurile"*** (2 Cor. 7.4). Numai o legătură vitală cu Cristos făcea să-i tresalte inima de bucurie, asigurându-i forţa necesară pentru a-şi îndeplini slujba sa grea, extraordinară,

vestind Neamurilor Evanghelia păcii. Pasiunea sa înflăcărată şi-o exprima faţă de toţi credincioşii, dorind fierbinte ca ei să renunţe la izvoarele bucuriilor lumeşti care seacă la fel ca un pârâu sub arşiţa soarelui, şi să-şi găsească satisfacţia sufletească, mereu împrospătată, în izvorul divin şi nesecat al bucuriei. Şi astfel, apostolul le recomandă: ***„Bucuraţi-vă totdeauna în Domnul! Iarăşi zic: Bucuraţi-vă! Blândeţea voastră să fie cunoscută de toţi oamenii!"*** **(Fii. 4.4).** Ne-am putea întreba de ce oare bucuria noastră nu se îmbracă cu putere biruitoare? De ce bucuriile noastre sunt aşa de superficiale şi trec atât de repede? Cum se face că temerile şi îngrijorările le iau locul? Oare nu Se află Domnul la originea bucuriei noastre? Desigur că nu ne referim la bucuriile lumeşti, păcătoase, ci la acel gen de bucurie care vine de la Domnul; însă, probabil că noi ne mulţumim să beneficiem doar de anumite binefaceri ale Sale: izbândă în ceea ce facem, sănătate, călăuzire şi împlinirea dorinţelor; sau, poate, numai de o vreme frumoasă ori de un somn plăcut. Chiar dacă nu ne dăm seama, aceasta dovedeşte
135
că, de fapt, în centrul vieţii noastre nu Se află Cristos, ci propria noastră persoană; că bucuria noastră nu urmăreşte voia lui Dumnezeu, ci este dependentă de împlinirea dorinţelor noastre schimbătoare. Totuşi, de la un capăt la celălalt, Sfânta Scriptură dă mărturie că bucuria Domnului nu este altceva decât manifestarea voinţei Sale. Deci nu un sentiment religios trecător, nu o experienţă mistică sau o stare extatică cunoscută din când în când, ci împlinirea în mod practic şi conştient a voii lui Dumnezeu - iată ce este realmente bucuria în Domnul. împlinirea voii lui Dumnezeu este împletită cu ascultarea noastră. Pilda vieţii Mântuitorului ne arată că bucuria Sa a fost întruna pasiunea înflăcărată de a împlini voia Tatălui ceresc. De exemplu, în legătură cu trezirea minunată care a avut loc în Samaria, El le-a spus ucenicilor: *„Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, şi să* împlinesc lucrarea Lui"* (Ioan 4.34). Deplina Sa ascultare de Tatăl, ca Fiu al Său, îi conferea autoritate şi putere divină, încât a parcurs drumul cel greu al crucii, cu bucurie, calm şi încredere, oferindu-le urmaşilor Lui, prin puterea bucuriei Sale, încurajarea de care aceştia aveau atâta trebuinţă: *„V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână in voi, şi bucuria voastră să fie deplină"* (Ioan 15.11).

Pe vremea lui Neemia, inimile celor implicaţi în opera de reconstrucţie a Ierusalimului nu erau pline de bucurie doar la vederea zidurilor reconstruite, a porţilor reparate sau a caselor pe care le zidiseră în interiorul Ierusalimului. Bucuria lor avea o cauză mult mai profundă: cărturarul Ezra trebuia să vină în faţa întregului popor cu Legea Domnului şi s-o tălmăcească aşa încât cu toţii, mari şi mici, să ştie şi să înţeleagă care este voia lui Dumnezeu.

Şi îndată ce le-a fost descoperită voia lui Dumnezeu, cerinţele sfinţeniei şi binecuvântările îndurării Lui, evident că poporul ales trebuia să se conformeze voinţei divine.
136
Ca semn că au priceput ce aveau de făcut, copiii lui Israel au ascultat îndemnul căpeteniilor, reinstituind sărbătoarea Corturilor. în chipul acesta, ei au putut recupera ceea ce pierduseră din vedere, şi anume să acorde întâietate lucrurilor divine. Procedând astfel, deodată a izbucnit o mare veselie în inimile oamenilor care umpleau străzile oraşului, încât textul ne spune: *„Şi a fost o foarte mare veselie"* (v. 17). *„...s-au veselit mult, căci înţeleseseră cuvintele care li se tâlcuiseră"* (v. 12). Auzirea, înţelegerea şi împlinirea Legii lui Dumnezeu erau pentru toţi locuitorii Ierusalimului izvorul unei bucurii adevărate.

0 ascultare fără condiţii, fără rezerve şi fără murmure faţă de voia lui Dumnezeu - iată care este sursa bucurie viabile pe care o oferă creştinismul. Spre deosebire de orice operă din literatura universală, Biblia ne transmite revelaţiile divine, care aduc inimii omeneşti adevărata fericire. Probabil că, la început, mulţi cititori întâmpină anumite dificultăţi în vederea înţelegerii voii lui Dumnezeu. S-ar putea ca, la un moment dat, să avem impresia că ne apasă nişte nori grei care învăluie drumul vieţii şi ne înfricoşează. Dar atunci când privim înspre voia lui Dumnezeu, nu doar ca nişte simpli spectatori, ci ca actorii chemaţi s-o aducă la îndeplinire, nu mai avem nici o reţinere, ci purcedem decişi întru împlinirea ei, fiind învăluiţi şi noi, ca Moise pe Muntele Sinai, de strălucirea gloriei dumnezeieşti. El s-a suit pe munte nu cu scopul de a privi mai de aproape norul slavei lui Dumnezeu, ci fiind înconjurat de acest nor, el a fost învăluit de strălucirea măreaţă a prezenţei lui Dumnezeu, Care i-a vorbit ca unui prieten şi i-a dat Legea izvorâtă dintr-o dragoste pătrunsă de sfinţenie, adevăr şi îndurare faţă

de poporul ales. Atunci o putere măreaţă şi sfântă care radia în jurul lui Moise, i-a umplut inima, iar faţa lui strălucea ca razele soarelui.
Dorinţa fierbinte de a cunoaşte şi a împlini voia lui Dumnezeu, încrederea deplină în Cuvântul Său divin, va
137
face să fie luminată şi cărarea vieţii noastre, descopreindu-ne dragostea măreaţă a lui Dumnezeu faţă de noi, nişte slabe fiinţe omeneşti. Hotărârea noastră energică de a ţine Calea Domnului şi a trăi în ascultare permanentă de Cuvântul Său produc o bucurie crescândă în inimile noastre, iar paginile Cărţii Sfinte devin pentru noi izvorul limpede şi nesecat al unei veselii veşnice.
Dar textul nostru precizează că, înainte de bucuria adevărată, plânsul brăzda cu lacrimi feţele poporului: *„Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii"* (v. 9). Bucuria a izbucnit după lacrimi. întreaga Biblie afirmă mereu această realitate, că numai trecând prin lacrimi ajungem la bucurie, pentru ca sufletul căutător de pace să poată fi răcorit.
Să ne întrebăm, deci: de ce au plâns locuitorii Ierusalimului atunci când au ascultat citirea Legii? Ei bine, era un plâns copleşitor fiindcă au luat cunoştinţă din textul Legii despre sfinţenia, măreţia şi dragostea lui Dumnezeu faţă de poporul Său. Ei au priceput însemnătatea oblăduirii minunate a lui Dumnezeu, Care povăţuieşte sufletul credincioşilor Săi spre o ţintă nobilă: mântuirea lor. înţelepciunea câştigată prin ascultarea cuvintelor Legii lui Dumnezeu le-a stors lacrimi de pocăinţă, fiindcă, în lumina dragostei divine, tot poporul şi-a recunoscut starea de păcătoşenie, răzvrătirea, nemulţumirea, cârtirea şi abaterile de la poruncile Domnului. Citind cărţile lui Moise, ei au aflat că: *„Domnul este încet la mânie şi bogat în bunătate, iartă fărădelegea şi răzvrătirea"* (Num. 14.18) şi astfel, după plânsul pocăinţei, au cunoscut bucuria şi veselia pe care le aduce în inimă îndurarea Domnului.
Starea aceasta de lucruri a rămas neschimbată până în zilele noastre. Bucuria lui Cristos pătrunde mai adânc într-o inimă zdrobită, când din propriile noastre justificări şi scuze n-au mai rămas decât nişte cioburi. Se spune că într-o anumită regiune, se aplică un procedeu neobişnuit 138
pentru obţinerea materialului necesar fabricării viorilor. Lemnul respectiv este mai întâi spart în bucăţi, care sunt apoi lipite împreună. După uscarea materialului, procedeul se repetă, de data aceasta lemnul fiind rupt în bucăţi şi mai mici. Aşa se tratează materialul de fabricaţie al viorilor, din bucăţi lipite una lângă alta, ca să-i dea soliditate şi sonoritate, până ce iese vioara cu sunetul frumos şi pătrunzător.
De ce am spus această pildă? Ne dăm seama că ea conţine un adevăr, care se referă la miezul Evangheliei, atunci când ne vorbeşte despre crucea lui Cristos. Da, tocmai crucea, care de fapt este locul de jale, dar acolo a fost făurită bucuria mântuirii noastre; la cruce se află izvorul întăritor de bucurie, care nimiceşte egoismul nostru, care condamnă mândria noastră, care pătrunde până în străfundurile fiinţei noastre. Lucrarea divină este aceea care sfărâmă scuzele şi dezvinovăţirile noastre, care face ca întristarea să ne cuprindă inima şi ochii să ni se umple de lacrimi grele pentru păcatele comise. Zdrobirea firii noastre vechi, spargerea în fărâme a inimii noastre împietrite - lucrare pe care o face crucea Domnului Isus Cristos - ne conduce la o experienţă minunată, când observăm că în locul iubirii de sine care a fost distrusă curge o putere cu totul nouă, pe care o putem numi puterea îndurării şi bunătăţii Domnului, destinată mântuirii sufletului nostru în deplină bucurie. Bucuria aceasta este profundă şi reală, vie şi puternică, şi ea nu se lasă acoperită şi stinsă sub cenuşa întristărilor şi necazurilor zilnice; dimpotrivă, chiar dacă obrajii ne sunt brăzdaţi de lacrimi datorate suferinţelor, greutăţilor şi stărilor tensionate prin care trecem, această bucurie a Domnului face să ne strălucească ochii pentru ca bucuria noastră să fie deplină.
în felul acesta, Dumnezeu face să devenim şi noi o pricină de bucurie pentru alţii, aşa cum au fost pe vremea lui Neemia locuitorii Ierusalimului, aceştia, primind Legea lui Dumnezeu cu bucurie, au devenit la rândul lor o pricină de bucurie.
139
Fiind cu toţii adunaţi la Sărbătoarea Corturilor, Neemia decretează, cu prilejul acestei solemnităţi: *„Duceţi-vă de mâncaţi cărnuri grase şi beţi băuturi dulci, şi trimiteţi câte o*

parte şi celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniţi căci bucuria Domnului va fi tăria voastră " (v. 10). *„Şi tot poporul s-a dus să mănânce şi să bea. Şi au trimis câte o parte şi altora, şi s-au veselit mult. Căci înţeleseră cuvintele care li se tâlcuiseră"* (v. 12).
Luate în chip spiritual, toate acestea ar trebui să se petreacă la fel şi printre cetăţenii Ierusalimului duhovnicesc, în Biserica lui Cristos. Feţele creştinilor trebuie să radieze o bucurie divină." Viaţa noastră pe acest pământ trebuie să fie pusă în slujba bucuriei, să fim consacraţi înveselirii altora, invitându-i pe semenii noştri care trăiesc departe de Dumnezeu, în ţinutul întristării şi în robia păcatului, să vină grabnic la praznicul harului dumnezeiesc pentru a avea şi ei parte de bucuria Domnului, de bucuria mântuirii Sale. De fapt, în viaţa noastră de toate zilele, când avem o mare bucurie, nu prea reuşim s-o ascundem. Ea devine vizibilă prin atitudinea noastră; deodată ne simţim împinşi s-o împărtăşim şi altora, pentru ca să devină şi ei părtaşi bucuriei noastre. Aşa se întâmplă atunci când marea bucurie a mântuirii ne-a umplut inima: n-o putem ascunde şi nu încercăm s-o păstrăm doar pentru propria noastră satisfacţie. Bucuria lui Isus Cristos devine pentru noi un izvor de putere activă, o forţă care ne pune în mişcare. Ea sparge pe neaşteptate zidurile timidităţii noastre, frânge barierele egoismului nostru îngust şi ne smulge din comoditatea trândăviei noastre, pentru a fi copleşiţi de o singură dorinţă, şi anume: să-i facem şi pe alţii părtaşi binecuvântărilor Domnului; să le dăm din darurile pe care le-am primit noi şi *„celor ce n-au nimic pregătit",* invitându-i şi pe ei la masa festivă a lui Cristos, unde atmosfera este una plină de veselie. Mare efect are o stare de veselie generală când motivaţia ei este corectă şi izvorul de origine divină. 140

Dacă aprindem noaptea o lanternă şi acoperim lentila cu degetul, observăm răspândindu-se în jur o lumină roşiatică. Aproape la fel se petrec lucrurile când în inimile noastre este aprinsă bucuria Domnului, prin puterea Duhului Sfânt. Pentru ochii celor din jur, viaţa noastră poate fi acoperită - ca lentila pe care am pus degetul -, de multe necazuri şi nevoi, defecte şi neplăceri, întristări sau slăbiciuni; se prea poate să ajungem în asemenea situaţii încât să nu-L putem mărturisi pe Cristos prin viu grai. Totuşi fiinţa noastră poate difuza o căldură sufletească tainică, o bucurie contagioasă care să-i atragă pe oameni către Cristos, discret, fără multă zarvă. Bucuria Domnului poate străbate ca o lumină plăcută, prin atitudinea noastră. Ştim bine că dintr-o inimă plină, se revarsă peste cei din jur ceea ce are ea mai preţios. Astfel, creştinul cu inima plină, va şti să răspândească într-un mod copleşitor în jurul său, măreţia de cetăţean al Ierusalimului duhovnicesc, adică un copil al lui Dumnezeu cu adevărat mântuit şi fericit.
Omenirea indiferentă şi ostilă adevărului divin are mare nevoie de lucrători harnici şi devotaţi, dar, mai întâi de toate, ea duce lipsă de bărbaţi, femei şi tineri cu inimile pline de bucuria Domnului, cum a fost Neemia. Deci, este nevoie de oameni înviorаţi de adevărul divin, care să răspândească o mireasmă plăcută, să creeze o atmosferă de bucurie cuceritoare acolo unde le-a fost rânduit să trăiască: la birou sau în fabrică, pe ogor, la patul bolnavilor sau în armată. Avem nevoie de oameni senini, viguroşi, îndrăzneţi şi credincioşi a căror trăire să fie o bună mărturie, răspândind astfel razele bucuriei Domnului.
O astfel de mărturie va convinge lumea de starea fericită a copiilor lui Dumnezeu. Numai un creştinism îmbucurător poate câştiga suflete pentru Cristos. Iar în lumina lucrării lui Neemia la Ierusalim, să lăsăm ca şi inimile noastre să fie copleşite de bucuria Domnului care să izbucnească într-o atmosferă sărbătorească, pentru a se repeta ce s-a întâmplat atunci: *„Şi a fost o foarte mare veselie!"* (v. 17).
141
I.....I I I

*Neemia 9*1-37 RUGĂCIUNEA POCĂINŢEI*

„în a douăzeci şi patra zi a aceleiaşi luni, copiii lui Israel s-au adunat, îmbrăcaţi în saci şi presăraţi cu ţărână, pentru ţinerea unui post. Cei ce erau din neamul lui Israel, despărţindu-

se de toţi străinii, au venit şi şi-au mărturisit păcatele lor şi fărădelegile părinţilor lor. După ce au şezut jos, au citit în cartea Legii Domnului, Dumnezeului lor, a patra parte din zi; şi altă a patra parte din zi şi-au mărturisit păcatele şi s-au închinat înaintea Domnului, Dumnezeului lor. Iosua, Bani, Cadmiel, ŞebaniaBuni, Şerebia, Bănişi Chenani s-au suit pe scaunul leviţilor şi au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeul lor. Şi leviţii Iosua, Cadmiel, Bani, Haşabnia, Şerebia, Hodia, Şebania şi Petahia, au zis: «Sculaţi-vă şi binecuvântaţi pe Domnul, Dumnezeul vostru, din veşnicie în veşnicie! Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice binecuvântare şi de orice laudă! Tu, Doamne, numai Tu, ai făcut cerurile şi toată oştirea lor, şi pământul cu tot ce este pe el, mările cu tot ce cuprind ele. Tu dai viaţă tuturor acestor lucruri, şi oştirea cerurilor se închină înaintea Ta. Tu, Doamne Dumnezeule, ai ales pe Avraam, l-ai scos din JJr din Haldeia, şi i-ai pus numele lui Avraam. Tu ai găsit inima lui credincioasă înaintea Ta, ai făcut legământ cu el, şi ai făgăduit că vei da seminţei lui ţara canaaniţilor, 142
hetiţilor, amoriţilor, fereziţilor, iebusiţilor şi ghirga-siţilor. Şi Ţi-ai ţinut cuvântul, căci eşti drept. Tu ai văzut necazul părinţilor noştri în Egipt, şi le-ai auzit strigătele la Marea Roşie. Ai făcut semne şi minuni împotriva lui Faraon, împotriva tuturor slujitorilor lui şi împotriva întregului popor din ţara lui, pentru că ştiai cu câtă îngâmfare se purtaseră faţă de părinţii noştri, şi Ţi-ai arătat slava Ta cum se vede astăzi. Ai despărţit marea înaintea lor, şi au trecut pe uscat prin mijlocul mării: dar ai prăbuşit în adânc, ca o piatră în fundul apelor, pe cei ce-i urmăreau. I-ai călăuzit ziua printr-un stâlp de nor, şi noaptea printr-un stâlp de foc, care le lumina drumul pe care aveau să-l urmeze. Te-ai pogorât pe muntele Sinai, le-ai vorbit din înălţimea cerurilor, şi le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învăţături şi orânduiri minunate. Le-ai făcut cunoscut Sabatul Tău cel sfânt, şi le-ai dat prin robul Tău Moise, porunci, învăţături şi o lege. Le-ai dat, de la înălţimea cerurilor, pâine, când le era foame, şi ai scos apă din stâncă, atunci când le era sete. Şi le-ai spus să intre în stăpânirea ţării pe care jurasei că le-o vei da. Dar părinţii noştri s-au îngâmfat şi şi-au înţepenit grumazul. N-au urmat poruncile Tale, n-au vrut să asculte, şi au dat uitării minunile pe cari le făcusei pentru ei. Şi-au înţepenit grumazul; şi, în răzvrătirea lor, şi-au pus o căpetenie ca să se întoarcă în robia lor. Dar Tu, Tu eşti un Dumnezeu gata să ierţi, îndurător şi milostiv, încet la mânie şi bogat în bunătate. Şi nu i-ai părăsit, nici chiar atunci când şi-au făcut un viţel turnat, şi au zis: lată Dumnezeul tău care te-a scos din Egipt!' Şi s-au dedat la mari ocări faţă de Tine. în îndurarea Ta fără margini, nu i-ai părăsit în pustie, şi stâlpul de nor n-a încetat să-i călăuzească ziua pe drum, nici stâlpul de foc să le lumineze noaptea drumul, pe care aveau să-l urmeze. Le-ai dat Duhul Tău
143
niaini

0
Jjfjli

cel bun, ca să-i facă înţelepţi; n-ai îndej . fjj d Ta de la gura lor, şi le-ai dat apă să-ş ■ rjij setea. Patruzeci de ani, ai avut grijă să- ^ 'jj î pustie, şi n-au dus lipsă de nimic, haine f/ §(t*
Js df ii a t
învechit, şi picioarele nu li s-au umflat, ut] Ir**,* l *mână împărăţii şi popoare, ale căror t^rft /h* «* I
' *9 & Ir li l
împărţit între ei, şi au stăpânit ţara lui &ţp, lf^ râtul Hesbonului şi ţara li O

f . ..... *. *ci, fi au stăpânit ţara lui &,y ,*
râtul Hesbonului, şi ţara lui Og, împăratul .^ i ~.....
Le-ai înmulţit fiii ca stelele cerurilor, şi i, rf hfc'~ ţara despre care spusesei părinţilor lor că ^f> ii oj'"m stăpânire. Şi fiii lor au intrat şi au luat ţat ,Jy hl'"" nire; ai smerit înaintea lor pe locuitorii 1' (ii"//l anitii, şi i-ai dat în mâinile lor, împreună ci ' IIS şi popoarele ţării, ca să le facă ce le place. f^kSP stăpâni pe cetăţi întărite şi pe pământuri ,$; ti; î au stăpânit case pline de tot felul de bunăi ^ \lfx săpate, vii, măslini, şi pomi roditori din i ,/ /, /" mâncat, s-au saturat, s-au îngrăşat, şi tum,f A desfătări, prin bunătatea Ta cea mare. Totu ,/ Jlifr< răsculat şi s-au răzvrătit împotriva Ta. Au. fr ILf Legea Ta la spatele lor, au ucis pe proorocii ■: t rU * rugau ferbinte să se întoarcă la Tine. Atunci t, /,/j"1 în mâinile vrăjmaşilor lor, care i-au apăsat . / 'Mr~ vremea necazului lor, au strigat către Tine; „v J wW auzit de la înălţimea cerurilor, şi, în îndurare .^p in s* mare, le-ai dat izbăvitori care i-au scăpat din ff*ii(\ vrăjmaşilor lor. Când au avut odihnă, au începi-t fii, să facă rău, înaintea Ta. Atunci i-ai lăsat în A Fu vrăjmaşilor lor, care i-au stăpânit Dar, din nou ^ jlf gat către Tine; şi Tu i-ai auzit de la înălţimea ci^p'^ j (şi în marea Ta îndurare, i-ai izbăvit de mai mui^l K l-ai rugat fierbinte să se întoarcă la Legea Ta~, au stăruit în îngâmfarea lor, n-au ascultat de P<u^ Tale, au păcătuit împotriva orânduirilor Tal., fac viu pe cel ce le împlineşte, Ţi-au întors spa* 144
cel bun, ca să-i facă înţelepţi; n-ai îndepărtat mana Ta de la gura lor, şi le-ai dat apă să-şi potolească setea. Patruzeci de ani, ai avut grijă să-i hrăneşti în pustie, şi n-au dus lipsă de nimic, hainele nu li s-au învechit, şi picioarele nu li s-au umflat. Le-ai dat în mană împărăţii şi popoare, ale căror ţinuturi le-ai împărţit între ei, şi au stăpânit ţara lui Sihon, împăratul Hesbonului, şi ţara lui Og, împăratul Basanului. Le-ai înmulţit fiii ca stelele cerurilor, şi i-ai adus în ţara despre care spusesei părinţilor lor că au s-o ia în stăpânire. Şi fiii lor au intrat şi au luat ţara în stăpânire; ai smerit înaintea lor pe locuitorii ţării, cana-aniţii, şi i-ai dat în mâinile lor, împreună cu împăraţii şi popoarele ţării, ca să le facă ce le place. Au ajuns stăpâni pe cetăţi întărite şi pe pământuri roditoare; au stăpânit case pline de tot felul de bunătăţi, puţuri săpate, vii, măslini, şi pomi roditori din belşug; au mâncat, s-au săturat, s-au îngrăşat, şi au trăit în desfătări, prin bunătatea Ta cea mare. Totuşi, ei s-au răsculat şi s-au răzvrătit împotriva Ta. Au aruncat Legea Ta la spatele lor, au ucis pe proorocii tăi, care-i rugau ferbinte să se întoarcă la Tine. Atunci i-ai lăsat în mâinile vrăjmaşilor lor, care i-au apăsat. Dar, în vremea necazului lor, au strigat către Tine; şi tu i-ai auzit de la înălţimea cerurilor, şi, în îndurarea Ta cea mare, le-ai dat izbăvitori care i-au scăpat din mâinile vrăjmaşilor lor. Când au avut odihnă, au început iarăşi să facă rău, înaintea Ta. Atunci i-ai lăsat în mâinile vrăjmaşilor lor, care i-au stăpânit Dar, din nou au strigat către Tine; şi Tu i-ai auzit de la înălţimea cerurilor, şi în marea Ta îndurare, i-ai izbăvit de mai multe ori. l-ai rugat fierbinte să se întoarcă la Legea Ta; dar ei au stăruit în îngâmfarea lor, n-au ascultat de

poruncile Tale, au păcătuit împotriva orânduirilor Tale, care fac viu pe cel ce le împlineşte, Ţi-au întors spatele cu 144
îndărătnicie, şi-au înţepenit grumazul, şi n-au ascultat. I-ai îngăduit astfel mulţi ani, le-ai dat înştiinţări prin Duhul Tău, prin prooroci, şi tot n-au hiat aminte. Atunci i-ai dat în mâinile unor popoare străine. Dar, în marea Ta îndurare, nu i-ai nimicit, şi nu i-ai părăsit, căci Tu eşti un Dumnezeu milostiv şi îndurător. Şi acum, Dumnezeul nostru, Dumnzeule mare, puternic şi înfricoşat, Tu care îţi ţii legământul Tău de îndurare, nu privi ca puţin lucru toate suferinţele prin care am trecut noi, împăraţii noştri, căpeteniile noastre, preoţii noştri, prooroci noştri, părinţii noştri, şi tot poporul Tău, din vremea împăraţilor Asiriei până în ziua de azi. Tu ai fost drept în tot ce ni s-a întâmplat, căci Te-ai arătat credincios, iar noi am făcut rău. împăraţii noştri, căpeteniile noastre, preoţii noştri, şi părinţii noştri n-au păzit Legea, şi n-au dat ascultare nici poruncilor, nici înştiinţărilor pe care li le dădeai. Când erau stăpâni, în mijlocul multelor binefaceri pe care li le dădeai, în ţara întinsă şi roditoare, pe care le-o dădusei, nu Ţi-au slujit şi nu s-au abătut de la faptele lor rele. Şi astăzi, iată-ne robi! Iată-ne robi pe pământul pe care hai dat părinţilor noştri pentru ca să se bucure de roadele şi de bunurile lui! El îşi înmulţeşte roadele pentru împăraţii cărora ne-ai supus, din pricina păcatelor noastre; ei stăpânesc după plac asupra trupurilor noastre şi asupra vitelor noastre, şi suntem într-o mare strâmtorare!"
Nu găsim în toată Scriptura ceva mai impresionant în ce priveşte pocăinţa, ca evenimentele evocate în acest capitol 9, din cartea lui Neemia. Din rugăciunea poporului adunat la Ierusalim ne putem da seama ce mare importanţă are mărturisirea păcatelor, făcută cu o inimă sinceră, sensibilă şi după voia lui Dumnezeu. Neemia *c* -10
145
1. Să remarcăm mai întâi momentul în care s-a declanşat mişcarea pentru pocăinţă în sânul poporului. Poate că ne-am fi aşteptat ca aceasta să se întâmple atunci când iudeii, aflaţi într-o situaţie jalnică, locuiau în oraşul dărâmat. Sau poate atunci când se vedeau fără ajutor, părăsiţi, lăsaţi în voia vitregiilor soartei şi total deznădăjduiţi. Desigur că ni s-ar părea ceva foarte normal ca tocmai atunci să ţâşnească rugăciunea de pocăinţă din sufletul lor chinuit de teamă. O nenorocire nu vine niciodată singură - o grea încercare ne smereşte întotdeauna şi pune capăt împietririi sufleteşti.
Dar în textul nostru altfel stau lucrurile. Imediat după adunarea solemnă de cercetare a Legii lui Dumnezeu, urmează rugăciunea de pocăinţă, însoţită de o stare de recunoştinţă profundă. Oraşul este restaurat. Opera începută cu atâta greutate a izbutit. Strigătele de bucurie ale locuitorilor oraşului culminează cu declaraţia solemnă a lui Ne-emia: ***„Bucuria Domnului va fi tăria voastră!"*** (8.10). Apoi deodată, din elanul sărbătoresc, se înalţă emoţionantă, către tronul lui Dumnezeu, rugăciunea de pocăinţă.
Faptul acesta conţine o învăţătură extrem de importantă pentru noi. Aici se observă cum, prin însăşi intervenţia lui Dumnezeu, inimile lucrătorilor au fost umplute de bucurie, pentru a şti să preţuiască rezultatele obţinute. Reconstruirea Ierusalimului trebuia să fie însoţită de înnoirea lăuntrică a cetăţenilor lui; şi aici se accentuează acţiunea divină spunându-se că „mâna cea bună a lui Dumnezeu" a lucrat asupra oamenilor, pentru ca ei să acorde importanţa cuvenită lucrurilor duhovniceşti de bază. Inima, modelată prin puterea Duhului Sfânt pentru a lucra la înaintarea împărăţiei lui Dumnezeu, consideră pocăinţa ca un element de bază. Pocăinţa rămâne, aşadar, principiul fundamental de viaţă şi slujire.
Putem observa clar că aşa s-au petrecut lucrurile chiar şi în viaţa lui Neemia. Primul capitol din cartea **lui** începe
146
cu o rugăciune de pocăinţă personală şi adâncă închinăciune. Auzind despre starea jalnică în care se afla oraşul atât de iubit şi vestit altădată şi, de asemenea, luând act despre nenorocirea în care zăcea poporul lui în robia babiloniană, Neemia se simte atât de zdrobit, încât cade cu faţa la pământ, într-o adâncă pocăinţă înaintea lui Dumnezeu. Dar în atitudinea lui se

împleteşte umilinţa din pricina propriilor slăbiciuni cu recunoaşterea şi asumarea păcatelor întregului său popor. El se identifică cu neamul său şi se simte părtaş la nenorocirile care s-au abătut asupra lui. Apoi, pe toată durata lucrărilor de reconstrucţie a oraşului, el stăruie în această atitudine de smerenie şi pocăinţă. Pe tot cuprinsul cărţii lui Neemia vibrează melodia acestui sentiment profund de pocăinţă. Aici se află explicaţia cea mai plauzibilă a triumfului său deplin în tot ce a făcut pentru Dumnezeu şi pentru binele poporului Său. O asemenea atitudine de smerenie şi pocăinţă rămâne valabilă şi în Noul Legământ, ea fiind cheia triumfului Bisercii lui Cris-tos. O viaţă de biruinţă şi progres spiritual se poate dezvolta numai pe terenul unei pocăinţe stăruitoare în smerenie.

De fapt, toată Scriptura şi istoria Bisericii, precum şi lucrarea misionară din lumea întreagă dovedesc că viaţa creştinului, a omului născut din nou, tinde mereu spre o pocăinţă mai profundă şi o umblare conformă cu voia lui Dumnezeu. Credinciosul născut din nou prin Duhul Sfânt şi ascultarea de adevărul lui Isus Cristos, nu va încerca nicidecum să adopte o stare de pocăinţă şi să îmbrace haina evlaviei numai în zile de sărbătoare.

în cadrul unei întâlniri restrânse la care au participat pastori şi alţi slujitori ai Bisericii, s-a discutat mult despre importanţa lucrării Duhului Sfânt în viaţa credinciosului, în timpul acestei discuţii, un pastor bătrân, cunoscut de toţi ca un credincios statornic şi devotat în slujba Domnului, a rezumat experienţa sa într-o mişcătoare mărturisire. Printre altele, el a spus: *„Cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât*

simt mai mult nevoia de pocăinţă, fiindcă devin tot mai mult un păcătos. Faţă de ispitele din viaţa zilnică şi firea omenească şovăielnică, îmi dau seama cât de mult datorez sfinţeniei şi măreţiei Mântuitorului meu ".

Apostolul Pavel afirmase cu privire la lupta contra firii pământeşti: ***„Am voinţa să fac binele, dar n-am puterea*** *să-lfac"* (Rom. 7.18). Numai îndurării divine se datorează faptul că Duhul Sfânt pune stăpânire pe noi şi ne împuterniceşte pentru lucrarea Domnului. în măsura în care atitudinea noastră va dovedi pocăinţă faţă de Dumnezeu, în aceeaşi măsură va putea Duhul Sfânt să ne păstreze în starea unui prunc care este total dependent de îngrijirea maternă, şi să distrugă în fiinţa noastră orice sentiment de glorie deşartă, ajutându-ne să trăim pentru slava lui Dumnezeu, în capitolul 9 pe care l-am citit mai înainte, se poate observa uşor cum a început mişcarea de trezire spirituală printre locuitorii Ierusalimului. Aici trăiau mulţi străini care nu aparţineau obştii, dar nu aceştia au fost cei ce au dat tonul pocăinţei, ci mişcarea a început cu câţiva israeliţi din oraş, care s-au adunat la cercetarea şi tălmăcirea Legii lui Dumnezeu. Erau câteva persoane din cercul intim al leviţilor, care se aflau în slujba altarului, după cum se precizează în versetul *2:* ***„Cei ce erau din neamul lui Israel, despărţindu-se de toţi străinii, au venit şi şi-au mărturisit păcatele lor şi fărădelegile părinţilor lor".*** ***„Şi-au mărturisit păcatele şi s-au închinat înaintea*** *Domnului, Dumnezeului lor"* (v. 3). Separarea de străini nu era un gest care să exprime îngâmfare. Dar mărturisirea păcatelor venea din partea israeliţilor, care s-au închinat cu inimi deschise şi sincere înaintea lui Dumnezeu; or, pentru o închinare adevărată, plăcută Domnului, era nevoie ca ei să se despartă de pornirile păcătoase ale străinilor, de tot ce era străin de voia lui Dumnezeu. Simţind povara nelegiuirilor, ei ***„au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeul*** *lor"* (v. 4).

Noul Testament spune că ***, judecata stă să înceapă de*** *la Casa lui Dumnezeu"* (1 Pet. 4.17). De aceea este drept ca şi pocăinţa să înceapă tot de la casa lui Dumnezeu, de la cei credincioşi, care slujesc mai cu seamă în „Locul preasfânt". Cine se izolează de lumea destrăbălată, socotindu-se mai presus de ea prin faptul că trăieşte printre cei evlavioşi, acela încă nu este un om matur duhovniceşte. Desigur, el poate privi cu dezgust la depravarea din jurul său, ferindu-se de oamenii care duc o viaţă fără ruşine, şi chiar să fie satisfăcut că nu face parte din rândul celor batjocoritori. Dar prin atitudinea sa, dovedeşte că nu este îndreptăţit să poarte numele de copil al lui Dumnezeu. Aceasta din pricină că îi lipseşte puterea de a mărturisi cu îndrăzneală credinţa care câştigă biruinţa asupra lumii, şi nu poate fi folosit de Duhul Sfânt pentru mântuirea sufletelor pierdute. însă, înainte ca poporul credincios al Noului Legământ să-şi poată împlini datoria lui de a evangheliza lumea, trebuie să înceapă

mai întâi o mişcare sfântă de trezire în sânul lui, pentru ca astfel creştinii să ajungă stăpâniţi de o mare râvnă priind lucrarea de misiune şi câştigarea sufletelor nemântuite. Ca să rodească rugăciunile stăruitoare ale multor credincioşi care cer o trezire spirituală, o mişcare de pocăinţă adâncă în mijlocul neamului nostru, este nevoie mai întâi de o trezire adevărată în mijlocul Bisericii din care facem parte fiecare; mai mult, trebuie ca această trezire să înceapă cu noi înşine, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Neemia. Fireşte că pentru aşa ceva trebuie să ne despărţim de pornirile păcătoase ale străinilor. Nu numai în aparenţă, ci în adâncul conştiinţei noastre, luând hotărârea fermă de a renunţa la metodele şi poftele lumeşti, care ar putea dăinui în viaţa noastră personală şi în activitatea noastră zilnică. întotdeauna o mişcare duhovnicească a pornit din sânul copiilor lui Dumnezeu, smeriţi şi despărţiţi lăuntric de lumea ostilă Evangheliei.

149

simt mai mult nevoia de pocăinţă, fiindcă devin tot mai mult un păcătos. Faţă de ispitele din viaţa zilnică şi firea omenească şovăielnică, îmi dau seama cât de mult datorez sfinţeniei şi măreţiei Mântuitorului meu".

Apostolul Pavel afirmase cu privire la lupta contra firii pământeşti: ***„Am voinţa să fac binele, darn-am puterea*** *să-lfac"* (Rom. 7.18). Numai îndurării divine se datorează faptul că Duhul Sfânt pune stăpânire pe noi şi ne împuterniceşte pentru lucrarea Domnului. în măsura în care atitudinea noastră va dovedi pocăinţă faţă de Dumnezeu, în aceeaşi măsură va putea Duhul Sfânt să ne păstreze în starea unui prunc care este total dependent de îngrijirea maternă, şi să distrugă în fiinţa noastră orice sentiment de glorie deşartă, ajutându-ne să trăim pentru slava lui Dumnezeu, în capitolul 9 pe care l-am citit mai înainte, se poate observa uşor cum a început mişcarea de trezire spirituală printre locuitorii Ierusalimului. Aici trăiau mulţi străini care nu aparţineau obştii, dar nu aceştia au fost cei ce au dat tonul pocăinţei, ci mişcarea a început cu câţiva israeliţi din oraş, care s-au adunat la cercetarea şi tălmăcirea Legii lui Dumnezeu. Erau câteva persoane din cercul intim al leviţilor, care se aflau în slujba altarului, după cum se precizează în versetul 2: ***„Cei ce erau din neamul lui Israel, despărţindu-se de toţi străinii, au venit şi şi-au mărturisit păcatele lor şi fărădelegile părinţilor lor". „Şi-au mărturisit păcatele şi s-au închinat înaintea Domnului, Dumnezeului lor"*** (v. 3). Separarea de străini nu era un gest care să exprime îngâmfare. Dar mărturisirea păcatelor venea din partea israeliţilor, care s-au închinat cu inimi deschise şi sincere înaintea lui Dumnezeu; or, pentru o închinare adevărată, plăcută Domnului, era nevoie ca ei să se despartă de pornirile păcătoase ale străinilor, de tot ce era străin de voia lui Dumnezeu. Simţind povara nelegiuirilor, ei ***„au strigat cu glas tare către Domnul Dumnezeul lor"*** (v. 4).

148

Noul Testament spune că ***, judecata stă să înceapă de*** *la* ***Casa lui Dumnezeu"*** (1 Pet. 4.17). De aceea este drept ca şi pocăinţa să înceapă tot de la casa lui Dumnezeu, de la cei credincioşi, care slujesc mai cu seamă în „Locul preasfânt". Cine se izolează de lumea destrăbălată, socotindu-se mai presus de ea prin faptul că trăieşte printre cei evlavioşi, acela încă nu este un om matur duhovniceşte. Desigur, el poate privi cu dezgust la depravarea din jurul său, ferindu-se de oamenii care duc o viaţă fără ruşine, şi chiar să fie satisfăcut că nu face parte din rândul celor batjocoritori. Dar prin atitudinea sa, dovedeşte că nu este îndreptăţit să poarte numele de copil al lui Dumnezeu. Aceasta din pricină că îi lipseşte puterea de a mărturisi cu îndrăzneală credinţa care câştigă biruinţa asupra lumii, şi nu poate fi folosit de Duhul Sfânt pentru mântuirea sufletelor pierdute. însă, înainte ca poporul credincios al Noului Legământ să-şi poată împlini datoria lui de a evangheliza lumea, trebuie să înceapă mai întâi o mişcare sfântă de trezire în sânul lui, pentru ca astfel creştinii să ajungă stăpâniţi de o mare râvnă priind lucrarea de misiune şi câştigarea sufletelor nemântuite. Ca să rodească rugăciunile stăruitoare ale multor credincioşi care cer o trezire spirituală, o mişcare de pocăinţă adâncă în mijlocul neamului nostru, este nevoie mai întâi de o trezire adevărată în mijlocul Bisericii din care facem parte fiecare; mai mult, trebuie ca această trezire să înceapă cu noi înşine, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Neemia. Fireşte că pentru aşa ceva trebuie să ne despărţim de pornirile păcătoase ale străinilor. Nu numai în aparenţă, ci în adâncul conştiinţei noastre, luând hotărârea fermă de a renunţa la metodele şi poftele lumeşti, care ar putea dăinui în viaţa noastră personală şi în activitatea noastră zilnică. întotdeauna o mişcare

duhovnicească a pornit din sânul copiilor lui Dumnezeu, smeriţi şi despărţiţi lăuntric de lumea ostilă Evangheliei.

149

pnc ePem **cum au** Catre trc **»"I W Dumne** po8' « « **luat**!» **j™**

a **lor** de 9 „1

« o aplicaţie,

efecte ale

a. Este semnificat fa"^ * ™ -âtri

° P» Pentru

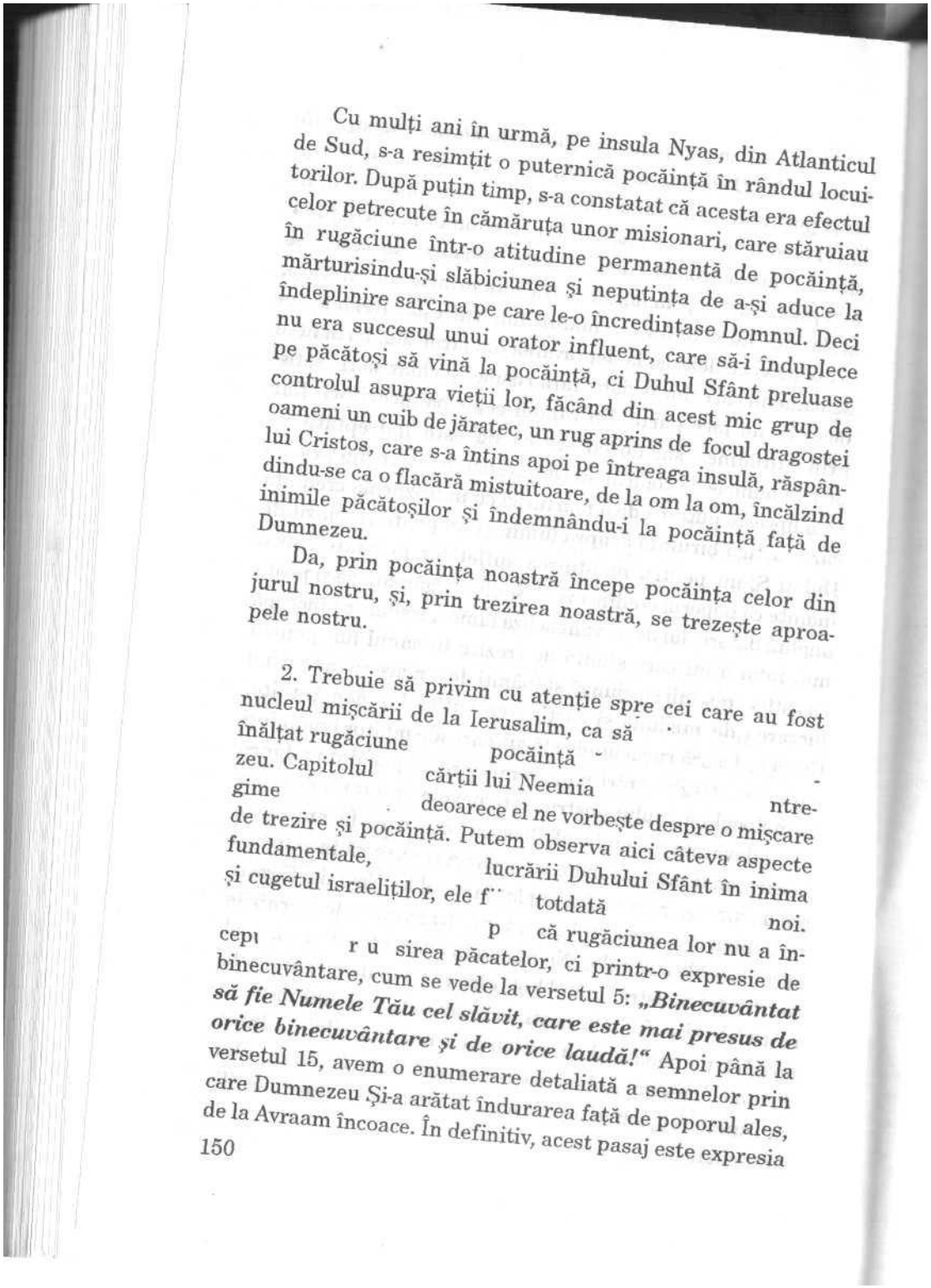

Cu mulți ani în urmă, pe insula Nyas, din Atlanticul de Sud, s-a resimțit o puternică pocăință în rândul locuitorilor. După puțin timp, s-a constatat că acesta era efectul celor petrecute în cămăruța unor misionari, care stăruiau în rugăciune într-o atitudine permanentă de pocăință, mărturisindu-și slăbiciunea și neputința de a-și aduce la îndeplinire sarcina pe care le-o încredințase Domnul. Deci nu era succesul unui orator influent, care să-i înduplece pe păcătoși să vină la pocăință, ci Duhul Sfânt preluase controlul asupra vieții lor, făcând din acest mic grup de oameni un cuib de jăratec, un rug aprins de focul dragostei lui Cristos, care s-a întins apoi pe întreaga insulă, răspândindu-se ca o flacără mistuitoare, de la om la om, încălzind inimile păcătoșilor și îndemnându-i la pocăință față de Dumnezeu.

Da, prin pocăința noastră începe pocăința celor din jurul nostru, și, prin trezirea noastră, se trezește aproapele nostru.

2. Trebuie să privim cu atenție spre cei care au fost nucleul mișcării de la Ierusalim, ca să
înălțat rugăciune pocăință
zeu. Capitolul cărții lui Neemia ntre-
gime deoarece el ne vorbește despre o mișcare de trezire și pocăință. Putem observa aici câteva aspecte fundamentale, lucrării Duhului Sfânt în inima și cugetul israeliților, ele f totdată noi.
cepı p că rugăciunea lor nu a înr u sirea păcatelor, ci printr-o expresie de binecuvântare, cum se vede la versetul 5: ***„Binecuvântat să fie Numele Tău cel slăvit, care este mai presus de orice binecuvântare și de orice laudă!"*** Apoi până la versetul 15, avem o enumerare detaliată a semnelor prin care Dumnezeu Și-a arătat îndurarea față de poporul ales, de la Avraam încoace. În definitiv, acest pasaj este expresia

laudei şi închinăciunii poporului, a recunoştinţei şi mulţumirii sale faţă de credincioşia cu care Dumnezeu Şi-a ţinut legământul şi pentru dragostea manifestată în purtarea Sa de grijă. Sentimentul de pocăinţă se aprinde tocmai prin exprimarea laudelor care i se cuvin Domnului, fiindcă printr-o pocăinţă adevărată îţi dai seama de dragostea copleşitoare a lui Dumnezeu.

în Noul Testament, găsim un corespondent al evenimentului petrecut pe vremea lui Neemia, sub o formă şi mai izbitoare. Pocăinţa adevărată în cadrul Noului Legământ are de-a face cu ceea ce s-a petrecut pe Golgota, locul unde s-a arătat dragostea lui

Dumnezeu în toată puterea şi strălucirea ei. Ce însemnătate are crucea Golgotei pentru noi? în mijlocul unei lumi amorţite faţă de lucrurile divne, crucea ne arată desfăşurarea dragostei lui Dumnezeu, în modul cel mai copleşitor. Este punctul central al mântuirii noastre. Crucea este dovada cea mai convingătoare cu privire la harul, îndurarea şi bunătatea infinită pe care Şi le-a revărsat Dumnezeu asupra omenirii. Dându-L pe Fiul Său preaiubit la moarte de cruce, Dumnezeu Şi-a manifestat cu putere sfinţenia, dreptatea şi mila Sa faţă de noi, şi tocmai acolo simţim pulsul iubirii divine, încât Evanghelia după Ioan spune: ***„Fiindcă atât de mult a iubit Duni-nezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică"*** (Ioan 3.16).

Cu puterea desfăşurată la cruce, Dumnezeu pătrunde în sufletul păcătosului, ca să-1 mântuiască de păcate, moarte şi iad. Şi noi avem parte de puterea aceasta care ne curăţă cugetul de orice vinovăţie, care iartă nelegiuirile trecutului nostru ne vindecă bolile şi neputinţele sufleteşti şi îl pune într-o stare fericită pe oricine crede în iubirea Lui, manifestată prin Isus Cristos. Chiar cel mai netrebnic păcătos este iubit de Dumnezeu şi poate fi convins şi copleşit de dragostea Domnului Isus dovedită pe Golgota, încât să mărtu-

151

risească - aşa cum a făcut un vizitator celebru, în faţa tabloului cu chipul lui Cristos răstignit, din muzeul de la Diisseldorf (von Zinzendorf) *„Aceasta ai făcut 'Tu pentru mine, dar eu ce-am făcut pentru Tine?"* Sau, cum spune o cântare: *„Pentru mine ai răbdat, dar eu Ţie ce să-Ţi fac?"*

Uneori oamenii fanatici au încercat să-i silească pe alţii la pocăinţă, prin spaima de chinul Iadului. însă, în felul acesta, s-a reuşit tocmai contrariul, fiindcă ceea ce face să se aprindă într-o inimă flacăra unei pocăinţe profunde este nu *groaza* de focul Iadului, ci focul dragostei copleşitoare a lui Dumnezeu. De aceea există numai o singură cale pentru a convinge sufletul păcătos de nevoia pocăinţei: aceea de a-1 apropia de Evanghelie şi de dragostea lui Dumnezeu, exprimată tocmai prin propovăduirea crucii lui Cristos. Aceasta are putere explozivă, şi începe din interior, nu din exterior.

Apostolul Pavel a priceput bine lucrul acesta, de aceea a luat hotărârea să nu propovăduiască decât crucea lui Cristos, ca o putere dumnezeiască, pentru cei ce urmăresc calea mântuirii. (1 Cor. 1.18). El nu a încercat să-i împingă pe oameni cu sila la pocăinţă, nici să-i provoace să se entuziasmeze ca un foc de paie care se stinge rapid, ci urmărea să pătrundă adânc în sufletele oamenilor cu explozivul dragostei divine. Şi ce efect a avut această metodă, se poate vedea în cartea Faptele Apostolilor, prin rezultatele minunată ale lucrării sale.

La Rusalii s-au istorisit acţiunile măreţe ale dragostei lui Dumnezeu faţă de păcătoşi. Iar prin mărturisirea apostolilor, la un moment dat, s-a produs explozia dragostei divine aşa de puternic, încât poporul întreba: ***„Fraţilor,*** *ce să facem?" Şi* 3 000 de persoane şi-au deschis inimile în profundă pocăinţă, primind botezul pe baza credinţei mărturisite întru Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.

b. Dar să revenim la Neemia, şi să facem încă un pas în studiul capitolului 9. După ce a fost cuprins de un senti-152

ment de pocăinţă, dându-şi seama de bunătatea şi dragostea lui Dumnezeu dovedite în credincioşia cu care Şi-a ţinut legământul, poporul Ierusalimului izbucneşte într-o adâncă mărturisire a păcatelor ***„Părinţii noştri s-au îngâmfat -n-au urmat poruncile Tale"*** (v. **16).** Aici găsim al doilea element de bază al adevăratei pocăinţe: simţământul de nevrednicie şi mărturisirea păcatelor.

Dacă cineva suferă de un ulcer dureros, pe care încearcă să-1 acopere cu un plasture, atunci desigur că nu se va tămădui. Substanţa otrăvitoare trebuie eliminată pentru a obţine alinare. La fel sunt mulţi oameni care încearcă să trăiască o viaţă creştină. Ei se lasă acoperiţi cu unele cunoştinţe şi mângâieri pioase, crezând că aceasta este suficient pentru mântuirea lor de păcate. Ba chiar regretă greşelile comise şi participă la evanghelizări care tratează cu asprime

înclinaţiile păcătoase. Dar în ce-i priveşte personal, ei nu ajung niciodată la o eliberare lăuntrică, printr-o mărturisire sinceră şi completă a păcatelor lor. Substanţa otrăvitoare trebuie scoasă afară, înainte de a putea începe tămăduirea şi creşterea duhovnicească. Uneori se încearcă a se aplica repede un plasture deasupra rănii, ca o reconfortare pioasă la locul dureros al năravurilor păcătoase, dar de fapt totul rămâne ca mai înainte - dacă nu cumva boala devine cu timpul şi mai gravă. De aceea mesajul evanghelic al dragostei copleşitoare a lui Cristos caută să pătrundă în inima şi cugetul păcătosului, ca să-1 provoace la o mărturisire sinceră şi profundă a păcatelor. Durerea amară izvorâtă din sentimentul de a-1 fi întristat pe Acela Care ne iubeşte atât de mult, se împleteşte cu remuşcările pocăinţei, şi nu ne liniştim până când inima nu se revarsă într-o adâncă şi sinceră mărturisire a păcatelor. Trebuie făcut loc iertării şi curăţirii, dacă vrem să domnească neprihănirea şi pacea deplină. Dragostea divină împinge sufletul omenesc să-şi recunoască starea lui păcătoasă şi decăzută înaintea lui Dumnezeu. De aceea, ajuns aici nu poate decât să dea curs
153

mărturisirii, şi să pună totul în regulă: fie că este vorba despre greşelile şi păcatele făcute împotriva lui Dumnezeu, sau despre nedreptăţile şi pagubele pricinuite semenilor. Insă este ceva firesc ca omului să-i vină foarte greu să-şi mărturisească greşelile. Lui nu-i convine să se smerească înaintea celorlalţi. Nu-i place să-i fie atins prestigiul înaintea oamenilor. Totuşi cine îşi dă seama de gravitatea păcatului nu se mai sfieşte de oameni. Sufletul cuprins de îndurarea Mântuitorului nu se gândeşte la părerea oamenilor, ci se simte stăpânit numai de o singură dorinţă: să fie în regulă faţă de Dumnezeu. Chiar în legătură cu trecutul îndepărtat, el doreşte ca lucrurile să fie clare în toate privinţele, să fie eliberat de tot ce poate pricinui anumite pagube sufletului său, să fie înlăturat din fiinţa sa tot ce ţine de otrava păcatului, pentru a putea deveni un om pe deplin sănătos şi viguros care slujeşte Domnului.
Ce poate fi mai măreţ decât o conştiinţă uşurată de orice povară şi curăţită de orice pată, fapt care se manifestă tocmai prin curajul dovedit în mărturisire? Sufletul nostru însetat şi ostenit se poate dezvolta în lumina prezenţei divine, atunci când acceptăm eliberarea de toate legăturile lăuntrice pe care le-am ţinut ascunse atâta vreme. De aceea au recurs la mărturisire copiii Ierusalimului: fiindcă au priceput mântuirea pe care o aduce pocăinţa.
Abia acum poate începe tămăduirea, creşterea şi rodnicia din interior, care duce la fericire adevărată. Fireşte că astăzi, în Bisericile noastre, nu este constrâns nimeni să-şi mărturisească păcatele, să se spovedească. Totuşi fiecare mădular al Trupului lui Cristos trebuie să ştie că sarcina păstorilor şi slujitorilor lui Dumnezeu este îngrijirea duhovnicească a turmei, ei având datoria de a duce cu smerenie păcatele celor slabi înaintea Marelui Preot, Isus Cristos, Care iartă cu desăvârşire toate fărădelegile şi vindecă rănile cele mai grave ale păcătosului, care îşi mărturiseşte nevoia lui spirituală.
154
c. Să trecem acum la al treilea element de bază al adevăratei pocăinţe, care are de-a face cu aşteptarea primirii •iertării. La versetul 17 se spune: ***„Dar Tu, Tu eşti un Dumnezeu gata să ierţi, îndurător şi milostiv, încet la mânie*** *şi* ***bogat*** *în* ***bunătate".***
Se înţelege de la sine că cel ce a adoptat o atitudine de pocăinţă, acum, după ce a făcut pasul mărturisirii păcatelor, aşteaptă să fie mângâiat, primind cu bucurie iertarea acordată de Domnul. însă, experienţa vieţii ne arată că lucrurile nu stau tocmai aşa. Vestea îmbucurătoare a iertării nu se primeşte atât de uşor. Mai trebuie şi un anumit grad de credinţă care să primească darul oferit pentru ispăşirea păcatelor şi greşelilor noastre. Deoarece firea noastră a devenit aşa de prefăcută, suspicioasă şi complicată din cauza păcatului, cu greu ne vine să credem în Dumnezeul îndurător şi bogat în bunătate. Mai lesne încercăm să cumpărăm, sau să dobândim iertarea prin tot felul de strădanii, în loc să primim pur şi simplu iertarea din mâna Marelui Preot, ca pe un har şi un dar fără plată acordat de Dumnezeu păcătosului. Astfel, fără să ne dăm seama, îi producem o mare întristare Mântuitorului nostru, nesocotind mila şi îndurarea Lui.
Ce dureros ne vorbeşte Evanghelia după Ioan, când spune: *„Cristos era în lume, şi* ***lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, şi ai Săi nu L-au***

primit" (Ioan 1.10-11). El dorea să aducă poporului iertarea şi mântuirea, dar ai Lui L-au respins trimi-ţându-L la moarte pe cruce. Groaznic este să nu ştii a preţui iertarea. Oprindu-ne la poarta mântuirii, nu vom aduce cinste lui Cristos prin faptul că ne văităm de păcatele noastre. El de multă vreme ne cheamă să intrăm la deplină desfătare a iertării, deschizându-ne larg uşa bunătăţii şi milei Sale dovedită acolo pe cruce, unde Şi-a întins braţele iertătoare asupra noastră. De aceea să încetăm, o dată pentru totdeauna, cu lacrimile de jale, şi să începem a crede în izbăvirea
155
măreaţă a Domnului Isus! Să primim cu inimile deschise toate darurile desăvârşite pe care ni le oferă Cristos: iertarea păcatelor şi pacea cu Dumnezeu, îndreptăţirea şi înfierea, devenind astfel copii ai Săi cu drepturi depline.
Şi după cum spunea Neemia, El este *„un Dumnezeu gata să ierte, îndurător şi milostiv, încet la mânie şi bogat în bunătate"* (9.17), dornic de a ne ajuta să înaintăm cu bucurie pe calea vieţii, aşa cum s-a întâmplat şi cu famenul etiopian, care, după ce a crezut în Domnul Isus Cristos şi a fost botezat, *„îşi vedea de drum, plin de bucurie"* (F.A. 8.39). Să facem cunoscut şi altora, cu bucurie şi recunoştinţă, valoarea mântuirii pe care am pri-mit-o din partea Domnului!
d. Dar cum se poate dovedi într-un mod practic că am primit iertarea păcatelor, că pocăinţa noastră este adevărată? Şi acest aspect este lămurit în capitolul 9 al cărţii lui Neemia, şi prin aceasta menţionăm ultimul element de bază al pocăinţei.
Cu această ocazie, are loc schimbarea stăpânului vieţii noastre. Eul nostru este detronat, în timp ce Cristos devine Domnul vieţii noastre. Cercetând cu atenţie acest capitol, observăm frecvenţa cu care se repetă pronumele: *Tu, Tău, Ta, Tale, Te, Ţie.* La versetul 6, se subliniază: *„Tu, Doamne, numai Tu ai făcut...".* Da, Dumnezeu este totul în toate. El ordonează şi conduce toate evenimentele din viaţa omului, El, Dumnezeul nostru, Dumnezeul meu! Aceste cuvinte izvorăsc din sufletul care se pocăieşte.
Are loc, pe de o parte, întoarcerea la Dumnezeu, convertirea, izbăvirea de sub robia Eului, iar, pe de altă parte, îndreptăţirea şi supunerea sub domnia dragostei lui Dumnezeu. Isus Cristos devine scopul suprem al vieţii.
Ca dovadă a pocăinţei sale, apostolul Pavel spune: *JNu mai trăiesc eu, ci Cristos trăieşte în mine".* 156
i nil
Să spunem şi noi: „Numai Tu, Doamne, să fii totul în toate, în gândirea, simţirea şi voinţa noastră, acum şi în viitor. Dacă ne îngrozesc păcatele noastre şi ispitele, atunci Tu eşti prezent. Dacă ne ard poftele firii pământeşti, Tu eşti prezent. Dacă ne acuză Diavolul de nevrednicie, înseamnă că Tu eşti de faţă. Iar când vine clipa morţii, Tu eşti acolo pentru a ne duce la biruinţă. Va suna odată trâmbiţa pentru judecată? Atunci şi Tu vei fi acolo, fiindcă ne-ai îmbrăcat cu haina neprihănirii, cu dreptatea Ta. Se apropie veşnicia! Tu eşti acolo, fiindcă exişti din veşnicie în veşnicie. Dorinţa noastră să fie aprinsă de dragostea şi îndurarea Ta, ca gă Te vedem aşa cum eşti. Să fim în lăcaşul Tău pe veci. Să-Ţi slujim de-a pururi în Templul Tău." Aceasta va fi starea minunată a celor pocăiţi. Insă, deja aici pe pământ ne bucurăm din plin de roadele pocăinţei.

<u>Neemia 9.38; 10.28-39</u> ÎNCHEIEREA LEGĂMÂNTULUI

„Pentru toate acestea, noi am încheiat un legământ, pe care l-am făcut în scris. Şi căpeteniile noastre, leviţii noştri şi preoţii noştri şi-au pus pecetea pe el... Cealaltă parte a poporului, preoţii, leviţii, uşierii, cântăreţii, slujitorii Templului, şi toţi cei ce se despăr-ţiseră de popoarele străine, ca să urmeze Legea lui Dumnezeu, nevestele lor, fiii şi fetele lor, toţi cei ce aveau cunoştinţă şi pricepere, s-au unit cu fraţii lor mai cu vază dintre ei. Au făgăduit cu jurământ şi au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu, dată prin Moise, robul lui Dumnezeu, să păzească şi să împlinească toate poruncile Domnului, Stăpânului nostru, orânduirile şi legile Lui. Am făgăduit să nu dăm pe fetele noastre după popoarele ţării şi să nu luăm pe fetele lor de neveste pentru fiii noştri; să nu cumpărăm nimic, în ziua Sabatului, şi în zilele de sărbătoare, de la popoarele ţării care ar aduce de vânzare în ziua Sabatului mărfuri sau altceva de cumpărat, şi să lăsăm nelucrat pământul în anul al şaptelea şi să nu cerem plata nici unei datorii.
Am luat asupra noastră îndatorirea să dăm a treia parte dintr-un siclupe an pentru slujba Casei Dumnezeului nostru, pentru pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pentru darul de mâncare necurmat, pentru arderea de tot necurmată din zilele de Sabat, din zilele de lună nouă şi din zilele de sărbători, pentru lucrurile închinate Domnului, pentru jertfele de ispăşire pentru 158
Israel, şi pentru tot ce se face în Casa Dumnezeului nostru. Am tras la sorţi, preoţi leviţi şi popor, pentru lemnele care trebuiau aduse pe fiecare an, ca dar, la Casa Dumnezeului nostru, după casele noastre părinteşti, la vremi hotărâte, ca să fie ars pe altarul Domnului Dumnezeului nostru, cum este scris în Lege. Am hotărât să aducem în fiecare an la Casa Domnului cele dintâi roade ale pământului nostru şi cele dintâi roade din toate roadele tuturor pomilor; să aducem la Casa Dumnezeului nostru, preoţilor care fac slujba ÎJI Casa Dumnezeului nostru, pe întâii născuţi ai fiilor noştri şi ai vitelor noastre, cum este scris în Lege, pe întâii născuţi ai vacilor şi oilor noastre; să aducem preoţilor, în cămările Casei Dumnezeului nostru, cele dintâi roade din plămădeală şi darurile noastre de mâncare, din roadele tuturor pomilor, din must şi din untdelemn; şi să dăm zeciuială din pământul nostru leviţilor, care trebuie s-o ia ei înşişi în toate cetăţile aşezate pe pământurile pe care le lucrăm. Preotul, fiul lui Aaron, va fi cu leviţii când vor da zeciuială; şi leviţii vor aduce zeciuială din zeciuială la Casa Dumnezeului nostru, în cămările casei visterieL Căci copiii lui Israel şi fiii lui Levi vor aduce în cămările acestea darurile de grâu, de must şi de untdelemn; acolo sunt uneltele sfântului locaş, şi acolo stau preoţii care fac slujba, uşierii şi cântăreţii. Astfel ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru."

...

în capitolul 10 din cartea lui Neemia se relatează cel mai important şi mai minunat aspect din întreaga operă de reconstrucţie a Ierusalimului. Este vorba despre ziua când întregul popor s-a hotărât să reînnoiască legământul său cu Dumnezeu. La capitolul 9.38 se spune: „iVoiam *încheiat un legământ".*
159
1. Abia acum Dumnezeu Şi-a atins scopul spre care a vrut să conducă acest popor. Tot ce ţine de întoarcerea la Ierusalim, inclusiv lucrările de reconstrucţie sub conducerea lui Neemia, se află într-o strânsă legătură cu pedeapsa şi umilinţa îndurată de acest popor în îndelungata lui robie la Babilon. Pocăinţa într-o profundă smerenie este efectul revelaţiei înnoite a dragostei lui Dumnezeu faţă de popor, descoperire câştigată prin înţelegerea şi aplicarea Legii lui Dum-

nezeu. Totul s-a petrecut cu singurul scop ca poporul să dobândească o concepţie justă despre Dumnezeu, să fie readus la legământul încheiat odinioară de acest popor care apoi a pierdut credinţa. Dumnezeu a vrut să aibă un popor bine pregătit pentru împlinirea planurilor Sale, un aliat credincios. El a vrut ca Israel să fie poporul prin care să-Şi atingă scopurile; un popor credincios şi devotat cauzei Sale, pentru a-Şi putea manifesta dragostea Sa faţă de omenire; un popor care să-I glorifice Numele printre celelalte popoare.
Tot Vechiul Testament este străbătut de acest gând temeinic referitor la legămintele Domnului. Mesajul divin este transmis prin graiul profeţilor. La un moment dat, proorocul Ieremia spune: *„«Voi încheia cu ei un legământ veşnic, că nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine, şi le voi pune în inimă frica de Mine, ca să nu se depărteze de Mine. Mă voi bucura să le fac bine, îi voi sădi cu adevărat în ţara aceasta, din toată inirna şi din tot sufletul Meu.» Căci aşa vorbeşte Domnul: «După cum am adus peste poporul acesta toate aceste mari nenorociri, tot aşa voi aduce peste ei tot binele, pe care li-l făgăduiesc...»"* (Ier. 32.40-42). Iar prin servul Său Moise, Domnul spune: ***„Dacă veţi*** *asculta glasul Meu, şi dacă veţi păzi legământul Meu, veţi fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul* ***este al Meu"*** (Ex. 19.5). **160**
în faţa unor asemenea dovezi de dragoste din partea lui Dumnezeu, era cât se poate de natural ca poporul Israel să-şi deschidă inima la chemarea Sa blândă, pentru legământul atât de binecuvântat. însă, în legătură cu încheierea legământului despre care ne vorbeşte aici Sfânta Scriptură nu avem de-a face numai cu un fapt istoric. Israel este numai instrumentul lui Dumnezeu prin care să fie cunoscută voinţa divină tuturor popoarelor lumii. Scriptura afirmă prin declaraţia apostolului Pavel: ***„Dar, când a venit împlinirea*** *vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său"* (Gal. 4.4) în lume, cu scopul de a fi întemeietorul şi Mijlocitorul Noului Legământ. Toate promisiunile divine îşi au valoarea şi îşi găsesc împlinirea deplină prin Domnul Isus Cristos. Prin sângele Lui, El ne-a deschis calea către Locul preasfânt din Casa Tatălui ceresc, dăruindu-ne o deplină izbăvire, pusă azi la dispoziţia tuturor oamenilor. Apostolul Pavel declară: *„Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în socoteală păcatele lor, şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi, dar, suntem trimişi împuterniciţi ai lui Cristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Cristos: «împăcaţi-vă cu Dumnezeu!» Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El"* (2 Cor. 5.19-21).
Scopul suprem al propovăduiţii Evangheliei este să aducă lumii vestea despre jertfa Domnului Isus Cristos şi să le transmită păcătoşilor un apel deosebit de cald şi duios, chemare măreaţă şi însufleţitoare de a se întoarce acasă, în Casa Tatălui ceresc. Prin sângele Lui, Domnul Isus Cristos ne-a ispăşit vinovăţia şi ne-a croit un drum nou pentru a ne întoarce la Tatăl şi Dumnezeul nostru şi a ne putea bucura de starea fericită a păcătosului iertat. Mântuitorul a declarat: *„Acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulţi, spre iertarea* ***păcatelor"*** (Mt. 26.28). Neemia c-11
161

Să-I ascultăm deci chemarea, cu inima deschisă şi primitoare! Să dăm curs, cu toată încrederea, îndemnului de a încheia legământ cu El, aşa cum s-a învoit şi poporul din Ierusalim, pe vremea lui Neemia.
Dumnezeu doreşte ca, prin viaţa şi mărturia noastră, dragostea Lui să-i atingă şi pe alţii. El ne întrebuinţează şi pe noi, mântuiţii şi răscumpăraţii Lui, pentru a duce semenilor noştri vestea mântuirii şi răscumpărării, pentru slava Numelui Său.
2. Dar aici se pune o întrebare de ordin practic. Cum putem încheia legământ cu Dumnezeul nostru? 0 idee clară în acest sens ne transmite textul din Neemia 10.28-29, unde se spune: *„Cealaltă parte a poporului, preoţii, leviţii, uşierii, cântăreţii, slujitorii Templului, şi toţi cei ce se despărţiseră de popoarele străine, ca să urmeze Legea lui Dumnezeu, nevestele lor, fiii şi fetele lor, toţi cei ce aveau cunoştinţă şi pricepere, s-au unit cu fraţii lor mai cu vază dintre ei. Au făgăduit cu jurământ şi au jurat să umble în Legea lui Dumnezeu".*

Deci, cu toţii suntem chemaţi să intrăm în Noul Legământ al harului divin. Faptul de a fi părtaşii şi aliaţii Celui Preaînalt, nu este rezervat numai unei elite de preoţi şi leviţi. Sunt incluşi în legământul Domnului şi cântăreţii, şi slujitorii Templului, oameni cu vază şi oameni de rând, săraci şi bogaţi, bărbaţi, femei şi tineretul Ierusalimului.
Iată care sunt perspectivele noastre în Noul Legământ al harului divin, în care ne-a invitat Domnul să intrăm. Ca aliaţi ai Lui, El face din noi mădularele Sale înnobilate, aşa cum afirmă Sf. Scriptură: *„Voi, însă, sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu şi L-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată"* (1 Pet. 2.9). Dar, să ne întrebăm: Ne dăm noi oare destul de bine seama de această chemare minunată a harului? Suntem 162

conştienţi într-adevăr de legământul în care ne invită Domnul să intrăm? Este inima noastră gata să răspundă printr-o atitudine de profundă mulţumire şi recunoştinţă faţă de darurile cereşti?
Cristos afirmă: *„Mulţi sunt chemaţi, dar puţini sunt aleşi"* (Mt. 22.14). Aleşii de pe vremea lui Neemia au fost toţi aceia care au crezut în chemarea divină şi au acceptat să intre într-o relaţie de legământ cu Dumnezeu. Dar, aceasta a avut două consecinţe importante: despărţirea categorică de locuitorii păgâni din ţara lor şi împlinirea cu s cumpătate a Legii lui Dumnezeu. Versetul 28 spune clar: *„Toţi cei ce se despărţiseră de popoarele străine, ca să urmeze Legea lui Dumnezeu".* Formularea concisă în încheierea legământului divin este clară: renunţarea la viaţa lumească şi alipirea puternică de Dumnezeu. Aleşilor din vremea Harului, care au devenit cetăţenii împărăţiei lui Dumnezeu, li se cere aceeaşi condiţie.
Merită să fie accentuate aceste două aspecte care, cu nici un chip nu pot fi separate unul de celălalt. Mulţi creştini se mulţumesc să îndeplinească prima cerinţă. Ei se feresc de blestemele lumeşti, le ocolesc şi fug de înşelătorie. Insă, lor nu le convine să fie îngrădiţi într-o viaţă creştină. Ei nu acceptă să renunţe la dreptul lor la autodeterminare, în traiul lor. Astfel, nenumăraţi sunt oamenii care încearcă să trăiască într-o aşa-numită *„zonă creştină liberă"* - deci, nu le pasă nici de lume, nici de Dumnezeu. Ei se complac într-o stare egocentrică, hotărând totul după bunul lor plac. Dar pocăinţa în sensul biblic al cuvântului, înseamnă tocmai unica intrare sub călăuzirea lui Dumnezeu. Diavolul urmăreşte să ne atragă într-o *„zonă creştină liberă",* fiindcă aceasta înseamnă anticamera Iadului. Aici încearcă el să încheie afacerile sale cele mai bune. Aşa ne poate momi şi ameţi, până ce ne duce în ispită, făcând din noi aliaţii lui.
Mulţi tineri au crescut într-o casă de oameni evlavioşi, unde au fost feriţi de influenţa Diavolului. Dar s-ar putea
163
ca, după o verificare amănunţită a poziţiei lor faţă de legământul lui Dumnezeu, să se trezească ajunşi pe o pantă periculoasă. Trebuie să fim foarte hotărâţi şi statornici, pentu că o pocăinţă numai pe jumătate este ceva foarte riscant. O renunţare la felul de viaţă lumesc, însă, fără o supunere deplină sub autoritatea lui Cristos, luându-ne crucea de fiecare zi, conduce la autoînşelare, fiindcă ***„Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit"*** **(Gal. 6.7). Să nu** uităm că păcătosul cufundat adânc în păcate are mai multe şanse de pocăinţă adevărată. Să ne decidem pentru o pocăinţă deplină, întorcând spatele ispitelor lumii, dar îndeptându-ne totodată cugetul, cu toată voinţa şi ascultarea, către chemarea Domnului, Care ne doreşte numai binele. Fie ca cele relatate în textul amintit mai sus din cartea lui Neemia, să fie şi pentru noi toţi o binevenită ocazie pentru încheierea legământului cu Mântuitorul nostru. Se prea poate ca mulţi creştini, din clipa în care şi-au mărturisit credinţa lor în Cristos prin botez, să fi trecut prin multe încercări şi să fi alunecat în multe îndoieli şi ispite.
De asemenea, se poate ca prin neglijarea rugăciunii să fi rupt legământul cu Mântuitorul, şi astfel pace:? si fericirea noastră să fi dispărut. Dar poate că totuşi ne mai pâlpâie în suflet dorinţa după Patria Cerească, îndemnându-ne să ne întoarcem acasă la Tatăl ceresc. El ne aşteaptă să încheiem din nou legământul de pace şi fericire prin Isus Cristos. Scriptura ne spune: ***„Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile!"*** **(Evr. 3.7).**
3. Să trecem acum la o altă întrebare de ordin practic. Oare, pentru încheierea legământului cu Dumnezeu, se cere vreo obligaţie din partea noastră? Ni se impune luarea unor angajamente?

Pentru că nu prea ne convin constrângerile, atunci când ne lovim de ele dăm înapoi. Poate că mulţi îşi închipuie legământul credinţei ca **un** loc al desfătărilor. La umbra creştinismului, mulţi oameni gustă şi 164
primesc har după har, bucurându-se de atmosfera frăţească, însă, în ascuns, ei caută satisfacţii într-o viaţă plină de păcat şi destrăbălare, fără să impună vreo limită dezmăţului lor. Dar aşa ceva nu se îngăduie celor ce fac legământ cu Dumnezeu. Fericirea creştină nu izvorăşte din desfătare, ci din slujire. Cei ce s-au predat Domnului ştiu bine că îndatoririle care le revin în cadrul legământului cu El nu sunt legi aspre, nici angajamente greu de îndeplinit. Dimpotrivă, ele vin din elanul credinţei spontane, din dorul după dragostea lui Dumnezeu şi bucuria pe care o aduce adevărata slujire, dintr-o mărturisire statornică şi încredere în puterea Duhului Sfânt.
Referitor la credincioşii de pe vremea lui Neemia, observăm că ei au acceptat, cu toată inima, să-şi asume trei sarcini:
a. întâi, cum se spune la versetul 30: ***„Am făgăduit să nu dăm pe fetele noastre după popoarele ţării şi să nu luăm pe fetele lor de neveste pentru fiii noştri".*** Aceasta înseamnă evitarea unor combinaţii prin înrudire la întâmplare, care să creeze prejudicii credinţei în Dumnezeu. Obiceiurile străinilor pot duce la săvârşirea unor fapte nepotrivite şi adoptarea unor practici dăunătoare. Stabilirea unor relaţii comerciale sau familiale cu lumea atrasă de farmecul păgânismului sau ateismului, ori diverse prietenii cu oamenii lumeşti, sunt nişte breşe pe care le face Diavolul în încercarea de a ne compromite.
Apostolul Pavel propovăduieşte o etică pură, spunând corintenilor: ***„Nu vă înjugaţi la un jug nepotrivit cu cei necredincioşi"*** (2 Cor. 6.14). Iar Domnul Isus Cristos spune categoric: ***„Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona "*** (Le. 16.13). Legământul credinţei cu Dumnezeu nu se poate încheia cu o mână, iar cu cealaltă să rămânem agăţaţi de cele lumeşti. în ciuda oricărei aparenţe, acest lucru este imposibil de realizat.
Aşa, de exemplu, câte tinere creştine nu şi-au legat destinul, prin căsătorie de nişte tineri cinstiţi şi harnici,
165
dar necredincioşi; şi ele au consimţit la această unire în speranţa că bărbatul va putea fi câştigat cu timpul prin încheierea legământului cu Dumnezeu. Dar, ulterior, de aici s-au iscat conflicte şi suferinţe nespuse, iar în cele mai multe cazuri Diavolul a câştigat de ambele părţi. Să nu credem că vom fi de vreun folos societăţii în care trăim prin compromisuri sau acomodări de tot felul. Trebuie să rămânem hotărâţi, pe terenul Noului Legământ, despărţiţi de tot ce este străin de credinţa în Cristos. Această condiţie ne va ajuta să fim martori curajoşi în lume, contribuind la adevărata ei binecuvântare.
b. Să vedem acum care a fost a doua sarcină pe care şi-au asumat-o credincioşii pe vremea lui Neemia. Ea apare la versetul 31 unde se spune: *„Să nu* ***cumpărăm*** *nimic, în ziua Sabatului, şi în zilele de sărbătoare, de la popoarele ţării care ar aduce de vânzare în ziua Sabatului mărfuri sau altceva de cumpărat".*
Credincioşii din Ierusalim căutau să procedeze mai întâi conform cerinţelor Legii privind păzirea Sabatului. Să ne amintim că Sabatul la origine, în însemnătatea lui profundă, nu se referea numai la ziua de odihnă. El făcea parte din legământul conceput de Dumnezeu însuşi, pentru ca poporul să-şi amintească mereu că Dumnezeu este preasfânt şi drept, şi de aceea credincioşii Lui trebuie să-I consacre pe deplin viaţa lor; în acest context, şi ziua Sabatului să fie sfinţită, adică să-I fie închinată Domnului pe deplin. Aşa este cuvântul plin de tâlc, la Ezechiel, unde se spune: *„Le-am dat şi Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine şi ei, pentru ca să ştie că Eu sunt Domnul, care-I sfinţesc "* (Ez. 20.12).
în Noul Legământ, tâlcul profund al Sabatului şi-a găsit deplina îndeplinire în Isus Cristos, Domnul Sabatului! El ne-a arătat că sfinţirea Sabatului nu se realizează numai prin împlinirea slovei din Lege, ci înseamnă a trăi o viaţă de slujire duhovnicească pe deplin consacrată

nostru. Aceasta este înţelegerea apostolului Pavel, când îi îndeamnă pe creştinii din Roma: ***„Vă îndemn dar, fraţilor,*** *pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceţi trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Să nu vă potriviţi chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceti, prin înoirea minţii voastre, ca să puteţi deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută şi desăvârşită".*

De aceea, slujba noastră pentru Dumnezeu îşi capătă deplina însemnătate numai atunci când suntem cu toţii conştienţi de obligaţia de a fi sfinţi. întreaga noastră fiinţă trebuie să fie eliberată de egoism şi concentrată în Cristos, prin închinarea pe care o aducem cu întreaga noastră fiinţă - trup, suflet şi duh - sfinţită de prezenţa lui Cristos. Cu tot ce avem şi cu tot ce suntem, voinţa şi activitatea noastră, bucuriile şi chiar întristările, totul trebuie să se concentreze asupra Domnului Isus Cristos.

c. Numai aşa vom fi în stare să îndeplinim a treia obligaţie, descrisă în textul nostru, la versetul 32: ***„Am luat*** *asupra noastră îndatorirea să dăm a treia parte dintr-un siclupe an pentru slujba Casei Dumnezeului nostru".* Apoi la verstul 85: *„Am hotărât* să *aducem în fiecare an la Casa Domnului cele dintâi roade".* Iar la versetul 39: *„Ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru".*

După cum se poate vedea din toate acestea, poporul Ierusalimului dovedea predare şi devotament, nu numai prin respectarea rânduielilor în ce priveşte slujba Templului, ci trecuse la acţiuni concrete, practice. Din dragoste pentru Domnul, s-au simţit îndemnaţi la acţiuni rodnice, ziditoare. Cu inimile aprinse de dragostea lui Dumnezeu, copiii lui Iuda s-au simţit împinşi să dea expresie bucuriei şi recunoştinţei lor pentru legământul încheiat cu Domnul prin nişte acţiuni concrete. Acesta este motivul real care îi face să se

angajeze că vor da *„a treia parte dintr-un siclu pe* ***an*** *pentru slujba Casei Domnului".* Ba mai mult: ei mergeau la Templu încărcaţi cu daruri, aducând leviţilor a zecea parte din câştigul lor, cu întâii-născuţi, cu vite, fructe şi cereale. în felul acesta, poporul se îngrijea de Casa Domnului, fiind ca o datorie sfântă. Vedem din text cum ei s-au hotărât să strângă lemne *„pentru jertfele de ispăşire pentru Israel"* (v. 33), ca să nu se stingă focul de pe altarul Domnului. Deci dragostea lui Dumnezeu câştigase inimile locuitorilor Ierusalimului în întregime; de aceea, lucrarea Domnului devenise principala lor preocupare.

Oare n-a fost aceasta o anticipare minunată a ceea ce s-a petrecut în Noul Legământ la Rusalii? Atunci influenţa deosebit de puternică a Duhului Sfânt încălzea inimile credincioşilor din Biserica primară într-un chip atât de minunat, încât, după cum spune Sfânta Scriptură, *„ei aveau toate de obşte"* (F.A. 2.44). Toate lucrurile erau considerate ca fiind proprietatea Domnului, de aceea s-a pus totul la dispoziţia tuturor fraţilor. Cât de mişcător mărturiseşte Pavel despre Bisericile sărace din Macedonia: *„în mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor peste măsură de mare şi sărăcia lor lucie, au* ***dat*** *naştere la un belşug de dărnicie din partea lor"* (2 Cor. 8.2).

într-adevăr, când cineva a încheiat legământ cu Dumnezeu şi Duhul Sfânt poate turna în inima sa dragostea divină, atunci slujirea devine o dorinţă sfântă, un impuls lăuntric. Aducerea celor dintâi roade va deveni o plăcere, iar a ne pune la dispoziţia Domnului cu timpul, puterea şi talentele noastre va fi expresia unei predări fericite. Cât de mare ne va fi bucuria, când vom constata în veşnicie că lemnele depuse pe altarul Domnului, darul şi obolul nostru, precum şi rugăciunile noastre stăruitoare, au făcut ca focul dragostei Domnului să aprindă şi alte suflete în jurul nostru. Ce fericiţi vom fi văzând că prin jertfa, predarea şi lucrarea noastră, au putut **şi** alţii să audă chemarea blândă a Evangheliei, 168
să încheie legământ cu Cristos, să se numere şi ei printre răscumpăraţii Lui. Iată ce înseamnă slujirea noastră fericită, în legământul cel veşnic prin care am devenit cetăţeni ai împărăţiei lui Dumnezeu.

De aceea, să ne slujească şi nouă ca exemplu sărbătoarea de pe vremea lui Neemia, când oamenii lui au declarat cu hotărâre ataşamentul lor faţă de Dumnezeu, cum spune textul: *„Am*

*încheiat **un legământ pe care l-am făcut în** scris. Şi căpeteniile **noastre, leviţii noştri şi preoţior** noştri şi-au pus pecetea pe el"* (Nem. 9.38).

Neemia 11,1-3, 1 Cronici 9.17-34 SLUJBA DIVINĂ

„ Căpeteniile poporului s-au aşezat la Ierusalim. Cealaltă parte a poporului a tras la sorţ, pentru ca unul din zece să vină să locuiască la Ierusalim în cetatea sfântă, iar ceilalţi să locuiască în cetăţi. Poporul a binecuvântat pe toţi cei ce au primit de bună voie să locuiască la Ierusalim. Iată căpeteniile ţinutului cari s-au aşezat la Ierusalim. în cetăţile lui Iuda, fiecare s-a aşezat în moşia lui, în cetatea lui Israel, preoţii şi leviţii, slujitorii Templului, şi fiii robilor lui Solomon..."
„Şi uşierii: Şalum, Acub, Talmon, Ahiman, şi fraţii lor; Şalum era căpetenia lor, şi până în ziua de azi el este la uya împăratului, la răsărit. Aceştia sunt uşierii taberei fiilor lui Levi. Şalum, fiul lui Core, fiul lui Ebiasaf, fiul lui Core, şi fraţii săi din casa tatălui său, coreiţii, împlineau slujba de păzitori ai pragurilor cortului; părinţii lor păziseră intrarea în tabăra Domnului, şiFineas, fiul lui Eleazar, fusese odinioară căpetenia lor, şi Domnul era cu el. Zaharia, fiul lui Meşele-mia, era uşier la intrarea cortului întâlnirii. De toţi erau două sute doisprezece, aleşi ca uşieri ai pragurilor, şi scrişi în spiţele de neam, după satele lor. Da-vid şi văzătorul Sarnuel îi puseseră în slujba lor. Ei şi copiii lor păzeau uşile Casei Domnului, adică ale casei cortului. Erau uşieri în cele patru vânturi: la răsărit, la apus, la miazănoapte şi la miazăzi. Fraţii lor, cari
170
locuiau în satele lor, trebuiau să vină din timp în timp la ei şapte zile. Căci aceste patru căpetenii ale uşierilor, aceşti leviţi, erau totdeauna în slujbă, şi mai aveau privegherea asupra odăilor şi visteriilor Casei lui Dumnezeu; petreceau noaptea în jurul Casei lui Dumnezeu, a cărei pază o aveau, şi pe care trebuiau s-o deschidă în fiecare dimineaţă. Unii leviţi aveau grijă de uneltele pentru slujbă, pe cari le numărau la intrare şi le numărau şi la ieşire. Alţii îngrijeau de unelte, de toate uneltele sfântului locaş, şi de floarea făinii, de vin, de untdelemn, de tămâie şi de miresme. Fii de ai preoţilor pregăteau tămâia mirositoare. Matitia, unul din leviţi, întâiul născut al lui Şalum Coreitul, avea grijă de turtele coapte în tigaie. Şi unii din fraţii lor, dintre chehatiţi, erau însărcinaţi să pregătească pentru fiecare Sabat pâinile pentru punerea înaintea Domnului. Aceştia sunt cântăreţii, capii de familie ai leviţilar, cari locuiau în odăi, scutiţi de alte slujbe, pentru că lucrau zi şi noapte. Aceştia sunt capii de familie ai leviţilor, capi după neamurile lor. Ei locuiau la Ierusalim. "
Capitolul 11 din cartea lui Neemia se referă la slujba divină. Până aici, ne-am ocupat, în general, de consolidarea vieţii locuitorilor din Ierusalim, de instalarea lor într-un cadru mai stabil şi organizat. Festivităţile prilejuite de încheierea legământului cu Dumnezeu au reprezentat totodată o trecere oficială a poporului de la starea de înstrăinare de Domnul la o relaţie nouă cu El, bazată pe credinţă. Poporul se simţea iertat de fărădelegile comise, eliberat de povara apăsătoare a unui trecut de vinovăţie şi orbire spirituală. Era normal să-şi arate acum bucuria, văzându-se din nou

acasă.
De mulţi ani doreau să se întoarcă în ţara strămoşilor lor şi priveau cu melancolie spre Ierusalim, oraşul iubit,
171
unde înflorise cultura şi credinţa lor. Le-a trebuit mult curaj ca să reconstruiască zidurile de apărare care înconjurau Ierusalimul, precum şi casele de locuit din interior. Printr-o alegere fericită, fiecare cap de familie locuia împreună cu familia lui pe locurile moştenite de la înaintaşii lor. Pacea domnea în ţară. Traiul se îmbunătăţea tot mai mult şi comerţul înflorea. Toate se datorau sprijinului puternic al lui Dumnezeu, Care lucra cu mâna Sa cea bună şi binecuvântată, copleşind poporul cu dovezi ale milei, îndurării şi bunătăţii Sale.
Dar să vedem cum au decurs lucrurile mai departe. Oare n-ar trebui ca poporul să se înfrupte din plin de binecuvântările care i-au fost puse la dispoziţie, mulţumindu-se cu liniştea pe care şi-a câştigat-o? Textul nostru ne arată contrariul. Cea mai mică delăsare însemna începutul decăderii şi făcea cu putinţă să se piardă din vedere binecuvântările primite până acum. Odată ce poporul a beneficiat din plin de răscumpărarea şi reaşezarea sa în Ierusalim, îi revenea o mare răspundere. El trebuia să-şi dea seama de scopul cu care Dumnezeu 1-a reaşezat în Ierusalim, şi anume să slujească Numelui Său. Or, Dumnezeu nu ajută un popor răzvrătit - poporul Său trebuie să-I fie credincios şi să-I slujească, dovedind prin traiul lui o stare de sfinţenie, participând la lărgirea hotarelor împărăţiei Lui în lumea întreagă, în Vechiul cât şi în Noul Testament, raţiunea de a aparţine poporului ales şi răscumpărat al Domnului îşi află adevărata însemnătate şi constituie un motiv de bucurie numai atunci când are loc împlinirea unor îndatoriri bine determinate, cum spune marele preot Zaharia, în cântarea lui consemnată în Evanghelia după Luca: ***„Dumnezeu** îşi **arată** îndurarea **faţă** de părinţii noştri, şi îşi aduce **aminte de legământul Lui cel** sfânt, potrivit **jurământului prin care** Se **jurase părintelui** nostru Avraam, **că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmaşilor noştri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea*** 172
***Lui în sfinţenie şi neprihănire, în toate zilele vieţii** noastre"* (Le. 1.72-75).
Gândul temeinic exprimat de Neemia în capitolul 11 al cărţii sale se împleteşte într-un mod fericit cu ideea de bază a întregii Scripturi, şi anume aceea de a sta la dispoziţia lui Dumnezeu. Noi n-am fost răscumpăraţi şi mântuiţi pentru propria noastră fericire, ci pentru a ne consacra total în slujba lui Dumnezeu.
S-a întâmplat odată ca o fetiţă, precoce pentru vârsta ei de 13 ani, să se îmbolnăvească grav. Ca urmare a suferinţei sale, ea a devenit foarte sensibilă faţă de adevărurile Evangheliei. Cât a fost bolnavă, a stăruit în învăţătura Bibliei. După o anumită vreme, darul credinţei i-a cuprins inima şi, mai târziu, după ce a fost vindecată, a încheiat legământ cu Dumnezeu. Dar pe când primea lecţiile de catehism, o frământa o întrebare pe care şi-o punea în diferite feluri: Oare de ce m-a creat pe mine Dumnezeu? Ce rost are viaţa mea? Nu pot înţelege să trăiesc numai pentru a-mi îndeplini sarcinile care îmi revin. Nu cumva trebuie să tind după o ţintă mai înaltă în viaţă?
Ne dăm noi seama de conţinutul acestor întrebări? De fapt, o asemenea preocupare ar trebui să manifeste toţi creştinii de pretutindeni. Sunt întrebării care ne pun mintea la contribuţie. Mulţi oameni evită să răspundă cum se cuvine la întrebarea dacă nu cumva ar trebui să tindă şi ei spre o ţintă superioară, şi continuă să ducă o viaţă lipsită de sens. Chiar unii dintre cei ce se socotesc a fi creştini, care au Biblia în casă şi speranţă în Dumnezeu, privesc lucrurile într-un mod ciudat, considerând că Dumnezeu trebuie să stea la dispoziţia lor, şi nu invers; că El este dator să urmărească numai avantajele lor, să-i scape din nevoi, săi ajute în strâmtorări şi ispite. Alţii merg până acolo cu îndrăzneala lor încât îşi închipuie că Dumnezeu va continua să le slujească la nesfârşit fără să ceară nimic în schimb din partea lor.
173

Nu-i uşor să ne dăm seama cât de îmbibată cu egoism este viaţa noastră, cât de mult sunt orientate spre noi înşine credinţa şi evlavia noastră, ce preocupaţi suntem de satisfacerea dorinţelor noastre, gândindu-ne, înainte de toate, la asigurarea unui loc în Casa Tatălui, şi mai puţin la datoria noastră de a sluji slavei Sale. De aceea să nu ne mirăm dacă mărturisirea

credinţei noastre este fără putere şi lipsită de viaţă, şi nu reuşim să câştigăm suflete pentru Cristos. Atâta vreme cât oamenii din jurul nostru nu-L descoperă în noi pe Cristos, ci numai Eul nostru creştinat, nu vor crede în puterea Evangheliei, nu vor avea tragere de inimă să participe la serviciile noastre religioase.
Noi ne îndeplinim menirea, care constă în a sluji Domnului, printr-o mărturisire a credinţei în bunătatea şi îndurarea Lui. Scopul pentru care am fost mântuiţi îşi are sensul în măsura în care cei din jurul nostru, văzându-ne viaţa, pot fi convinşi de realităţile divine. Astfel îndeplinim condiţia esenţială pe care ne-o cere Sfânta Scriptură - şi anume aceea de a sta, cu orice preţ, şi în orice împrejurare, la dispoziţia lui Dumnezeu, iar aceasta devine gândul călăuzitor al vieţii noastre întregi. Noi am fost răscumpăraţi pentru un scop nobil şi divin. Viaţa noastră înseamnă, de fapt, o slujbă duhovnicească.
Apocalipsa afirmă, referitor la viaţa celor răscumpăraţi: *„A hui, Care ne iubeşte, Care ne-a spălat păcatele noastre cu sângele Său, şi a făcut din noi o împărăţie şi preoţi pentru Dumnezeu, Tatăl Său: a Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor! Amin"* (Apoc. 1.5b-6J. în definitiv, acelaşi gând stăpâneşte şi sufletul lui Neemia, dându-i putere şi curaj în toate hotărârile lui. El se vedea împins să ducă la îndeplinire opera de reconstrucţie a oraşului, având în vedere, nu numai prosperitatea poporului său - ci, totodată, să aplice un program pentru proslăvirea lui Dumnezeu. Starea jalnică a oraşului îi umplea inima de durere. El nu putea suferi ca poporul lui 174
Dumnezeu să îndure ruşinea robiei. De aceea nu putea să aibă linişte înainte ca Ierusalimul să devină din nou locuinţa Domnului. Slujba duhovnicească este legată de Templul lui Dumnezeu, şi Israel trebuie să fie readus la Ierusalim, iertat şi curăţit de păcatele sale, restabilit ca popor al lui Dumnezeu, iar viaţa naţiunii şi a fiecărui credincios în parte să devină din nou o trăire pentru slava lui Dumnezeu. Aşa se dovedeşte o conştiinţă trezită pentru interesele împărăţiei lui Dumnezeu. De aceea, ne este de mare folos să observăm în textul nostru câteva aspecte privind felul în care încearcă Neemia să pună pe inima copiilor lui Iuda slujba divină, conducându-i cu multă dragoste, spre acest ţel.
1. Mai întâi de toate, Neemia ţine mult ca nu numai ceata restrânsă a preoţilor să participe la slujba Domnului, ci tot poporul, cei de jos cât şi cei de rang înalt, să ţină serviciul divin împreună. Atât oamenii, cât şi uneltele lor, trebuie să fie folosite în slujba lui Dumnezeu, totul fiind îndreptat către acelaşi izvor de putere: Dumnezeul plin de bunătate şi îndurare.
Să ne închipuim o piramidă. Jos, la bază, se află temelia largă, care suportă toată greutatea clădirii, care reprezintă poporul. Din popor se ridică mai sus spiţa leviţilor, slujitorii Templului. Apoi dintre leviţi s-au ales preoţii şi, în sfârşit, dintre preoţi a fost ales Marele Preot, reprezentantul întregului popor. Aceasta este ceea ce se cheamă un sistem teocratic, o teocraţie. Marele preot trebuia să mijlocească pentru popor înaintea lui Dumnezeu. Aşa s-a orientat poporul de pe vremea lui Neemia, cu speranţa în piatra unghiulară a întregii opere de reconstrucţie, ca o coroană ridicată în structura oraşului spre Dumnezeu, aşa cum o exprimă proorocul Ieremia: *„Tu eşti **Dumnezeul** cel **mare** şi puternic"* (Ier. 32.18).
în Noul Legământ, avem o altă imagine a Bisericii lui Cristos, care creşte şi se dezvoltă asemenea unui trup. Cei
175

cu adevărat credincioşi alcătuiesc un trup duhovnicesc, ale cărui mădulare sunt strâns unite şi legate între ele, fiind conduse de Cristos însuşi, Capul Bisericii Sale. Apostolul spune: **„Să *creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos. Din El tot trupul, bine închegat şi strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, îşi primeşte creşterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părţi în măsura ei, şi se zideşte în dragoste"*** (Ef. 4.15-16). Deci, accentul cade pe ***„tot trupul"*** şi pe o creştere *„în **toate privinţele",*** pentru a se realiza o slujire comună condusă de un singur Cap: Cristos însuşi. De aceea fiecare Biserică locală, expresie a Bisericii universale, aduce Domnului o slujbă spirituală comună. Pentru ca acest gând să-1 însufleţească pe fiecare credincios în parte şi să câştige credit atât la nivelul Bisericii, cât şi în viaţa fiecăruia dintre mădularele ei, se acordă o mare importanţă creşterii sănătoase şi slujirii rodnice. Pastorul sau duhovnicul nu reprezintă centrul Bisericii,

ci Biserica se dezvoltă şi creşte, orientându-se către Domnul Isus Cristos, Care ne îndeamnă: ***„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui"*** **(Mt. 6.33).** Dar cum putem, în viaţa noastră de toate zilele, să realizăm o slujbă comună, care să aibă într-adevăr un caracter duhovnicesc? Cum putem concepe o atmosferă în care credincioşii, focalizaţi asupra lui Cristos îşi slujesc unii altora? Aici ne ajută din nou textul cărţii lui Neemia. Dar, să revenim mai întâi la exemplul cu piramida, care ne va ajuta să pricepem cum sa procedat la Ierusalim, pentru împărţirea în diferite slujbe. însă, de data aceasta, să privim piramida de sus în jos. în vârful piramidei, ca slujitor al tuturor, îl vedem pe marele preot. Numai el avea dreptul şi datoria să intre în Locul Preasfânt din Templu, ca să facă ispăşire pentru păcatele poporului; dar tot prin el, Dumnezeu îşi făcea cunoscută voia Sa întregului popor. Apoi, marele peot era ajutat la slujbă de alţi preoţi, după cum se **176**
precizează în textul Cronicilor: ***„o mie şapte sute şaizeci de oameni viteji, puşi în slujba Casei lui Dumnezeu"***
(1 Cr. 9.13). Aceşti preoţi, la rândul lor, erau susţinuţi de o altă echipă de oameni din spiţa leviţilor, ca slujitori în diferite locuri ale Templului. Slujba lor era împărţită cu multă grijă. O parte erau ***„uşieri ai pragurilor",*** 212 la număr (v. 22), şi aveau datoria să deschidă şi să închidă uşile la timpul potrivit. Alţii erau paznici, care ***„privegheau asupra odăilor*** *şi* ***visteriilor*** *Casei* ***lui Dumnezeu"*** **(v. 26).** Apoi veneau administratorii, care ***„aveau grijă de uneltele pentru slujbă",*** - chei, lămpi, lopeţi, numărându-le toate la intrare şi la ieşire. Alţii trebuiau să pregătească tămâia mirositoare (v. 30), iar alţii administrau alimentele: făină, băuturi, untdelemn şi se ocupau de coacerea ***„pâinilorpentru punerea înaintea Domnului"*** (v. 32). Alţii făceau curăţenie în curţile Templului şi împrejurul clădirii. Trebuie să menţionăm că erau şi cântăreţi pentru a înfrumuseţa slujba Templului.
Cu toate aceste, serviciul divin nu era complet, fără participarea întregului popor. Ceata preoţească a leviţilor trebuia să fie susţinută de către întregul popor. Aşa cum se relatează la Neemia 10, poporul credincios şi înviorat s-a angajat să adune toate cele necesare pentru slujba Domnului. Locuitorii din întreaga ţară a lui Israel aduceau a zecea parte din câştigul lor, întâii-născiuţi ai turmelor lor, diferite daruri din cereale, animale şi impozitul pentru Templu; ba chiar şi lemnele necesare pentru întreţinerea focului pe altarul lui Dumnezeu. Ce privelişte măreaţă trebuie să fi reprezentat mulţimile de oameni care veneau din toate părţile la Ierusalim, toţi fiind însufleţiţi de aceeaşi dragoste, cu un scop unic, îndreptându-se către locul slujbei divine: Casa Domnului. Toţi erau angajaţi într-o atmosferă de conlucrare într-un proiect bine determinat, pentru slujba duhovnicească, fiecare având de jucat un rol efectiv. O realitate care acoperea toată ţara - care începea chiar de

la odaia preotului din Templu şi se răspândea în sfinţenie până în cătunele cele mai îndepărtate. Conştiinţa tuturor era trează şi toţi doreau să-şi exprime bucuria şi recunoştinţa faţă de Dumnezeul cel viu şi plin de îndurare -de la ciobanul care păzea oile pe dealurile Iudeii şi până la preoţii care jertfeau pe altarul Domnului, cu toţii fiind conştienţi că slujesc Domnului, Dumnezeul lui Israel. Chiar cea mai măruntă lucrare era înnobilată de conştiinţa trezită a fiecărui locuitor credincios. Proorocul Zaharia declară din perspectiva viziunii sale, a unei slujbe desăvârşite: „...ua *sta scris până pe zurgălău cailor: «Sfinţi Domnului!» Şi oalele din Casa Domnului vor fi ca potirele de jertfă înaintea altarului"* (Zah. 14.20).
Dar în lumina Noului Legământ, acest tip de slujire are o mare însemnătate şi pentru Biserica lui Cristos aici pe pământ. Apostolul Pavel încearcă să o transpună într-o pildă minunată, spunând: *„Căci, după cum trupul este unul fi are multe mădulare, şi după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur* ***trup"*** (1 Cor. 12.12). Apoi continuă descrierea, gândin-du-se ce s-ar întâmpla, dacă piciorul ar spune: „Fiindcă nu sunt mână, pentru treburi mai folositoare, nici nu mă consider ca mădular din trup". Sau dacă urechea ar reproşa: „Eu nu sunt ochi, de aceea nu fac parte din trup". Şi apostolul întreabă: *„Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?"* (1 Cor. 12.17). Dumnezeu a găsit de cuviinţă în bunătatea Lui, să alcătuiască trupul Bisericii din diferite mădulare, dar pentru acelaşi scop. Astfel ochiul nu poate să-i reproşeze mâinii: „Nu am nevoie de tine!" Nici capul să certe picioarele şi să le zică: „Eu nu am trebuinţă de voi!," ci

toate mădularele sunt în armonie între ele, slujind întregului trup. în concluzie, apostolul Pavel spune: ***„Voisunteţi*** *Trupul lui Cristos, şi fiecare, în parte, mădularele*
178
Lui" (v. 27). Slujba pentru Domnul se dovedeşte practic în a ne sluji unii altora.
Putem practica orice profesie, lucrând într-un birou sau într-un atelier, în gospodărie sau îngrijind bolnavii; putem avea o funcţie importantă sau una modestă. Ceea ce prezintă importanţă este ca indiferent unde am fost aşezaţi să trăim şi să muncim, fiecare dintre noi să slujească aşa încât să fie un martor adevărat al lui Cristos. Cei din jurul nostru trebuie să priceapă că noi suntem nişte copii ai lui Dumnezeu, nişte oameni născuţi din nou, însufleţiţi şi conduşi de Duhul lui Cristos. Atunci noi slujim semenilor aşa cum îşi slujesc unele altora mădularele unui trup omenesc. Fie că sunt cântăreţ, fie că sunt măturător, eu aparţin Trupului Domnului Isus Cristos. Toţi cei ce sunt mădulare ale Trupului lui Cristos sunt pătrunşi de viaţa şi gândirea lui Cristos şi sunt însufleţiţi de Duhul Sfânt, Care face să se reverse asupra lor dragostea lui Dumnezeu. Şi această dragoste determină fiecare acţiune în cadrul slujbei noastre pentru slava lui Dumnezeu. Atitudinea faţă de aproapele nostru este considerată din perspectiva slujim lui Cristos, Care a declarat: ***„Oricine va da de băut numai*** *un pahar de apă rece unuia din aceşti micuţi, în numele unui ucenic, adevărat vă spun că nu-şi va pierde* ***răsplata"*** (Mt. 10.42). Ţelurile nobile pe care ni le-am propus pentru viaţa noastră capătă valoare veşnică, fiind legate de slujirea noastră duhovnicească, în Numele Domnului, adică sub autoritatea Lui divină. Secretul unei vieţi trăite sub autoritatea lui Dumnezeu este a fi pătruns de dragostea dumnezeiască.
2. Dar să ne punem întrebarea: în definitiv, ce a determinat, pe vremea lui Neemia, devotamentul poporului în slujba Domnului, printr-o activitate comună? Au fost oare siliţi prin porunca lui Neemia? Dar acest întreg capitol nu conţine nici măcar un singur cuvânt în privinţa aceasta. Cum se face atunci că totul merge fără dezacorduri, într-un ritm
179

S

foarte normal? Se aştepta fiecare israelit la o răsplată deosebită? Oare aceasta să fi stimulat slujirea poporului? Nu găsim, însă, nici un indiciu care să ne permită să ne dăm seama ce a pus în mişcare acţiunea poporului. Şi de ce oare? Pentru că prezenţa lui Dumnezeu manifestată prin tălmăcirea Legii, şi intervenţia braţului Său dovedită prin izbăvirea poporului Său din robie, câştigase inima copiilor lui Iuda, aşa încât toţi, ca un singur om, au fost gata pentru slujba divină.
Deci, nu era vorba despre nici o presiune care să-i împingă pe oameni la slujire. Faptul că ei trăiau acum pentru Dumnezeu, slujind o cauză divină, era rodul unei convingeri personale şi o problemă de conştiinţă. Nu Legea lui Moise era aceea care să-i constrângă pe oameni la slujbă, ci ei erau însufleţiţi de dragostea faţă de această slujbă. De aceea totul se petrece în linişte, cu modestie, tainic, fiindcă aşa lucrează dragostea adevărată.
Apostolul Pavel exprimă într-o formă remarcabilă felul în care lucrează dragostea şi dovezile prin care se manifestă ea. După ce enumera diferitele funcţii ale mădularelor unite în Trupul lui Cristos, apostolul accentuează acea tainică forţă care ne impulsionează spre slujba duhovnicească, asemănând dragostea lui Dumnezeu cu o licoare turnată în inimile credincioşilor prin Duhul Sfânt. Această licoare îşi face efectul într-un mod tainic, liniştit, blând şi înviorător; or tocmai în aceasta constă puterea dragostei: ea este îndelung răbdătoare, plină de bunătate, nu pizmuieşte şi nu se laudă, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândeşte la rău, ci se bucură de adevăr, crede, nădăjduieşte şi ştie să sufere totul. De aceea dragostea nu va pieri niciodată (vezi 1 Cor. 13.4-8).
Această dragoste este puterea care transformă radical fiinţa noastră lăuntrică. Dacă înainte era afişată cu litere groase firma egoismului nostru, acum, locul acesteia a fost luat de slujirea dragostei care spune: „Nu cum vreau eu, ci facă-se voia Ta!"
180

Poate că altădată se auzea numai glasul nostru şi toţi cei din casă trebuiau să ni se supună. Dar când începe să pătrundă murmurul blând al Duhului Sfânt într-o familie, voia Domnului trece pe primul plan. înainte de a începe să slujim Domnului, dorinţe necurate şi pofte ascunse, diverse planuri şi speranţe deşarte umpleau lăzile egoismului nostru. Dar unde pătrunde lumina lui Cristos, se schimbă situaţia. Acolo îşi fac loc dorinţele, planurile şi voia Domnului, aşa cum ne îndeamnă Cartea Sfântă: *„Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu!"* Poate că înainte îl consideram pe Cristos Slujitoriul nostru, coborât din Cer ca să ne ajute în greutăţile noastre. Dar iată că a intervenit o schimbare de roluri; noi am devenit slujitorii Lui. împlinirea voii Sale şi căutarea intereselor împărăţiei Lui au devenit scopul suprem al vieţii noastre. Principala noastră preocupare este slujirea lui Dumnezeu. Ne dăm bine seama că am fost răscumpăraţi pentru a deveni slujitorii Lui, şi astfel binecuvântările divine se revarsă peste noi. O mare bucurie ne inundă sufletul, fiindcă slujba divină este o realitate pentru noi, căreia nu i se poate opune nimeni şi nimic. Adevăraţii slujitori ai Domnului poartă Cerul în fiinţa lor, dovedind prin tot ce fac şi prin tot ce spun că trăiesc pentru preamărirea Numelui lui Dumnezeu.

William Wolfsberger, un cunoscut scriitor contemporan, a căutat să expună starea credinciosului printr-o poveste. Astfel, el spune că Dumnezeu a sădit odată pentru fiii oamenilor o grădină minunată, în care se putea gusta din plin bucuria cerească, deşi oamenii aveau şi nevoi pământeşti, însă, poarta acelei grădini a bucuriei nu li se deschidea decât celor care aveau un anumit gen de dorinţe. Astfel, într-o bună zi, s-a oprit la poartă un om tare necăjit şi îngrijorat. Deasupra porţii, s-a auzit un glas care 1-a întrebat:

- Ce doreşti ?
- Să fiu în culmea fericirii, a răspuns omul întristat. Dar poarta a rămas închisă.

O altă persoană care auzise despre grădina aceasta era un călător foarte ostenit de multele frământări ale vieţii. Când acest om trudit a ajuns la poarta grădinii, a fost întrebat şi el :

- Care îţi este cea mai profundă dorinţă?
- Odihnă, a răspuns omul epuizat. Dar poarta rămase închisă.

După o vreme, sosi un al treilea om care îl întâlnise pe Domnul Isus Cristos şi acum în inima lui ardea dragostea pentru Mântuitorul. S-a auzit din nou vocea:

- Ce doreşti ?
- O slujbă pentru Domnul Isus, răspunse bucuros călătorul.

Şi chiar în clipa aceea poarta grădinii s-a deschis larg, iar servul lui Dumnezeu a putut intra înăuntru, spre fericirea Stăpânului său.

Da, într-adevăr, slujba pentru Domnul este ceea ce are o însemnătate măreaţă şi veşnică. Prin ea se ajunge la o stare fericită, fiindcă Cristos ne spune: *„Dacă îmi slujeşte cineva, să Mă urmeze; şi unde sunt Eu, acolo va fi şi slujitorul Meu"* (Ioan 12.26).

U:îT- ■■>.. r . ■•»;.->., . i *ui* i.'f. ' -V.'

Neemia 12.27-43
«LĂUDAŢI PE DOMNUL»

„La sfinţirea zidurilor Ierusalimului, au chemat pe leviţi din toate locurile în care locuiau, şi i-au adus la Ierusalim, ca să prăznuiască sfinţirea şi sărbătoarea cu laude şi cântări, în sunet de chimvale, alăute şi arfe. Fiii cântăreţilor s-au strâns din împrejurimile Ierusalimului, din satele slujitorilor Templului... Preoţii şi leviţii s-au curăţit, şi au curăţit şi pe popor, porţile şi zidul. Am suit pe zid pe căpeteniile lui Iuda, şi am făcut două coruri mari. Cel dintâi a pornit pe partea dreaptă a zidului, spre Poarta Gunoiului. în urma acestui cor mergeau Hosea şi jumătate din căpeteniile lui Iuda... cu instrumentele de muzică ale lui David, omul lui Dumnezeu. Cărturarul Ezra era în fruntea lor. La Poarta Izvorului, s-au suit drept înainte pe treptele cetăţii lui David pe ridicătura zidului, deasupra casei lui David, până la Poarta

Apelor, spre răsărit. Al doilea cor a pornit spre stânga. în urma lui veneam eu cu cealaltă jumătate din popor, pe zid. Trecând pe deasupra Turnului Cuptoarelor, au mers până la zidul cel lat; apoi pe deasupra porţii celei vechi, pe deasupra Porţii Peştilor, pe deasupra turnului lui Hananeel şi pe deasupra turnului Mea, până la Poarta Oilor. Şi s-au oprit la Poarta Temniţei. Cele două coruri s-au oprit în Casa lui Dumnezeu; şi tot aşa şi eu şi dregătorii care erau cu mine, şi preoţii... Cântăreţii şi-au înălţat glasul, cârmuiţi de Izrahia. în
183
ziua aceea s-au adus multe jertfe, şi a fost o mare bucurie, căci Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie. Se bucurau şi femeile şi copiii, şi strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe."
A aduce Domnului laude şi mulţumiri, recunoştinţă şi închinăciune este o trăsătură de bază a vieţii creştine. Este tocmai ceea ce învăţăm şi din capitolul 12 al cărţii lui Ne-emia. Trăirea într-un duh de laudă şi mulţumire ne ajută să progresăm în viaţa de credinţă, să înfruntăm cu mai mult curaj problemele şi luptele vieţii, pentru a ieşi biruitori din toate încercările. După ce a trecut prin multe frământări şi a acumulat o bogată experienţă de viaţă, psahnistul a putut declara: *„Frumos este să lăudăm pe Domnul, şi să mărim Numele Tău, Preaînalte!"* (Ps. 92.1). Inima lui vibrează de bucurie şi recunoştinţă, fiind pe deplin mulţumit în toate împrejurările şi evenimentele multiple ale vieţii, fie prin încercări, fie prin bucurii. De fapt, toată Sfânta Scriptură atinge struna cea mai melodioasă a laudelor Domnului, care cresc în intensitate pe măsură ce planul de mântuire al lui Dumnezeu este adus la îndeplinire. Biblia se încheie cu promisiunea că laudele Domnului vor face să vuiască Cerul în vecii vecilor, ţâşnind din inimile celor răscumpăraţi şi de pe buzele miliardelor de îngeri ai lui Dumnezeu. Acceptarea de a trăi potrivit voii lui Dumnezeu, chiar dacă aceasta înseamnă că trebuie să trecem prin Valea Plângerii, se arată prin mărturia pe care o depunem în faţa oamenilor, pentru gloria lui Cristos - o mărturie scăldată acum în suferinţe, dar care se schimbă în sărbătoare. Oare se poate spune despre noi şi despre Biserica noastră, ceea ce afirmă Biblia despre Neemia şi adunarea din Ierusalim: *„Strigătele de bucurie ale Ierusalimului **se** auzeau până departe"* (v. 43)? Aceasta era o mani-
184

f estare entuziastă a bucuriei care izbucnea din inimile celor credincioşi.
De la Neemia, acest serv credincios al Domnului, putem învăţa şi noi cum să trăim într-o atitudine de recunoştinţă şi mulţumire înaintea Domnului. Exemplul său ne arată foarte clar cum poate să servească viaţa noastră pentru preamărirea lui Dumnezeu, în acelaşi sens în care se exprimă şi apostolul Pavel când zice: ***„Vă îndemn... să aduceţi** trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută **lui** Dumnezeu"* (Rom. 12.1).
1. întâi de toate, trebuie să vedem unde este izvorul mulţumirii sufleteşti, acest sentiment care ne face în stare să cântăm laudele Domnului. Taina bucuriei evreilor care umpleau străzile Ierusalimului este cuprinsă într-o frază scurtă, dar plină de tâlc, din versetul 43 : ***„Dumnezeu dăduse** poporului o mare pricină de bucurie. Se **bucurau** şi femeile şi copiii"*.
Oare în ce consta această mare pricină de bucurie pe care o dăduse Dumnezeu poporului? Cum a putut izbucni această uriaşă revărsare a laudelor! Cine a creat această atmosferă de mare sărbătoare? Ce anume a pricinuit atâta înflăcărare şi o asemenea trezire a conştiinţei celor credincioşi, încât până şi copiii li s-au alăturat pentru a înălţa Domnului cântări de laudă?
Ei bine, întreaga carte a lui Neemia istoriseşte despre darul măreţ al lui Dumnezeu, despre felul în care mâna Lui cea bună a adus izbăvirea poporului din robia babiloniană şi i-a condus pe prinşii de război ai lui Iuda în ţara strămoşilor lor, în scumpa lor patrie. Apoi, darul măreţ al dragostei pe care le-a dovedit-o Domnul creşte prin opera de reconstrucţie a zidurilor de apărare ale Ierusalimului şi a caselor din interiorul cetăţii, în pofida tuturor împotrivirilor şi uneltirilor duşmanilor. Darul creşte odată cu întărirea spirituală a cetăţenilor Ierusalimului, prin tălmăcirea Legii lui Dumnezeu. Urmează apoi împăcarea cu Dumnezeu pe
185
temeiul smeririi şi al pocăinţei poporului, înnoirea legământului pe baza iertării oferite de

Dumnezeu, şi nu în ultimul rând prin consacrarea israeliţilor în slujba Domnului. Toate acestea alcătuiesc darul măreţ de care poporul a avut parte, în izbăvirea deplină, atotcuprinzătoare, prin puterea lui Dumnezeu şi pentru gloria Numelui Său.
Aşadar, bucuria izbăvirii noastre, acest măreţ şi nepreţuit dar dumnezeiesc, este acel izvor unic care face să izbucnească din adâcnul sufletelor noastre mulţumirea şi recunoştinţa faţă de Dumnezeu, revărsându-se în cântări de laudă în cinstea Lui şi pentru slava Numelui Său.
Darul descoperit în Noul Legământ are o valoare mult mai mare în mântuirea adusă prin Isus Cristos. Pentru copiii lui Dumnezeu, credincioşii Noului Legământ, nu există alt izvor mai minunat decât darul izbăvirii noastre, trecerea de la amărăciunea păcatului şi a deşertăciunilor lumeşti, la sărbătoarea mântuirii şi răscumpărării, pentru a lăuda şi glorifica Numele Domnului.
Atunci când îngerii au vestit oamenilor actul glorios al întrupării Fiului lui Dumnezeu, intrarea Lui în istoria omenirii, peste plaiurile Betleemului a răsunat vestea cea bună: ***„Vă aduc o*** *veste* ***bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi S-a născut un Mântuitor, care*** *este* ***Cristos, Domnul!"*** (Le. 2.10). Apostolul Pavel a predicat: ***„El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înţelepciune, sfinţire, neprihănire şi răscumpărare"***(1 Cor. 1.30).
Darul izbăvirii treptate a Israelului se oglindeşte în răscumpărarea pe care ne-a oferit-o şi nouă Dumnezeu, prin Isus Cristos. Dar fazele răscumpărării duhovniceşti sunt mai complexe şi mai numeroase, fiind vorba despre o mântuire desăvârşită: noi ne bucurăm de biruinţa asupra păcatului, a morţii şi a Iadului; de refacerea, prin credinţă, a relaţiei noastre cu Dumnezeu, care fusese total distrusă, şi fiind acum susţinuţi şi păstraţi în harul şi mila Domnului 186
Isus Cristos; de întărire şi zidire sufletească prin vestirea Evangheliei şi prin puterea Duhului Sfânt; de împăcarea noastră cu Dumnezeu, prin credinţa în jertfa lui Cristos; de experienţa minunată a intrării în privilegiile Noului Legământ pe baza căruia am fost îndreptăţiţi, născuţi din nou, înfiaţi şi puşi în drepturile de copii ai lui Dumnezeu.
Darul măreţ al harului dumnezeiesc, care s-a revărsat asupra noastră prin jertfa Domnului Isus de pe crucea Gol-gotei, este şi pentru noi, credincioşii Noului Testament, cum era pentru cei de pe vremea lui Neemia, conţinutul izbăvirii noastre măreţe. Astfel, împărtăşirea reală a credinciosului cu Mântuitorul Isus Cristos face să izbucnească din sufletul lui bucuria izbăvirii, care ne transformă din temelii, dând vieţii noastre un sens şi o ţintă, şi anume aceea de a trăi înaintea lui Dumnezeu într-o atitudine de adâncă recunoştinţă, deplină mulţumire şi nesfârşită laudă.
Bucuria izbăvirii îl provoacă pe creştin să depună o mărturie vie şi senină înaintea lumii, îl face să caute mai întâi de toate interesele împărăţiei lui Dumnezeu, îl îndeamnă la o închinare în duh şi adevăr şi îl învaţă că mulţumirea şi lauda către Domnul au sens numai datorită crucii lui Cristos.
Dar oare a devenit şi pentru noi jertfa lui Cristos evenimentul crucial al vieţii noastre, izvorul laudelor noastre la adresa lui Dumnezeu? Am experimentat şi noi acel moment decisiv când viaţa noastră a luat o cotitură hotărâtoare, prin intervenţia puterii divine care să ne smulgă din starea de robi ai păcatului, ai Diavolului şi ai morţii, pentru a ne transpune în libertatea glorioasă de copii ai lui Dumnezeu? Nu suntem noi oare doar nişte simpli admiratori ai crucii lui Cristos ? Sunt cântările noastre cu adevărat o expresia a faptului că am murit şi am înviat împreună cu Cristos? Este izbăvirea divină izvorul nesecat al laudelor noastre către Domnul? 187

2. Acum să facem încă un pas în învăţătura pe care ne-o oferă acest capitol al cărţii lui Neemia. El ne arată cum putem pătrunde mai adânc într-o viaţă prin care Dumnezeu să fie glorificat şi laudele Sale să curgă fără încetare, aşa cum declară şi psalmistul: *„Şi noi, poporul Tău, turma păşunii Tale, Te vom lăuda în veci, şi vom vesti din neam în neam laudele Tale"* (Ps. 79.13). *„Voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări, şi prin laude îl voi preamări"* (Ps. 69.30). *„Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea "* (Ps. 34.1).
Dacă îl privim cu atenţie pe Neemia, urmărind tot ce face el la Ierusalim, remarcăm că el nu

se mulţumeşte doar să adune cântăreţii în curtea Templului, pentru *„a cânta lauda la rugăciune"* (Nem. 11.17). Evlavia profesată de el nu se opreşte aici. El asigură continuitate, cu o intensitate crescândă, proslăvirii Numelui Domnului. Astfel, Neemia alcătuieşte două coruri de cântăreţi aleşi, cărora li se alătură apoi tot poporul. De aici vor porni două convoaie festive, două şiruri sărbătoreşti cu câte un cor în frunte, unul spre dreapta şi altul spre stânga, pentru a face turul oraşului reconstruit. De-a lungul zidului oraşului, ei s-au oprit în diferite locuri: la Poarta Gunoiului, la Poarta Apelor, la Poarta Oilor; apoi la Poarta Peştilor şi către Poarta Temniţei. Ne putem imagina solemnitatea acestor două procesiuni, popasurile lor la fiecare poartă şi evocarea eforturilor uriaşe depuse aici în trecut. Câtă muncă a cerut îndepărtarea molozului! Ce eforturi s-au depus pentru restaurarea zidurilor! Câtă frământare şi spaimă le-au produs ameninţările şi momelile duşmanilor! Dar, totodată, este evocat ajutorul Domnului, Care i-a ocrotit şi i-a sprijinit mereu pentru a putea respinge toate atacurile duşmanilor. Evreii sunt conştienţi că au fost întăriţi în credinţa lor stăruitoare, încât au putut continua lucrările ţinând într-o 188

mână mistria, iar în cealaltă arma. Iar acum, în faţa operei împlinite, se simt cu toţii stimulaţi a evoca din nou, plini de recunoştinţă, bunătatea lui Dumnezeu, aşa cum spune şi psalmistul: *„Gustaţi şi vedeţi ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!"* (Ps. 34.8). Pentru a putea pătrunde mai adânc într-o atitudine de mulţumire şi laudă către Domnul, este necesar să ne amintim de experienţele trăite sub călăuzirea şi ocrotirea Lui; astfel, poposind „în faţa porţii", înainte de a porni mai departe „în jurul zidului", să ne împrospătăm memoria reflectând asupra drumului parcurs, cugetând asupra biruinţelor câştigate, gustând şi văzând binecuvântările obţinute până în prezent, şi apoi lăudând pe Domnul cu entuziasm şi decişi să punem în aplicare sfatul psalmistului: *„şi nu uita nici una din binefacerile Lui!"* (Ps. 103.2). Dar, din nefericire, aici are loc un fenomen ciudat şi totodată umilitor pentru noi. Din pricina slăbiciunii firii noastre, ajungem adesea într-o situaţie jalnică cu privire la lucrurile duhovniceşti. Ne obişnuim lesne cu binecuvântările şi izbăvirile cele mai măreţe de care am avut parte în viaţă, şi de aceea nu mai suntem atenţi la ele şi le uităm. Iar când ajungem din nou în nevoi şi strâmtorări, suntem atât de deprimaţi şi întristaţi ca şi cum n-am fi avut parte niciodată de îndurarea Domnului. Şi dacă ne gândim bine, nu la voia întâmplării a instituit Domnul Isus Cristos Cina cea de taină. El cunoaşte natura noastră slabă şi ştie cât de repede uităm dovezile harului şi bunătăţii dumnezeieşti. De aceea, spre pomenirea celei mai măreţe binefaceri pe care ne-a făcut-o, a rânduit să ne amintim, prin pâinea şi vinul de la Masa Domnului, de răscumpărarea noastră prin trupul frânt şi sângele curs, ca preţ pentru mântuirea noastră din robia păcatului, spunând: *„Să faceţi lucrul acesta, spre pomenirea Mea"* (Le. 22.19).

Ca şi cu alte ocazii, Neemia ne dă şi de data aceasta, o sugestie binevenită despre felul în care putem experimenta

189

o stare de mulţumire sufletească şi laudă la adresa Domnului, aducându-ne aminte de câte ori nu ne-a izbăvit El din tot felul de situaţii dificile. Astfel, când ne vâjâie capul de griji şi ispite, să urmăm exemplul lui Neemia! în timp ce ne rugăm, să ne întoarcem cu gândul în trecut, oprindu-ne în dreptul pietrelor de aducere aminte pe care le-am presărat pe drum, în fiecare loc unde am văzut mâna cea bună a lui Dumnezeu, care sunt tot atâtea dovezi că Domnul are încă multe mijloace de scăpare pentru copiii Lui. Şi dacă vrem să aplicăm exemplul lui Neemia într-un mod plastic, poate că ar trebui să întrezărim şi în zidul vieţii noastre „Poarta Gunoiului". Nu cumva uneori Duhul Sfânt ne descoperă toată murdăria păcatelor noastre, arătându-ne stricăciunea morală, încât nu ne liniştim până când nu ne oprim la „Poarta Golgotei"? în jertfa de pe Golgota, poarta care ne introduce în Noul Legământ, putem descărca tot molozul păcatelor, aflând în schimb uşurare şi iertare în sângele cu care Domnul Isus Cristos ne-a pecetluit mântuirea la această poartă. Apoi, nu cumva, în zidul vieţii noastre, se află şi „Poarta Apelor", care ne aduce aminte că am putut scoate din plinătatea lui Dumnezeu, har după har? în ciuda nemerniciei noastre, Mântuitorul ne-a copleşit totuşi cu bunătăţile Sale, ca să ne învioreze credinţa. Apoi să luăm în considerare o altă poartă din zidul vieţii: „Poarta Temniţei", care ne aminteşte de timpul când eram prinşi în situaţii grele, sau

ţintă asupririi unor oameni nedrepţi, sau poate loviţi de o boală grea - toate acestea până în momentul când Şi-a îndreptat Domnul privirea spre noi, ne-a ascultat strigătele şi ne-a deschis uşile temniţei, pentru a ne bucura de libertatea glorioasă a copiilor Săi izbăviţi şi iertaţi. Creştinul adevărat îşi aminteşte cu bucurie de tot ce a realizat Domnul în viaţa lui, prin izbăvirile pe care i le-a acordat, făcând în acelaşi timp să vibreze strunele inimii sale în cântări de laudă şi recunoştinţă, aşa cum spune o cântare:
190

Dacă eşti purtat de valul furios, Şi crezându-te pierdut, devii fricos, Ia în seamă binecuvântările! Domnul ţi-a făcut parte şi din ele.

în ţinuturile Palestinei pe unde a umblat Isus, oficiile de turism le fac pelerinilor importante servicii. în amintirea patimilor lui Cristos, se formează grupuri care pornesc de la grădina Ghetsimani, trec prin valea Chedronului, intră în Ierusalim pe Poarta lui Ştefan, pentru a străbate străzile înguste ale oraşului, şi continuă drumul Calvarului până la dealul Golgotei. De-a lungul drumului pe care a fost dus Cristos ca să fie răstignit, turiştii sunt rugaţi să se oprească, în anumite locuri. Ghidul citeşte despre patimile lui Cristos, iar cortegiul îngenunchează, în amintirea suferinţelor pe care le-a îndurat Mântuitorul, în locul respectiv, pentru ei. Ce momente impresionante pentru pelerinii adunaţi acolo! Atunci, ei nu se mai gândesc la barierile confesionale care îi separă, ci în inimile lor domneşte un singur gând: să-şi exprime faţă de Dumnezeu recunoştinţa adâncă, în închinăciune, amintindu-şi de ceea ce a îndurat Isus Cristos, Care a săvârşit acolo opera de izbăvire a omenirii de sub puterea păcatului. Astfel, drumul suferinţelor lui Cristos devine un drum al recunoştinţei izvorâte din inimile credincioşilor care se reculeg păşind pe urmele Mântuitorului.

3. Textul din cartea lui Neemia, pe care l-am citit la începutul acestui capitol, ne oferă şi o a treia învăţătură. Prin acest pasaj, Duhul Sfânt ne îndreaptă privirile spre puterea care ne susţine într-o atmosferă de sărbătoare şi laudă, atunci când harul lui Dumnezeu îşi face lucrarea de curăţire în cugetul celor credincioşi. La versetul 30 se spune: ***„Preoţii şi leviţii s-au curăţit, şi au curăţit şi pe popor, porţile*** *şi zidul".*

191

Nu trebuie să trecem cu vederea această frază, care dă un sens adânc întregii istorisiri. Ce importanţă are ea pentru noi? Ei bine, se poate să ajungem la izvorul unei adevărate mulţumiri numai atunci când ne-am smerit şi am dovedit o pocăinţă veritabilă. Cristos cel crucificat ne-a mişcat inima şi cugetul, urmarea fiind o nouă predare şi consacrare în slujba Mântuitorului nostru. Noi am gustat bunătatea Domnului. Dar totul se poate opri aici, aşa încât bucuria lui Cristos să dispară din inima noastră, iar mulţumirea şi lauda să fie aproape imposibile. Prefăcătoria şi slăbiciunea noastră sunt o realitate care ne produce mult necaz. Astfel, cu gura îl putem lăuda pe Dumnezeu, fără ca inima să fie prezentă şi starea ei să corespundă cu ceea ce pronunţăm. In interiorul nostru se crează o încordare gravă, o stare de tensiune, de nelinişte, de indispoziţie şi devenim deprimaţi şi nemulţumiţi. De unde vine starea aceasta? Ce ne lipseşte în fond? Care este problema şi nevoia noastră?

în asemenea cazuri, suntem înclinaţi a căuta motivul în neplăcerile pe care ni le produc ceilalţi oameni; sau ne oprim întristaţi la o indispoziţie fizică. Ba chiar atribuim cauza unei atmosfere înăbuşitoare, în loc să privim la umbrele nefaste din lăuntrul nostru. în noi înşine, adunăm multă mizerie care duce la o împovărare a conştiinţei, şi orice neascultare de Cuvântul lui Dumnezeu, orice îndoială faţă de călăuzirea lui, tulbură lucrarea Duhlui Sfânt în viaţa noastră, iar aceasta înseamnă păcat. Umbra păcatului pe suflet îngreunează lauda către Domnul, ne înăbuşă bucuria şi face ca inima să ne fie contaminată de nemulţumire. Pentru a ne ajuta, Scriptura ne pune în cale piatra de încercare cea mai sigură: aceasta este zvâcnirea caldă şi voioasă a inimii în glas de mulţumire şi laudă către Domnul.

Astfel, când ne năpădeşte proasta dispoziţie şi încercările vor să împiedice vibraţia sufletului nostru, să nu căutăm motivul în afară, dând vina pe alţii, ci să ne examinăm pe noi înşine în lumina Sfintei Scripturi. Ea răspunde 192

dorinţei sincere a sufletului care caută pe Domnul şi doreşte să facă voia Lui. Duhul Sfânt va descoperi umbra care ne apasă pe conştiinţă, şi atunci vom fi gata să urmăm exemplul din

textul nostru, curăţindu-ne, aşa cum au făcut preoţii şi leviţii care s-au curăţit pe ei înşişi, tot poporul, porţile şi zidul. Aceasta înseamnă că trebuie să tindem după o pocăinţă veritabilă, prin harul atotcuprizător al lui Cristos, care să ne formeze pentru a deveni cât mai asemănători chipului Său şi să pricepem mărturisirea smerită pe care a făcut-o apostolul Pavel, după ce Domnul i-a spus: *„Harul Meu îţi este de ajuns: căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârşită"* Şi Pavel a declarat : *„Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Cristos să rămână în mine"* (1 Cor. 12.9). Curăţirea cugetului de păcate şi îndreptarea paşilor pe calea unei credinţei stăruitoare vor face să izbucnească din inima creştinului, în semn de mulţumire şi cu o putere înnoită, o bucurie crescândă, aşa cum afirmă psalmistul: *„îmi pusesem nădejdea în Domnul, şi El S-a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele. M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă, şi mi-a întărit paşii. Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru"* (Ps. 40.1-3).

4. Ne vom opri acum asupra unei alte învăţături minunate pe care o desprindem din exemplul lui Neemia. Observăm că sufletul înclinat să-I mulţumească Domnului se asociază într-o laudă comună pentru ca puterea lăuntrică să fie cunoscută *„până departe"* (Nem. 12.43). Ca fiinţe omeneşti, noi suntem creaţi să depindem unii de alţii. De exemplu: copiii au nevoie de îngrijirea părinţilor; bolnavul are trebuinţă de medic; o dezvoltare economică cere aportul specialiştilor; elevul are nevoie de îndrumările profesorului; pentru o dezvoltare sănătoasă a societăţii ne trebuie pricepere, răbdare, colaborare şi înţelegere. Dar dezvoltarea vieţii noastre

se întemeiază şi mai profund, pe părtăşia frăţească pe care o inspiră credinţa, făcându-ne în stare să ne purtăm sarcinile unii altora, în spiritul dragostei lui Cristos, care caută mai întâi binele celorlalţi. Neemia ştia că pentru a celebra isprăvile Domnului într-o atmosferă de sărbătoare şi prin cântări de laudă, era necesară legătura frăţească a celor izbăviţi, pentru a da un glas comun simţirilor inimii lor. Izolarea şi retragerea din închinarea comună ne pot expune unor mari pericole, ajungând să vedem numai un aspect al lucrurilor şi fiind mai vulnerabili faţă de ispitele Diavolului. Taina părtăşiei creştine implică o slujire reciprocă, îndemnuri şi sfaturi sau instruire pentru echipare şi încurajare, pentru a obţine rezultate mai bune în viaţa spirituală şi a ne adânci într-o atitudine de laudă şi mulţumire faţă de Dumnezeu. Neemia nu voia să-i îndemne pe cetăţenii din Ierusalim să-L laude pe Dumnezeu acasă la ei sau în curţile Templului din oraşul reconstruit. Ca un bun psiholog, el are o grijă deosebită, şi anume aceea ca oamenii să laude şi să-I mulţumească Domnului împreună. De aceea, el organizează două coruri care să antreneze tot poporul să laude pe Domnul. In cartea Cronicilor, se relatează despre împărţirea cântăreţilor în 24 de cete, care cântau cu schimbul, pentru îmbărbătare. Cu timpul, din aceşti corişti s-au alcătuit familii de cântăreţi, aşa cum s-a petrecut, sub cârmuirea tatălui lor, cu cei 6 fii ai lui Iedutun, (1 Cr. 25.3), formând un ansamblu vocal, plin de entuziasm, spre slava lui Dumnezeu. Ne putem închipui cât de minunat răsunau cântările intonate pe străzile Ierusalimului de către cele două coruri şi restul poporului. Izbăvirea puternică pe care le-a hărăzit-o Dumnezeu i-a antrenat pe toţi locuitorii oraşului, într-o părtăşie de laudă şi mulţumire, după cum se spune la Neemia 12.43: *„Strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe".*

Tocmai acolo vrea să ne conducă Duhul Sfânt în alcătuirea Bisericii lui Cristos. Nu aşteaptă să ajungem în Cer pentru a intra abia acolo în rândul celor răscumpăraţi care îl preamăresc pe Dumnezeu. Trebuie să realizăm deja aici pe pământ, în cursul pelerinajului nostru pământesc, o slujbă comună prin a cânta şi lăuda împreună pe Domnul, ca să facem cunoscut Numele lui Dumnezeu cu putere pe străzile oraşului nostru, fiindcă Biserica lui Cristos este organismul viu, care dă tonul spre a mulţumi lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările vieţii. Pavel îndeamnă astfel Biserica din Efes: *„Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, şi cântaţi şi aduceţi din toată inima laudă Domnului. Mulţumiţi totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Cristos"* (Ef. 5.19-20).

Dintr-o împărtăşire comună a celor credincioşi se răspândeşte o mărturisire mai puternică în

faţa lumii, întărind pe cei nefericiţi şi şovăielnici. Pavel şi Sila, aflaţi în temniţa întunecată din Filipi, au împlinit întocmai promisiunea psalmistului: *„Voi binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea. Să mi se laude sufletul în Domnul! Să asculte cei nenorociţi şi să ne bucure!"* (Ps. 34.1-2). Deşi erau legaţi şi chinuiţi, totuşi inima le ardea de bucurie şi îndrăzneală, cântând împreună izbânda credinţei. Atunci, pe la miezul nopţii, un cutremur de pământ a zguduit închisoarea şi toţi deţinuţii împreună cu temnicerul au fost cuprinşi de spaimă, însă, cântările de laudă care veneau din întunericul temniţei, de la cei doi apostoli, au adus întreaga familie a temnicerului pe calea lui Cristos, ei bucurându-se de izbăvirea oferită ca o realitate divină.

Aşadar, potrivit cu ceea ce ne învaţă Sfânta Scriptură, să acordăm importanţa cuvenită preamăririi Numelui Domnului într-o atmosferă de sărbătoare. Oricât de grea

ne-ar fi viaţa pe acest pământ, să nu uităm totuşi că ea este dată pentu a o pune în slujba Domnului, căutând să fim o binecuvântare pentru lumea din care facem parte. Nu toţi suntem destinaţi să predicăm de la amvon, dar fiecare poate rosti predica sfinţeniei de la amvonul vieţii; putem predica, într-un mod puternic, prin trăirea noastră, astfel ca aceasta să fie o pricină de bucurie pentru familie şi colegii de muncă. Soţia, soţul, copiii şi prietenii noştri pot fi câştigaţi pentru a sluji la preamărirea Domnului, dacă în viaţa noastră se oglindeşte solemnitatea credinţei, cu laude şi mulţumiri către Domnul. Chiar dacă nu suntem buni cântăreţi, putem împărtăşi totuşi bucuria izbăvirii pe care o avem în inimă. Viaţa creştină îşi are limbajul ei; ea vorbeşte, chiar şi fără cuvinte, şi face cunoscută melodia fericirii, dovedind că suntem oameni izbăviţi şi răscumpăraţi de Domnul, aşa încât cei nenorociţi pot să audă şi să guste şi ei bunătatea Domnului şi să intre cu laude în atmosfera de sărbătoare pentru slava veşnică a Numelui Domnului.

De aceea să facem loc, în Biserica lui Cristos, cântării de laudă în comun pentru a-I aduce împreună Domnului laude şi mulţumiri, şi astfel să răsune cu putere mărturisirea credinţei noastre, cum s-a întâmplat în zilele lui Neemia: *„Dumnezeu dăduse poporului o mare pricină de bucurie. Se bucurau şi femeile şi copiii, şi strigătele de bucurie ale Ierusalimului se auzeau până departe"* (Nem. 12.43).

i

Neemia 13

SFINŢIREA

„In vremea aceea, s-a citit în faţa poporului în cartea lui Moise, şi s-a găsit scris că amonitul şi moa-bitul nu trebuiau să intre niciodată în adunarea lui Dumnezeu, pentru că nu veniseră înaintea copiilor lui Israel cu pâine şi apă, şi pentru că tocmiseră împotriva lor cu preţ de argint pe Balaaam ca să-i blesteme. Dar Dumnezeul nostru a prefăcut blestemul în binecuvântare. Când au auzit Legea, au deosebit din Israel pe toţi străinii. înainte de aceasta, preotul Eliaşib, care era pus peste cămările Casei Dumnezeului nostru, şi rudă cu Tobia, pregătise pentru el o cămară mare, unde puneau mai înainte darurile de mâncare, tămâia, uneltele, zeciuiala din grâu, din must, şi din untdelemn, părţile rânduite pentru leviţi, cântăreţi şi uşieri, şi darurile ridicate pentru preoţi. Eu nu eram la Ierusalim când s-au petrecut toate acestea, căci mă întorsesem la împărat în al treizeci şi doilea an al lui Artaxerxe, împăratul Babilonului. La sfârşitul anului am căpătat de la împărat învoire să mă întorc la Ierusalim şi am văzut răul pe care-l făcuse Eliaşib, pregătind o cămară pentru Tobia, în curţile Casei lui Dumnezeu. Mi-a părut foarte rău, şi am aruncat afară din cămară toate lucrurile lui Tobia. Apoi am poruncit să se cură-ţească odăile, şi am pus iarăşi în ele uneltele Casei lui Dumnezeu, darurile de mâncare şi tămâia.

Am auzit de asemenea că părţile Leviţilor nu li se dăduseră, şi că leviţii şi cântăreţii însărcinaţi cu slujba, fugiseră fiecare în ţinutul lui. Am mustrat pe dregători, şi am zis: «Pentru ce a fost părăsită Casa lui Dumnezeu?» Şi am strâns pe leviţi şi pe cântăreţi, şi i-am pus iarăşi în slujba lor. Atunci tot Iuda a adus în cămări zeciuiala din grâu, din must şi din untdelemn. Am dat cămările în grija preotului Şelemia, cărturarului Ţadăc, şi lui Pedaia, unul din leviţi, şi le-am adaos şi pe Haran, fiul lui Zacur, fiul lui Matania, căci le mergea

numele că sunt credincioşi. Ei au fost însărcinaţi să facă împărţirile cuvenite fraţilor lor. Adu-ţi aminte de mine, Dumnezeule, pentru aceste lucruri, şi nu uita faptele mele evlavioase făcute pentru Casa Dumnezeului meu şi pentru lucrurile care trebuiesc păzite în ea!
Pe vremea aceasta am văzut în Iuda nişte oameni călcând la teasc în ziua Sabatului, aducând snopi, încărcând măgarii cu vin, struguri şi smochine, şi cu tot felul de lucruri, şi aducându-le la Ierusalim în ziua Sabatului. Şi i-am mustrat chiar în ziua când îşi vindeau mărfurile. Mai erau şi nişte Tirieni, aşezaţi la Ierusalim, care aduceau peşte şi tot felul de mărfuri, şi le vindeau fiilor lui Iuda în ziua Sabatului şi în Ierusalim. Am mustrat pe mai marii lui Iuda, şi le-am zis: «Ce înseamnă această faptă rea pe care o faceţi, pângărind ziua Sabatului? Oare n-au lucrat aşa părinţii voştri, şi nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeul nostru toate aceste nenorociri peste noi şi peste cetatea aceasta? Şi voi aduceţi din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul!» Apoi am poruncit să se închidă porţile Ierusalimului înainte de Sabat, de îndată ce le va ajunge umbra, şi să nu se deschidă decât după Sabat. Şi am pus câţiva din slujitorii mei la porţi, să oprească intrarea sarcinilor
198
de mărfuri în ziua Sabatului. Şi aşa negustorii şi vânzătorii de tot felul de lucruri au petrecut noaptea o dată şi de două ori afară din Ierusalim. I-am mustrat, şi le-am zis: «Pentru ce staţi noaptea înaintea zidului? Dacă veţi mai face încă o dată lucrul acesta, voi pune mâna pe voi». Din clipa aceea, n-au mai venit în timpul Sabatului. Am poruncit şi leviţilor să se curăţească, şi să vină să păzească porţile, ca să sfinţească ziua Sabatului. Adu-Ţi aminte de mine, Dumnezeule, şi pentru aceste lucruri, şi ocroteşte-mă după marea Ta îndurare!
Tot pe vremea aceea, am văzut pe nişte iudei, care îşi luaseră neveste asdodiene, amonite şi moabite. Jumătate din fiii lor vorbeau limba asdodiană, şi nu ştiau să vorbească limba evreiască; nu cunoşteau decât limba cutărui sau cutărui popor. I-am mustrat, şi i-am blestemat; am lovit pe unii din ei, le-am smuls părul, şi i-am pus să jure în Numele lui Dumnezeu, zicând: «Să nu vă daţi fetele după fiii lor, şi să nu luaţi fetele lor de neveste nici pentru fiii voştri, nici pentru voi. Oare nu în aceasta a păcătuit Solomon, împăratul lui Israel? Nu era alt împărat ca el, în mulţimea popoarelor; el era iubit de Dumnezeul lui, şi Dumnezeu îl pusese împărat peste tot Israelul. Totuşi, femeile străine l-au târât şi pe el în păcat. Şi acum trebuie să auzim despre voi că săvârşiţi o nelegiuire atât de mare şi că păcătuiţi împotriva Dumnezeului nostru, luând neveste străine?» Unul din fiii lui Ioiada, fiul marelui preot Eliaşib, era ginerele lui Sanbalat, horonitul. L-am izgonit de la mine. Adu-ţi aminte de ei, Dumnezeule, căci au spurcat preoţia şi legământul încheiat de preoţi şi leviţi. I-am curăţit de orice străin, şi am pus orânduială în tot ce trebuia să păzească preoţii şi leviţii, fiecare în slujba lui."
199
Parcă ne cuprinde un sentiment de tristeţe pentru felul în care se încheie istorisirea lui Neemia. Ce bine era dacă finalul cărţii ar fi fost marcat de versetul 43 din capitolul 12, unde apar aceste cuvinte minunate şi pline de îmbărbătare: *„Strigătele **de bucurie ale Ierusalimului se auzeau** până departe".* întreaga carte a lui Neemia relatează într-un mod atât de plastic răscumpărarea şi dezvoltarea poporului Israel, încât avem impresia că la capitolul 12, Dumnezeu Şi-a atins scopul cu poporul Său. Eliberaţi din robia babiloniană şi restabiliţi în ţara strămoşilor lor, toţi locuitorii Ierusalimului s-au învoit să lucreze cu râvnă la reconstruirea oraşului dărâmat, conduşi de mâna cea bună a lui Dumnezeu.
Apoi, a venit vremea ca poporul să primească învăţătură ascultând citirea şi tâlcuirea Legii Domnului. La auzul cuvintelor dumnezeieşti, poporul se pocăieşte şi încheie un nou legământ cu Dumnezeu; de asemenea, se procedează la instituirea slujbelor levitice în Templul Domnului. Ierusalimul începe să cinstească şi să respecte Numele lui Dumnezeu, inimile locuitorilor credincioşi sunt pline de adâncă mulţumire, iar în casele şi pe străzile oraşului răsună strigăte de laudă către Domnul; se cântă cu atâta entuziasm, încât bucuria Ierusalimului se aude până departe.
Dacă această carte a lui Neemia ar fi un roman istoric şi astfel, spre mulţumirea tuturor, acţiunea ar trebui să se sfârşească pe o notă optimistă, atunci poate că autorul ar fi încheiat cu fraza dătătoare de bucurie la care ne-am referit mai sus. Impresia plăcută lăsată cititorului l-ar fi înviorat într-o viziune de izbăvire şi izbândă. însă, Biblia nu este un roman. Ea stă în fruntea

tuturor cărţilor şi proclamă adevărul. Biblia nu-1 idealizează pe om, ci descoperă firea lui omenească, aşa cum este ea în realitate, şi rlorOnvri fără **nrnli«airi** adevărul. Pe prooroci şi apostoli, Sfânta
Scriptură nu-i ridică în slăvi şi nu-şi menajează eroii, ci îi pune pe toţi în adevărata lor lumină, arătându-ne, atât meritele cât şi slăbiciunile lor. Biblia ne oferă cel mai mare ajutor în viaţă, îndreptându-ne paşii pe calea adevărului, într-o strânsă părtăşie cu Dumnezeu. De aceea, nu trebuie să regretăm, sau să ne mirăm că povestea lui Neemia nu se încheie cu ***„strigătele de bucurie ale Ierusalimului",*** ci merge mai departe, în realitatea credinţei, adoptând un ton de luptă, încordare şi veghere. Ultimul capitol ne dezvăluie lupta îndârjită, înflăcărată de dorinţa după sfinţenie, pe care o desfăşoară Neemia, credinciosul slujitor al lui Dumnezeu, printre locuitorii Ierusalimului. De aceea gândul predominant în acest capitol poate fi cuprins într-un singur cuvânt, foarte important: *sfinţirea,* consacrarea credinciosului în sensul pe care-1 indică Biblia: „ *Urmăriţi pacea* ***cu toţi şi sfinţirea, fără*** *care* ***nimeni nu*** *va vedea* ***pe Domnul"*** (Evr. 12.14).
Dar să vedem cum s-au petrecut lucrurile, în mod concret. Cum s-a ajuns la starea tensionată descrisă în acest capitol final al cărţii lui Neemia? După ce au fost terminate lucrările de reconstrucţie care au durat 12 ani, Neemia s-a întors în cetatea Susa, la curtea împăratului Artaxerxe, care îi acordase un lung concediu paharnicului său. Porţile Ierusalimului fuseseră reparate şi zidul de apărare întărit. Totul părea asigurat împotriva eventualelor atacuri ale duşmanilor, iar convingerile religioase ale locuitorilor se bazau pe Legea lui Dumnezeu, cu toţii fiind hotărâţi să trăiască sub călăuzirea şi autoritatea divină. Aşa stând lucrurile, Neemia s-a putut întoarce liniştit la Curtea de unde venise.
Dar, iată că în absenţa lui, s-a strecurat un duşman nevăzut în mijlocul Ierusalimului. Acest duşman a reuşit să facă unele spărturi, dar nu în zidul de apărare al cetăţii, ci în zidul lăuntric al credinţei, în viaţa religioasă a poporului. Dacă această putere nefastă avea să-şi extindă influenţa

în interiorul oraşului, atunci ea putea să zădărnicească întreaga operă de reconstrucţie care durase timp de 12 ani. Textul nostru consemnează patru puncte slabe, care îşi găsesc corespondent şi în viaţa Bisericii din zilele noastre.
1. In primul rând, observăm că Diavolul reuşeşte să-1 zăpăcească tocmai pe marele preot Eliaşib. Acesta, înrudindu-se cu Tobia, un duşman al lui Israel, îi pune la dispoziţie o încăpere din incinta Templului. Tobia, ca orice răufăcător, ştie să se ascundă, să se prefacă, în atmosfera sfântă a Templului. Adoptând o ţinută evlavioasă, el îi va putea înşela şi păgubi mai uşor pe copiii lui Iuda. Aşa că a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru ca marele preot Eliaşib să-i asigure o locuinţă în Templu, în timpul vizitei sale la Ierusalim. Incredibil, dar totuşi adevărat. Deci, se poate ajunge până acolo încât tocmai marele preot să devină unealta duşmanului, fără să-şi dea seama că această influenţă nefastă săpa pe dedesubt credinţa israeliţilor. Cu greu putem înţelege aşa ceva.
Dar, dacă ne gândim mai bine, probabil că nu trebuie să ne mirăm. Nu cumva, în principiu, procedăm la fel de atâtea ori şi noi înşine? Probabil că, prin pocăinţă şi credinţă, noi ne-am predat viaţa Mântuitorului, fiind convinşi de jertfa Lui de la Golgota şi de preţul scump pe care 1-a plătit El pentru răcumpărarea noastră. Ca recunoştinţă, noi I-am deschis toate încăperile inimii noastre, încredin-ţându-I Lui cheile, pentru ca să domnească şi să dispună de toate. Da, să dispună de toate, cu o singură excepţie, un mic locşor, o cămăruţă pe care am păstrat-o pentru Eul nostru. Poate că, în aparenţă, nu-i vorba despre cine ştie ce lucru grav - doar o mică încăpere în care am ascuns un gând al Eului nostru vechi, o părticică din firea noastră îndărătnică şi încăpăţânată. Sau poate că am păstrat ca amintire o cămăruţă în care zace ascunsă o ură mai veche sau o dorinţă de răzbunare pentru o nedreptate îndurată,

o nemulţumire sau un conflict nerezolvat, o mâhnire care ne apasă greu sufletul - lucruri pe care nu vrem şi nici nu putem, prin eforturile noastre, să le dăm uitării. Sau poate că este o încăpere aparţinând fanteziei noastre, în care sunt afişate încă unele chipuri din trecutul nostru păcătos, înaintea cărora ne oprim din când în când şi le admirăm cu aceeaşi plăcere. Sau poate că este o încăpere în care mai păstrăm nişte dorinţe deşarte, sau anumite speranţe fireşti, sau

jarul unei pofte care mocneşte aşteptând momentul potrivit pentru a se putea extinde. Poate că uneori avem mustrări de conştiinţă, datorită existenţei acestui „loc rezervat", a acestei cămări nesfinţite. Este ceva inadmisibil, este un păcat. De aceea, nu putem avea linişte. Şi tocmai atunci vine Vrăjmaşul sufletului nostru cu explicaţii şi dezvinovăţiri, până când ne prosteşte, aşa cum a făcut Tobia cu marele preot al Ierusalimului. Realitatea amăgirii este groaznică. Amenajarea unei locuinţe lăuntrice pentru duşmanul sufletului nostru pune în pericol toată viaţa de credinţă. „Cămara lui Tobia" din inima unui creştin este locul de unde duşmanul ameninţă cu distrugerea întreaga lui fiinţă. Câte vieţi creştineşti, tinere şi frumoase, în care Cristos Şi-a putut începe, într-un mod foarte promiţător, lucrarea de răscumpărare şi sfinţire, au fost zdruncinate din temelii, ajungând nişte peşteri ale Diavolului! Aceasta se întâmplă tocmai datorită faptului că, în momentul întoarcerii noastre la Dumnezeu, noi i-am rezervat o încăpere vrăjmaşului nostru spiritual, aşa cum a făcut marele preot iudeu cu Tobia. Cu timpul, cămăruţa aceea a devenit cartierul general al Diavolului. Domnul să ne ajute să îndreptăm lucrurile cât mai repede cu putinţă, iar alţii să ia învăţătură şi să nu-1 primească deloc pe „Tobia" în templul inimii lor!

2. Apoi, Diavolul a reuşit să facă o a doua spărtură în zidul vieţii spirituale al locuitorilor din Ierusalim. Spiritul

de răzvrătire a împietrit inima poporului, aşa încât copiii lui Iuda nu s-au mai gândit la hotărârile bune pe care le luaseră şi la legământul încheiat cu Dumnezeu. La Neemia 13.10-14, se spune că poporul a încetat să aducă zeciuielile în Casa lui Dumnezeu. Nu de mult, când poporul fusese pătruns de măreţia Legii lui Dumnezeu şi încheiase un Nou Legământ cu El, se învoise să aducă a zecea parte din veniturile sale pentru slujbele din Casa Domnului. Din aceste daruri se întreţineau preoţii şi leviţii. Dar acum, după ce se terminase opera de reconstrucţie a oraşului şi condiţiile de viaţă au început să se îmbunătăţească, râvna credincioşilor s-a istovit, devotamentul lor s-a spulberat, zeciuielile s-au împuţinat. Jertfele şi darurile de mâncare aduse la Templu care asigurau hrana preoţilor şi leviţilor scăzuseră văzând cu ochii, aşa încât aceştia s-au văzut nevoiţi să părăsească Templul pentru a merge să-şi câştige existenţa. în felul acesta, opera de sfinţire a vieţii israelite a fost neglijată prin necredinţă, nestatornicie, nemulţumire şi egoism. Dar, lucru şi mai grav, nimeni nu sesizase această înşelăciune, prin care îşi astupau ei înşişi izvoarele de binecuvântare şi blocau forţa necesară înlăturării acestor piedici nespus de dăunătoare vieţii lor spirituale. Mai târziu, Dumnezeu va spune prin gura proorocului Ieremia: *„Căci poporul Meu a săvârşit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri, puţuri crăpate, care nu ţin apă" (Ier.* 2.13).

Dar oare cum se prezintă situaţia în zilele noastre în privinţa hotărârilor care au fost luate în faţa Domnului? Am împlinit noi oare juruinţele pe care le-am făcut? Nu cumva, în adâncul fiinţei noastre, s-a cuibărit vreo umbră de necredinţă sau vreun germene al egoismului? Oare n-a reuşit Diavolul să facă vreo spărtură în zidul credinţei noastre, pentru ca apoi să ne otrăvească strecurând în sufletul nostru o doză de îndoială?

Câţi creştini nu ajung din ce în ce mai săraci duhovni-ceşte, amărându-şi viaţa şi chinuindu-şi sufletul, după ce

au fost invadaţi de stricăciune şi deşertăciune din pricină că şi-au neglijat propriul altar şi propria sfinţire! Este foarte poisibil ca, din nişte credincioşi darnici şi devotaţi, să devenim cu timpul tot mai zgârciţi şi dezinteresaţi de lucrurile spirituale, să nu mai avem tragere de inimă pentru citirea Bibliei sau părtăşia credincioşilor. îngrijorările vieţii şi frământările zilnice ne copleşesc în aşa măsură, încât nu ne mai preocupă zidirea omului nostru lăuntric. Timpul de rugăciune şi citire a Bibliei l-am redus la maximum. Reculegerea de dimineaţă nu mai constituie adăparea din izvoarele binecuvântărilor divine menite să ne asigure biruinţa şi izbânda zilei. Darurile pentru susţinerea Casei lui Dumnezeu devin tot mai anemice. Munca şi interesul pentru lucrurile pământeşti ne absorb toată energia, iar lucrarea lui Dumnezeu devine o chestiune secundară, ceva făcut ocazional, în loc să întreţinem focul sacru pe altarul inimii, aducem un foc străin. Interesele noastre nu se mai suprapun cu interesele Domnului,

iar Satan priveşte din umbră şi jubilează văzând care ne sunt acum priorităţile. El nu mai poate de bucurie că a reuşit să ne înşele şi să frângă părtăşia noastră cu Domnul Isus Cristos, făcându-ne să urmărim propriile noastre interese şi să ne irosim viaţa în scopuri egoiste. A venit momentul pentru o schimbare decisivă: să demolăm altarul egoismului şi să-1 izgonim pe Tobia.

3. Despre un al treilea loc prin care a pătruns duşmanul duhovnicesc al poporului aflăm din citirea versetelor 15-22, unde este vorba despre pângărirea zilei Sabatului.

Neemia a insistat mult ca poporul să respecte ziua închinată Domnului, după cum fusese poruncit în Legea lui Moise. însă, îndată după plecarea lui Neemia din Ierusalim, s-a constatat o moleşire a moravurilor în sânul poporului, *„în Iuda oamenii călcau **la** teasc în **ziua saba-***

205

tului" (v. 15). Se căra recolta de pe câmp, locuitorii din cetatea Tirului veneau la piaţă cu peşte şi tot felul de mărfuri. Sabatul a fost din ce în ce mai neglijat, şi prin această spărtură, prin pângărirea acestei zile, s-au strecurat multe lucruri neplăcute care au atras blestemul asupra locuitorilor Ierusalimului.

Dar pângărirea zilei închinate Domnului a ajuns o „spărtură gravă" şi printre creştinii de astăzi. Nu ne gândim la practicile ateilor sau ale păgânilor, ci ne referim la creştinii care au o anumită maturitate duhovnicească. Mulţi asistă cu respect la serviciul divin, dar abia aşteaptă să se termine, fiindcă gândul lor zboară la ceea ce îi aşteaptă în restul zilei: distracţii, excursii sau arena sportivă; se gândesc la petrecerile la care trebuie să participe sau la cumpărăturile pe care trebuie să le facă. Mintea lor este stăpânită de ceea ce le pofteşte inima. Şi astfel ziua Domnului devine ziua omului, iar serviciul divin se schimbă într-o servitute. Sufletul care, în ziua de odihnă, îşi cere dreptul de a fi înviorat în Casa Domnului, trebuie să se mulţumească doar cu fărâmiturile care cad de la masa prânzului duminical. Ne dăm noi oare seama câtă stricăciune şi blestem se strecoară în viaţa creştinilor, prin această gravă spărtură care este pângărirea zilei Domnului? Ne dăm noi seama cât de mult am păcătuit prin neascultare de Dumnezeu, cum păcătuim împotriva sufletului şi a trupului nostru, neglijând datoria pe care o avem faţă de semenii noştri de a le împărtăşi Evanghelia? Observăm noi oare cum, prin atitudinea noastră de răzvrătire faţă de voia lui Dumnezeu, distrugem forţa şi tăria vieţii spirituale, atât de necesare pentru mărturisirea credinţei adevărate în lume? Câtă jale şi frământare au cuprins creştinătatea tocmai din pricină că s-a răcit dragostea pentru Dumnezeu! Ascuns în „locul rezervat" din incinta templului nostru lăuntric, „Tobia" caută să ne răpească ziua închinată Domnului, aducându-ne în bâlciul deşertăciunilor şi afacerilor egoiste. 206

4. A patra breşă pe care o face Satan pentru a-şi aduce la îndeplinire planurile sale nimicitoare o găsim în versetele 23-29.

Aici vedem că iudeii au început să-şi ia de neveste femei păgâne. S-au încheiat căsătorii mixte, lucru interzis prin Legea Domnului. Şi primul care a reuşit în această problemă delicată a fost însuşi Tobia: el s-a străduit să-1 înduplece pe marele preot şi, în final, ei s-au încuscrit. Acum Neemia se adresează din nou copiilor lui Iuda, aducându-le aminte ce s-a întâmplat cu marele rege Solomon, care a decăzut tocmai fiindcă, târât de iubire, şi-a luat de neveste femei străine şi acestea l-au înduplecat să se ducă după dumnezeii lor.

De aici putem trage concluzia că orice legătură păcătoasă şi orice prietenie neîngăduită care tind să ne aducă la acelaşi jug cu necredincioşii - în căsnicie, în societate sau în biserică - da, orice încălcare a limitelor stabilite de Dumnezeu crează prejudicii serioase Ierusalimului duhovnicesc, Bisericii lui Cristos, cauzei împărăţiei Sale.

Chiar în zilele noastre se încearcă la scară mondială, prin conferinţe şi congrese, o unificare pe terenul credinţei! Atâta pierdere de timp în dialoguri cu creştini-atei sau cu atei-creştini, fără să ne dăm seama ce pericol reprezintă faptul de a ne lăsa înduplecaţi printr-o deplasată generozitate creştină. Orice combinaţie care nu are la bază normele biblice nu face decât să ne lege în compromisurile cele mai jalnice. Satan încearcă prin tot felul de stratageme să ne scoată din sfera duhovnicească. în loc să fim ziditorii statornici ai împărăţiei lui Dumnezeu, permitem Diavolului să câştige loc în inima noastră, ca să lucrăm pentru el. De aceea trebuie

să ne ferim de tot felul de legături şi înţelegeri îndoielnice în spatele cărora pândesc „lupii răpitori".
Dar în textul nostru vedem că situaţia se schimbă cu totul atunci când Neemia se întoarce din nou la Ierusalim. Cu ochiul lui vigilent şi credinţa temeinică, el descoperă imediat tactica duşmanului. Spărturile din zidul credinţei

poporului apar mult mai grave decât cele din zidul de apărare al oraşului. Neemia vede clar breşele făcute de Diavolul şi începe să le astupe cu multă grijă, fiind conştient că nu foloseşte la nimic zidul ridicat împotriva atacurilor dinafară, dacă este spart zidul credinţei din viaţa poporului. Pe aici vrăjmaşul spiritual poate pătrunde cu uşurinţă, punând în pericol sistemul de securitate al întregii cetăţi. Raţiunea de a fi a poporului lui Dumnezeu include nu numai întoarcerea lui din robia babilonică, dar şi sfinţirea vieţii, doar aşa fiind posibilă îndeplinirea misiunii care i-a fost încredinţată, şi anume aceea de a mărturisi lumii izbăvirea pe care i-a dăruit-o Dumnezeu. Măsurile luate de Neemia dovedesc porfunda lui cunoaştere a realităţii şi sănătoasele sale convingeri despre Dumnezeu. Cunoştinţa Domnului îi înflăcărează inima şi îi călăuzeşte mintea pentru a lua măsurile care se impun pentru a concretiza planurile lui Dumnezeu. Neemia nu este numai un patriot devotat, ci şi un serv al lui Dumnezeu, care are în vedere mai întâi drepturile şi interesele lui Dumnezeu - cinstea, slava şi lauda care I se cuvin Domnului - şi apoi binele material şi spiritual al poporului său. De aceea, el nu poate suferi cu nici un chip profanarea oraşului şi decăderea morală a locuitorilor săi. Cu o râvnă neobosită, mai energic ca niciodată, Neemia porneşte din nou la atac împotriva pornirilor nelegiuite şi astupă spărturile care s-au produs în viaţa spirituală a naţiunii, pentru a ridica din nou poporul din starea sa decăzută. Cu **o** asprime lucidă, Neemia porunceşte să se cureţe încă-perea din Templu unde a intrat Tobia, apoi o sfinţeşte iarăşi pentru ***„uneltele Casei lui Dumnezeu"*** (v. 9). Apoi, el îi mustră energic pe dregători pentru slăbiciunea dovedită în ridicarea zeciuielilor de la copiii lui Iuda şi nu se declară satisfăcut până când poporul nu revine la o credinţă statornică şi nu începe să-şi îndeplinească iarăşi îndatoririle faţă de Sfântul Locaş.

Mai departe, Neemia va lua măsuri menite să pună capăt pângăririi sabatului: ordonă închiderea porţilor în această zi, alungă negustorii care veneau din ţinutul Tirului, îi ameninţă cu închisoarea pe cei ce înnoptau în împrejurimile oraşului dacă îndrăznesc să persiste în profanarea zilei închinate Domnului. Iar în ce priveşte căsătoriile mixte, Neemia devine de-a dreptul furios, cum spune versetul 25: ***„I-am mustrat, şi i-am blestemat; am lovit pe unii din ei, le-am smuls părul, şi i-am pus să jure în Numele lui Dumnezeu, zicând: să nu vă daţi fetele după fiii lor, şi să nu luaţi fetele lor de neveste nici pentru fiii voştri, nici pentru voi".*** Neemia îşi varsă necazul într-o râvnă sfântă care arde în sufletul său sfinţit şi, de fiecare dată când se confruntă cu o nouă problemă, el se roagă: ***„Adu-Ţi aminte de mine, Dumnezeule!"*** El nu poate accepta ca voia lui Dumnezeu să fie nesocotită şi încălcată, nu poate admite ca Ierusalimul să ajungă de ruşine şi poporul credincios altădată să se complacă într-o stare de răzvrătire. Pentru Neemia, ceea ce contează este slava, prestigiul şi onoarea împărăţiei lui Dumnezeu. Pentru realizarea intereselor acestei împărăţii îşi consacră el toate eforturile. De aici şi lupta sa aprigă pentru sfinţirea poporului.
Să ne gândim la cuvântul din Evanghelia după Ioan, atribuit Domnului Isus cu prilejul izgonirii negustorilor din Templu: *„Râvna pentru Casa **Ta Mă mănâncă pe** Mine!"* (Ioan 2.17). Oare nu cumva S-a oprit acum şi în faţa noastră Cel ce avea tot dreptul să rostească aceste cuvinte când a pus mâna pe bici pentru a curaţi Templul Domnului? Desigur că Domnul Isus Cristos a venit ca să-L glorifice pe Tatăl ceresc şi să zidească împărăţia Sa în inimile noastre. El este văzut ca ***„Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii",*** dovedind multă răbdare, milă şi blândeţe. Dar Biblia vorbeşte şi despre o altă trăsătură numită ***„mânia Mielului".*** Nimic nu este mai groaznic ca atunci când blândeţea
Mielului se schimbă în mânie şi harul devine judecată. Iar chemarea: *„Veniţi la Mine toţi*

cei trudiţi şi împovăraţi", se poate schimba într-o respingere categorică: *„Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor!"* (Mt. 25.41). Toate acestea ni se pot întâmpla şi nouă, dacă nu acordăm atenţia cuvenită harului lui Dumnezeu, dacă ne jucăm cu păcatul, dacă dăm cu piciorul în mântuirea noastră, dacă refuzăm să trăim o viaţă sfântă.

într-adevăr, Sfânta Scriptură ne îndeamnă mereu: „ *Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul"* (Evr. 12.14). A nu-L vedea pe Domnul înseamnă a-l vedea pe Diavolul, a fi stăpâniţi de el, a cădea pradă blestemului său. Urmărirea sfinţirii înseamnă a ne da seama ce doreşte Domnul Isus Cristos, şi anume să aibă deja aici pe pământ o părtăşie strânsă cu poporul Său credincios. Fără îndoială, cu uneltele Sale vii şi sfinţite vrea Domnul să-Şi zidească împărăţia Sa. De aceea, în momentul când S-a despărţit de ucenicii Săi, pentru a Se întoarce la Tatăl ceresc, Cristos nu i-a îmbrăcat cu armură de război, nici nu le-a dat nişte daruri extraordinare care să-i facă în stare să răscoale lumea, nu le-a propus organizarea vreunei corporaţii cu statute şi programe de lucru. Ci El le-a poruncit să aştepte în Ierusalim până vor fi împuterniciţi prin Duhul Sfânt, ca să pornească în toate colţurile lumii cu făclia Evangheliei şi cu chemarea la sfinţire, pentru Domnul. Puterea care s-a manifestat la Rusalii a făcut în adevăr din aceşti oameni fricoşi, nişte martori viteji care au vestit Evanghelia cu mare îndrăzneală.

Trebuie să pricepem bine acest lucru. A fi sfinţit înseamnă a sta sub puterea şi autoritatea Duhului Sfânt, despărţit de fleacurile lumeşti şi dedicat total Domnului Isus Cristos şi cauzei împărăţiei Lui. A umbla în sfinţenie înseamnă a duce la capăt mântuirea noastră în frică de Dumnezeu şi a sta sub discliplina Duhului Sfânt, încât El să aibă deplină putere asupra vieţii noastre, să aibă controlul deplin asupra

fiecărui ungher al fiinţei noastre, astfel încât să ne fie sfinţite pe deplin duhul, sufletul şi trupul nostru. Numai aşa putem fi nişte martori cu putere de convingere în lumea noastră, declarând cu toată forţa că Isus Cristos este Domnul nostru. Duhul Sfânt este puterea care ne inundă fiinţa şi ne înviorează pentru a putea trăi o viaţă după voia lui Dumnezeu.

Facă Domnul ca acest cuvânt privitor la urmărirea sfinţirii, acest puternic îndemn la sfinţenie care se degajă din ultimul capitol al cărţii lui Neemia, să rămână întipărit în mintea şi inima noastră, ca o concluzie concretă a întregii cărţi, ca un ghid pentru viaţa noastră!

Să veghem cu străşnicie pentru a nu ne mărgini la aspectele exterioare şi plăcute la vedere, să nu ne mulţumim cu zidul de apărare mândru şi solid care înconjoară Ierusalimul! Să nu ne limităm eforturile la construcţia de drumuri şi clădiri de interes social! Desigur, toate realizările exterioare îşi au rostul lor, dar numai atunci când în Ierusalimul construit după planul divin poporul trăieşte în pace şi lucrează cu folos, având ca scop principal sfinţirea vieţii, consacrându-şi eforturile în slujba Domnului, dovedind o credinţă stăruitoare, prin care Duhul Sfânt câştigă tot mai multă putere de mărturisire a Evangheliei spre slava lui Dumnezeu. Numai aşa vor putea curge din Ierusalimul duhovnicesc râuri de apă vie spre lumea întreagă. Biserica lui Cristos pe pământ poate fi alcătuită numai din suflete răscumpărate, înzestrate cu spirit misionar, cu râvnă înflăcărată, cu dragoste câştigătoare de suflete, din oameni prin care se răspândeşte tot mai mult mesajul Evangheliei lui Dumnezeu în lume şi care îl cheamă mereu pe Dumnezeu în ajutor, aşa cum glăsuieşte rugăciunea lui Neemia: *„Adu-Ţi aminte de mine, spre bine, Dumnezeule!"* Amin.

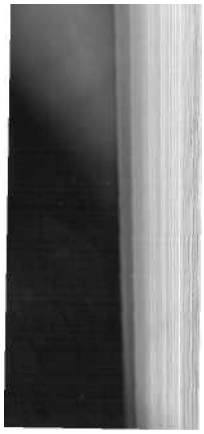

CUPRINS

Introducere.....5
Neemia 1
Sensul răspunderii creştine -.....9
Neemia 2
Menirea credinciosului - 21
Neemia 3
înţelegerea şi legătura frăţească - 35
Neemia 4.1-10
Purtători de poveri -.....49
Neemia 4.7-9
Astuparea spărturilor - 60
Neemia 4.11-23
Mistria şi sabia - 71
Neemia 5
Despre altruism - 81
Neemia 6
Hotărârea fermă a credinţei - 92
Neemia 7.1-7; 61-73
Cetăţeni ai Ierusalimului - 104
Neemia 8.1-12
Izvorul puterii - 119
Neemia 8.13-18
Bucuria Domnului - tăria voastră - 131
Neemia 9.1-37
Rugăciunea pocăinţei - 142
Neemia 9.38; 10.28-39
încheierea legământului - 158
Neemia 11.1-3; 1 Cronici 9.17-34
Slujba divină - 170
Neemia 12.27-43
Lăudaţi pe Domnul - 183
Neemia 13
Sfinţirea - 197